

Ἔτσι δημιουργήσε ὁ Θεὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν ὀνόμασε Γῆ τοῦ Φωτός, γιατί «Ἑλ» σημαίνει Φῶς καὶ «λαδ» σημαίνει Πέτρα - ἔδαφος - Γῆ.

Καὶ ἀπὸ τὴν Γῆ τοῦ Φωτός, τὴν Γῆ πού πρώτη ἀντίκρουσε τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου γεννήθηκαν οἱ Ἕλληνες, οἱ φωτοδότες τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Καὶ ἐκόρπισαν αὐτοὶ τὸν Πολιτισμὸ τῶν εἰς ὅλη τὴν Οἰκουμένη - καθὼς καὶ ἐτάχθη!

Ἡ Γέννηση τῆς Ἑλλάδας, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας:
«Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας» Η. Τσατσούμης.

Ὅπως σημειώνει ἡ ἐπιστήμη τῆς Γεωλογίας καὶ τῶν ἁλλῶν συναφῶν κλάδων, πρὶν 140.000.000 ἐτῶν, ὅταν ὁλόκληρος ὁ πλανήτης ἐκεπαῖσταν ἀπὸ νερά καὶ χέρσος γῆ δὲν ἐφαίνετο πούθενά, μίᾳ γιγαντιαίᾳ ἀνοδικῇ ὁρογενετικῇ κίνησις ἀνύψωσε ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνεια τῆς ὑδρόσφαιρας πρὸς τὸν Ἥλιο, τὴν λεγόμενὴν «Πελαγονικὴ Ὀροβείρα» μίᾳ στενῇ Ἰωνικῇ θηρᾷ πού περιελάμβανε τὴν βορειότερη Μακεδονία (Πελαγονία), τὸν Ὀλυμπο, τὴν ἀνατολική

πλευρὰ τῆς μετέπειτα Θεσσαλίας καὶ τὴν βόρειο Εὐβοία...

Ἐπὶ 115.000.000 χρόνια αὕτῃ ἡ μονάδική νησίδα, ἡ Ἑλλάδα μας ἐν μέρει, ἀντίκρουσε ἀλομόναχῃ τὴν πανθάλασσα πού τὴν περιτριγύριζε. Εἰς αὐτὴν τὴν νησίδα γιὰ ὀχρὸντα ἑκατομύρια (80.000.000) ἔτη πρὶν ἀκόμα ἀναδηθῶν ἄλλες ὀροβεῖρές, ἀρχίσε ἡ διαδικασία τῶν νέων μορφῶν τῆς γενέσεως ὧντων.

Πρὶν 35.000.000 ἔτσι, δηλαδὴ 105.000.000 ἔτσι μετὰ τὴν ἀνοδο τῆς Πελαγονικῆς Ὀροβείρας ἐπὶ τὴν ἐπιφάνεια, ἀναδύονται ὡς ἄλλα νησιά οἱ ὄρεινοί ὄγκοι ὅπως ἡ Πίνδος, οἱ Δειναρικές Ἀλπεις, τὰ Πυρηνάτα, τὰ Ἰμαλαῖα...

Ἡ λογικὴ λοιπὸν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, βέ' ὅποια ἐποχὴ κι ἂν ἐμφανίσθηκε αὐτός ὁ ἄνθρωπος στὸν πλανήτη, πρέπει νὰ ἀναζητεῖται στὸν Ὀλυμπο.

Εἶναι δὲ ἀδύνατον ποτὲ σὲ μίᾳ περιοχῇ, πού γιὰ λόγους ἀνερμήνευτους, ἀναδύεται ἡ πρώτη χέρσος γῆ, ὁ ἄνθρωπος τῆς προνομιστοῦχου αὐτῆς γῆς νὰ σχηματίσῃ γλῶσσα ἀργότερα, ἀπὸ ὅτι οἱ ἄλλοι

άνθρωποι, που ή ανάδυή της γής τους καθυστερούσε κατά πάρα πολλά εκατομύρια έτη.

Χώρος και άνθρωπος έδω μεταξύ Όλύμπου και Πίνδου έσχημάτιαν την Πανάρχαια Έλληνική Γλώσσα, ή οποια και εδάνεισε τις λέξεις του Πολιτισμού της εις άλλους τους άλλους λαούς.

Αυτή δέ ή Έλληνική Γλώσσα περικλύει τις λύσεις στα σκουμνικά προβλήματα της ανθρωπότητας.

Πληθώρα έρευνών και μελετών προκομίζουν συντριπτικά στοιχεία με τα οποια αποδεικνύεται ότι ποτέ δέν υπήρξε Ίνδοευρωπαϊκή μητέρα γλώσσα, αλλά αντιθέτως, ή γονιμοποιός γλωσσική επίδραση ή οποια εισήγαγε στις διάφορες γλώσσες παγκόσμιως τα γνωστά λεκτικά στοιχεία, κοινά σήμερα σε αυτές, δοκήθηκε από την πανάρχαια Έλληνική Γλώσσα.

Η αρχαιολογική σκαπάνη φέρνει στο φώς όλοένα και περισσότερα, και πειστικώτερα τεκμήρια, που επιβεβαιώνουν το τεράστιο ιστορικό βάθος της ανθρωπίνης παρουσίας στον Έλλαδικό χώρο.

Αυτά τα τεκμήρια επίσης αποδεικνύουν πως οι πολιτισμικές ρίζες της Ελλάδας χάνονται στα βάθη του αηγιότου παρελθόντος και ταυτόχρονα αφηρητεύουν αόθαιρετες θεωρίες και δόγματα περί έμφανίδεως του ανθρωπίνου και του πολιτισμού στην Ανατολή ή στην Αφρική.

Η Έλληνική Γλώσσα υπήρξε και είναι ή τελειότερη μέχρι σήμερα ανθρωπίνη γλώσσα επί της γής.

Οι Έλληνες διέδεταν όχι μόνον ένα αλλά είκοσι-σύν αλφάβητα - το Χαλκιδικό (εκ του οποίου προέρχεται τό Λατινικό), τό Ίωνικό, τό Κορινθιακό... κ.λπ.

Μία θεωρία που έκτρέπεται της λογικής - τό τερατογενές ψεύδος περί φοινικικού αλφάβητου - δέχεται την σύνδεση της τελειώτης γραφής (της Έλληνικής), με τον πολιτισμό των Φοινίκων, οι οποίοι είχαν έναν χαμηλοτάτης στάθμης πολιτισμόν.

Αρχαιολογική σκαπάνη αποδεικνύει ότι τό Ίωνικό Αλφάβητο, ένα από τα είκοσι-σύν Έλληνικά αλφάβητα μας - που ψευδώς θεωρείται

Φοινικικῆς προελεύσεως - εἶναι τουλάχιστον 4.000 ἔτη παλαιότερον τῶν Φοινίκων.

Υπάρχουν δηλαδή πολλά κείμενα, ὅπως υπάρχουν καὶ πολλά ἀρχαιολογικά εὐρήματα πού βεβαιώνουν τὴν ὑπαρξὴ γραφῆς ἐντὶν Ἑλλάδα γιὰ τουλάχιστον 7.000 χρόνια, δηλαδή χιλιάδες χρόνια πρὶν ἐμφανισθῶν ἐντὶν ἱστορία οἱ Σημίτες / Φοίνικες.

Ποῖο δὲ εἶναι τὸ βάθος τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας;

Μὲ προτροπὴ τῆς ἐλληνίστριας Mary McDonald καὶ μέ πρόεδρο τὸν καθηγητὴ T. Brunner, ξεκινᾷ τὸ 1972 ἐπὶ πανεπιστήμιον Καλιφόρνιας (UCLA) τὸ πρόγραμμα « θυσσαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας » τὸ περίφημο TLE. Μετὰ 13 χρόνια, τὸ 2000, ὁ 5ος δῖκος κυκλοφόρησε (TLEe) πού περιλαμβάνει περίπου 90.000.000 (ἐννὴν ἑκατομύρια λεκτικούς τύπους, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς λεκτικούς τύπους ἄλλων γλωσσῶν, Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς κ.λπ πού φθάνουν ὀχι περισσότεροι ἀπὸ 500.000 ἢ 600.000 καὶ ἁπλοῦτεροι.

Τὰ 90.000.000 ἑλληνικοὶ λεκτικοὶ τύποι ἐλήφθησαν ἀπὸ 11.000 ἔργα τριῶν χιλιάδων συγγραφέων, ἀπὸ τὸν 8ο αἰ. π.χ ἕως τὸν 15ο αἰ. μ.χ. Μόνον 2.000 ἀπὸ τοὺς 3.500 συγγραφεῖς εἶναι καθαρά « Ἕλληνες », καὶ ἀπὸ τὰ 11.000 ἔργα μόνον 3.500 ἔργα ὁλοκλήρα ἢ γραμμέες εἶναι συγγράματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων προγόνων μας. Ἀυτὰ δὲ τὰ 3.500 ἔργα ὁλοκλήρα ἢ γραμμέες ἀποτελοῦν τὸ ἓνα ἑκατομυριοστό τῶν ἐπισημῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων πού ἐπὶ ἔστησαν (ἢ οὐ μᾶς ἀνόμειναν) μετὰ τοὺς ἐμπρημούς ὧν τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, κατὰ τὰ βυζαντινὰ χρόνια ἀπὸ τὸ μένος τῶν Χριστιανῶν.

Οἱ ἐμπρημοὶ αὗτοὶ κατέστρεψαν καὶ ἀφάνισαν τὰ θαυματουργὰ ἐπιτεύγματα τοῦ μεγαλύτερου λαμπρότερου Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων Προγόνων μας. Ἐτοὶ κατεβράφη ἡ Ἑλληνικὴ Γραμματεία.

«Όταν ἡ μητέρα μου, δεκαῆξι χρονῶν κοπελιά - ἑναιχρόνο μεγαλύτερή μου - ἦλθε στὴν Ἀμερική, σὲ μιὰ τάξη τῆς στὸ γυμνάσιο στὸ ὅποιο ἐδουλοῦσα τῆς ἔδωσαν τὴν ἐρώτηση ἀμερικανοὶ συμμαθητὲς τῆς :

« Γιατί στὴν ἀρχαία ἐποχὴ (στὴν ἀρχαία Ελλάδα) ἡ δημιουργικότητα τῶν Ἑλλήνων ἦταν ἀσύληπτη καὶ ἀμίμητη, μὰ αὐτὴ ἡ ἰδιαιτερότητα πους λές καὶ ἔχει πεθάνει, ἐφ' ὅσον γιὰ 2000 χρόνια σχεδὸν τίποτε πιά δὲν δημιουργοῦν, οὔτε πιά ἀκούγονται; »
Ἡ μητέρα μου τὰ ἔγραψε! Δὲν ἤξερε τὴν ἀπάντηση.

Τελικὰ θὰ μπορέσω ἐγὼ σήμερα, μετὰ ἀμερόληπτης μελέτης καὶ ἔρευνας νὰ δώω ἀπάντηση δὲ ἐκείνῃ τὴν ἐρώτηση πού θὰ πρέπη νὰ ἔχει ἀναχολήσῃ καὶ τὸν δικό σας νοῦ!

Γιατί, λοιπόν, οἱ Ἕλληνες δὲν δημιουργοῦν;

Γιατί σταμάτησαν νὰ δημιουργοῦν;

Πότε σταμάτησαν νὰ δημιουργοῦν;

Ἡ δημιουργικότητα τῶν Ἑλλήνων ἦταν δρέμα τῆς Ἑλληνικῆς τῶν Παιδείας
Τι λοιπόν συνάβει στὴν τὴν Παιδεία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων;

Ὡς Ἕλληνες, ψυχὴ τῆς Ψυχῆς μου, Πανάκριβο Γένος, ταλαίπορον Γένος.

Θὰ ἀνοίξω σὲ ἐστὺς τοὺς πόνους καὶ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ βάρη τῆς παιδικῆς ψυχῆς μου καὶ θὰ δῶς πῶ τί! κατέστρεψε τὸν Πανάρχαιο Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ Λόγο, καὶ γιατί!

Τώρα γιὰ μᾶς «Περασμένα Μεγαλεῖα,
καὶ διηγόντας τα νὰ κλαῖς»
παιδί ἀθανάτων Θεῶν καὶ ἀθανάτων ἡρώων.

Εἶναι δύσκολο γιὰ μένα νὰ παραμείνω ἀλύγιετη καὶ νὰ καταπνίξω τὸν πόνο μου ὅταν μιᾶω γι' αὐτές τίς ἀνεπανάληπτες θρηωδίες πού κατέστρεψαν τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος καὶ τὰ Φῶτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος - πού κατέστρεψαν τὴν Ἑλληνικὴ ἀσύληπτη Γραμματεία, καὶ δημιούργησαν τὴν μετέπειτα Λονδάνουσα πορεία τοῦ ἔθνους μας.

Ἐπί αιῶνες διώθηκε μέχρι ιστορικοῦ θανάτου
ὁ Ἑλληνισμός. (Πολιτισμός, Γραμματεία, Παιδεία)
Ποῖος ὁ λόγος; Πῶς; Πότε;

Περὶ τῆς θρησκείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (Ἑθνικῶν),
τὴν θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους - τὴν "Ἑθνικὴ θρησκεία"

- Τὴν Ἑθνικὴ θρησκεία οἱ χριστιανοὶ ὀνόμασαν περιφρονητικὰ
"εἰδωλολατρεία" ἀπὸ τὴν λέξη "εἶδωλον" = τὸ ὁμοίωμα, τὸ
ἀπεικόνισμα, ἡ εἰκόνα, τὸ ἄγαλμα

Σημ: Καὶ οἱ εἰκόνες τῶν χριστιανῶν σύμφωνα μετὰ ὀρθόδοξον, εἶναι εἶδωλα.

- Διεδίδαν οἱ χριστιανοὶ ὅτι οἱ ἑθνικοὶ εἶχαν αἰσχροὴ θρησκεία,
φέρνοντας ὡς παράδειγμα τοὺς ἔρωτες τῶν θεῶν, ἀποκρύπτοντας δὲ
τοὺς συμβολισμούς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων σχετικὰ
μετὰ τὴν Ἑθνικὴ θρησκεία - τὴν θρησκεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Οἱ συμβολισμοί τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἑθνικὴ θρησκεία
ἦσαν ποιητικώτατοι καὶ ἀριστουργηματικοί

Στὴν "θεογονίᾳ" ὅπου οἱ συμβολισμοὶ ἀφθονοῦν, βρῆκαν ἔδραμον γιὰ
να συκοφαντήσουν οἱ ἀπολογητὲς χριστιανοὶ, χρησιμοποιοῦντας κάθε ψεῦδος.

Γράφει (του Ήσιόδου;) (56-57): "έννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσχεται μῆτι' ἔτα Ζεὺς νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων", πού ἐρμηνεύεται: "Διότι έννέα ἦσαν οἱ νύχτες καί μέ αὐτές ὁ βαθυτό-
τατος Ζεὺς ἔσχιζε κρυφά ἀπό τούς ἀθανάτους ἐπὶ ἱερὸ κρεββάτι ἀνεβαίνοντας". Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἱεροὺς στίχους οἱ χριστιανοὶ ἀπομονώ-
νοντας τοὺς, ἔφεραν τὸν Δία ὡς ἡδονολάτρη καὶ ἐρωτόληπτο, ἐνῶ ἡ Θεογονία πιοῦ κάτω γράφει (Θεογ. 104): "Χαίρετε τέκνα Διὸς, δότε δέ' ἡμερόεσσαν αἰοδὴν", πού ἐρμηνεύεται: "Χαίρετε γεννήματα (δημιουργήματα) τοῦ Θεοῦ δῶστε τὸ τραγούδι πού φέρνει τὴν ἔμπνευση", τονίζοντας ἐδῶ ὅτι τὰ γεννήματα τῶν έννέα νυχτῶν ἦσαν οἱ έννέα μούσες (ὅπου καθε μούσα ἀντιπροβώπευε κάποια ἐπιτετήμη) - Ἡ ἔμπνευση γεννᾷ τίς ἐπιτετήμες, ἐφ' ὅσον ὅλα ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν θεία βούληση.

Οἱ Χριστιανοὶ φέρουν τὸν Δία ὡς ἀνθρωποφάγο, βασιδαιμένοι ἐπὶ τὴν Θεογονία 886 ὅπου ὁ Ἡσιόδος γράφει: "Ζεὺς δέ' θεῶν πρώτην ἄλοχον δέτο Μῆτιν..." (τὴν ὁποία καταβρόχθησε) τὸ ὁποῖο ἀπλῶς έννοεῖ ὅτι ὁ Θεὸς ένταρκώθηκε τὴν σοφία, ἔγινε πᾶνσοφος, ἀφού

Μῆτις = σοφία στα' ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολυγαμία τοῦ Δία γράφει ἡ Θεογονία (901): "Δεύτερον ἤγαγετο Λιπαρὴν Θέμιν ἢ τέκεν Ὀρρας, Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην..." πού ἐρμηνεύεται: "Δεύτερη γυναῖκα πῆρε τὴν λαμπρὴ Θέμιν, ἡ ὁποία τοῦ γέννησε τίς Ὀρρες, τὴν Εὐνομία, τὴν Δίκη καὶ τὴν Εἰρήνην..." ὑπονοῶντας ὅτι ἀπὸ τὸν θεὸ προέρχεται ἡ συμπᾶτική τάξη (οἱ Ὀρρες ἦσαν θεότητες τῆς ἐν τῇ φύσει τάξεως), ἡ Δικαιοσύνη = (Θέμις), ἡ Εὐνομία, ἡ Δίκη, ἡ Εἰρήνη, ὅλα δηλαδὴ τὰ ἀγαθὰ πού δίνει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐπιβλέπει γιὰ τὴν σωστὴν ἐφαρμογή τους.

Ἀδίκως λοιπόν οἱ Χριστιανοὶ ἔφεραν τὸν Δία (Ζεῦ) πού σημαίνει Θεός, ἡδοναδῆ, νὰ μὴν ἀφίνει γυναῖκα γιὰ γυναῖκα, ἀποβιωπῶντας (σκοπιμῶς!) τοὺς βαυδύτερους συμβολισμοὺς τῆς θρησκείας τῶν ἑλλήνων.

Ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἦταν τὸ κόκκινο πανί γιὰ τοὺς χριστιανούς οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦσαν τὸν δρόμο, ποὺ λάραζε ὁ ἴδιος ὁ Απόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐπετέθη μὲ σφοδρότητα ἐναντίον της. Ἡ ἐπιθεσιὴ αὐτὴ τοῦ Παύλου ἐναντίον τῆς φιλοσοφίας πέρασε ὡς ἐπιταγὴ ἐντὶ τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἀπετέλεσε ἐντολὴν γιὰ τοὺς χριστιανούς:

Κολοσ. Β-8: «βλέπετε μὴ τίς ἡμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν.» Τὸ ὁποῖο μεταφράζεται: «Προεῖχετε μὴ ὅς ἐξαπατήσῃ καί ποτε μὲσω τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ματαίας ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ σύμφωνα μὲ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα καὶ ὄχι σύμφωνα μὲ τὸ Χριστό».

Χριστιανοὶ ποὺ εἶχαν μόρφωση ἔγραψαν εἰδικὰ κείμενα μὲ σκοπὸ νὰ ἀνατρέψουν τίς θεωρεῖες τῆς φιλοσοφίας καὶ τίς θέσεις τῶν ἀρχαίων σοφῶν. Αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ ἀπομυθίσθησαν ἀπολογηταὶ ὑπερασπιστὲς τοῦ χριστιανισμοῦ. Αὐτοὶ οἱ ἀπολογηταὶ ἐντρέφοντο κυρίως ἐναντίον τῶν ἑλλήνων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γεννηθεῖ αἰῶνες πρὶν τὴν ἰδρυσὴν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Θὰ παραδέσω μερικoὺς μόνο, ἀπὸ τὸν ἀπειρο ἀριθμὸ, τῶν ἀπολογητῶν, γιὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ μέθοδος τοῦ ἀφελθηνισμοῦ, μὲ στόχο τοὺς τὴν καταστροφὴν

τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

■ Ὁ ἀπολογητὴς **Θεόφιλος** (ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας - 180 μ.Χ.), ἔγραψε τρία βιβλία μὲ τὸν τίτλο «Πρὸς Αὐτόλυκον» ὅπου δηλώνει πῶς: «**Περὶ φρονεῖ ἀφάνταστα τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν.**»

Αὐτὸς δὲ γράφει ὅτι ὁ Πλάτων καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες φιλόσοφοι εἶναι **κενόδοξοι, ματαιόδοξοι** ... Χαρακτηρίζει δὲ ὁ Θεόφιλος ὅλα τὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα ἀνωφελῆ.

■ Ἄλλος ἀπολογητὴς (β' αἰὼν μ.Χ.) ὁ **Τατιανὸς** (Σύριος ἐστὶν καταγωγή) ἔγραψε «Πρὸς Ἕλληνες» στὸ ὁποῖο υποστηρίζει ὅτι: «οἱ Ἕλληνες **δὲν δημιούργησαν τίποτε δικό τους, διότι ὅλα τὰ παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς βαρβάρους.**» Αὐτὸς χαρακτηρίζει τὸν Ἡράκλειτο (ἐπὶ λέξει) «**ἄμαθῆ**», τὸν Ἀριστοτέλη «**κόλακα**», τὸν Πλάτωνα «**κοιλιοδόουλο**» κλπ.

■ Ὁ **Εὐμεῖας** (β' αἰὼνας μ.Χ.) ἐστὶν συγγραφεὶς τοῦ μὲ τίτλο «**Διασυρμός τῶν ἔξω (εἰδωλολάτρεις) φιλοσόφων**» γράφει ὅτι: «Ἡ φιλοσοφία ἔχει τὴν ἀρχὴν της στὸς **Δαίμονας** (συνεπῶς ὁ

ὁ σαταράς εἶναι ὁ ἀρχηγός τῶν Φιλοσόφων)»

■ Ὁ ἀπολογητής **Κλήμης** (280 ~ μ.Χ) μέτο' προσωνύμιον «Ἀλεξανδρεὺς», στο' ἔργο του «**Στρωματεῖς**» γράφει: «Οἱ **Ἕλληνες σοφοί** ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τῶν **Προφῆτας καὶ τὸν Μωϋσῆ**», καταλήγοντας χαρακτηριστικά μέτῃν ἀπὸ θάνατον ἐπιποδ' «**Ἕλληνες κλέπτει πάσης γραφῆς**»

■ Ὁ Λατῖνος ἀπολογητής **Τερτυλλιανός** δὲν πλεῖ πίσω ἐπὶ τὴν πολεμικὴ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γράφει δὲ αὐτός στα' ἔργα του: «**Περὶ παραγραφῆς αἰρετικῶν**», «**Ἀπολογητικὸς**» καὶ «**Περὶ Ψυχῆς**» ὅτι: «**Ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ γραμματεία ἔχουν διαβολικὴ ἐπιρροή**», καὶ συνεχίζει: δὲν εἶναι δυνατόν «**νὰ συγκριθεῖ ἡ Ἀθῆνα μετ' τὴν Ἱερουσαλὴμ, διότι ἡ Ἀθῆνα εἶναι ὑποδεέστερη**» διὰ νὰ ἐπιβληθεῖ ὁ χριστιανισμὸς ὁλοκληρωτικά ἐπὶ τὴν βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, ἥταν ἀνάγκη νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ λέξεις «**Ἕλλην, Ἑλλάς, Ἑλληνισμός**». Ἡ λέξις «Ἕλλην» ἔφθασε νὰ θεωρεῖται ὑβριστικὴ γιὰ ἓνα χριστιανό, ἀκόμα καὶ ἂν αὐτὸς καταγόταν

ἀπὸ τὴν ἐνδοξὴ Ἀθῆνα ἢ τὴν ἱστορικὴ Σπάρτη. Μόνον οἱ λέξεις **Ρωμαῖος, Ρωμαϊκὸν κράτος** καὶ ἄλλα παράγωγά τους εἶχαν θεῖον μέσα στὸν χριστιανισμό.

Γι' αὐτὸ ἀλλοῶτε μέχρι καὶ σήμερα ἔχει ἐπικρατήσει νὰ λέμε «**Ρωμιοί**», «**Ρωμιοσύνη**», «**Ρωμαϊκό**» ἀντὶ νὰ χρησιμοποιοῦμε ἀντίστοιχα, ἀποκλειδτικά καὶ μόνο, τίς λέξεις «**Ἕλληνες, Ἑλληνισμός, Ἑλλάς**».

Quotes from :

« Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας »

τοῦ χριστιανικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου « Γρηγόριος Παλαμάς » 1980
- πολότομη ἐκδόση -

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας

Ἰωάννης Χρυσόστομος. « Ἑρμηνεῖα εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολὴν »:
« Πῶς εἶναι τῶρα οἱ σοφοὶ τῶν Ἑλλήνων μέτ' αὐτὰ πυκνὰ τους γένηται,
μέτ' αὐτοὺς ἔδωκ' αὖτις τοὺς καὶ μέτ' αὐτὰ παραφουδκωμένα λόγια;
Ὅλην τὴν βάρβαρον Ἑλλάδα ὁ ἐκνηποιοὺς (ὁ Παῦλος) ἐπέστρεψε (= ἐκχριστιάνισε). Ἄς εἶναι κι αὐτὸς ἀνάμεσά τους ὁ περιβόητος Πλάτων,
ποὺ τρεῖς φορές πῆγε στὴν Σικελία, γεμάτος ἐπίδειξη καὶ κομπορ-
ρημοσύνη, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδωκε προδοχὴ. Ὅμως ἐκεῖνος
ὁ ἐκνηποιστοὺς ὄχι μόνο στὴ Σικελία, ὄχι μόνο στὴν Ἰταλία ἀλλὰ
καὶ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη πέρασε καὶ δὲν ἐκάνδαλισε, κι εἶναι
φυσικὰ, γιατί οἱ διδάσκαλοι δὲν καταφροντοῦνται ἀπὸ τὴν ἐργασία
τους ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ ψέματά τους... » « Δὲν βλέπετε οὗτοι
ἀγῶνες, ὅταν ὁ ἀγωνοθέτης βαδίῃ διὰ μέσον τῆς ἀγῶρας, πόση
εὐταδία καὶ σιωπὴ ὑπάρχει στὸν λαόν; Πῶς λοιπὸν ἐκεῖ
ποὺ ὁ Διὰβολος πομπεύει ὑπάρχει τέτοια σιωπὴ, κι ἐδῶ ποὺ
εἶναι ὁ Χριστὸς ἔχει τόσο θόρυβο »;

Ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος στὴν ὁμιλία του «Εἰς Τεσσαρακοστὴν» ἀναφέρει: «Ἄς ντραποῦν οἱ Ἕλληνες βλέποντας τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν ὁποία ἀποδεχόμεθα καὶ ἀσπασόμεθα τὸν ἔρχομό τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς κι' ἄς θυμιάσουν ἐκεῖνοι χιορτέες καὶ πανηγύρια τῇ μέθῃ κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἀκολασίες καὶ ἀσχημίες».

Ἰωάννης Χρυσόστομος (I)
Ἀπὸ τὴν πολύτομη ἐκδόση «Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ Χριστιανικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Γρηγόριος Παλαμᾶς» (1980)
Χαρακτηρίζει τοὺς Ἕλληνες:

■ «Μωροὺς»: τόμος 18, σελ. 17

■ Ἐκφέροντες «λόγους ματαιοὺς κι' ἀκάθαρτους»: τόμος 18, σελ. 113

■ «κυλιόμενους μαδί μετὰ πόρνους καὶ μοιχοὺς...»: τόμος 18, σελ. 115

■ «δεισιδαίμονες»: τόμος 34, σελ. 429

■ «αἰμομεικτές μετὰ μητέρων καὶ ἀδελφῶν»: τόμος 34, σελ. 459

■ «ἀσφωτέρους ἀπὸ τὰ Ἰῶα»: τόμος 34, σελ. 497

Στην "Εἰς τὴν Α' Κορινθίους, Δ' ὁμιλίαν" τόμος 18, σελ. 92 ἀναφέρει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος: « πόσον ἐκοπιάσεν ὁ πλάτων με' τοὺς μαθητὰς του με' τὸ νὰ μᾶς συζητῇ περὶ γραμμῆς καὶ γωνίας καὶ σημείου καὶ περὶ ἀριθμῶν ἀρτίων καὶ περιττῶν καὶ ἴσων μεταξύ των καὶ ἀνίστων καὶ διὰ τέτοια θέματα λεπτεπίλεπτα ὥς ὁ ἴσος τῆς ἀράχνης - διότι αὐτὰ εἶναι διὰ τὴν Ἰωὴν περισσύτερον ἀχρηστά ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὑφάσματα - καὶ χωρὶς νὰ ὠφεληθῇ πολὺ ἢ ὀλίγον με' τὰς συζητήσεις αὐτὰς ἐγκατέλειπε ἔτσι τὴν Ἰωὴν... ».

Ἰωάννης Χρυσόστομος (II).

■ Στὴν παρ. β τῆς ὁμιλίας « Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Χριστὸς » γράφει ὅτι οἱ ἀποστολοὶ « βαρβάρους καὶ Ἕλληνας καὶ καθ' ἕνα ἔθνος κατετρούωσαν ».

■ « οἱ Ἕλληνες εἶναι βρωμεροὶ καὶ πανάθλιοι » } « εἰς τὸν μακάριον βαβύλαν' »
« μιαιοὶ καὶ παμμίαροι » } λόγος Β, παρ. α

■ « Ὁ Κύριος μᾶς Ἰησοῦς Χριστὸς... εἶπε καὶ τοῦτο: « Ἀλήθεια, ἀλήθεια σὰς λέω, αὐτὸς ποὺ πιστεύει σ' ἐμένα, τὰ ἔργα τὰ ὅποια κάνω ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος θα' κάμῃ, καὶ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θα' κάμῃ ». Βέβαια πολλοὶ ἄλλοι καὶ διδάσκαλοι ἦσαν καὶ μαθητὲς εἶχαν καὶ δαύματα φανέρωσαν, ὅπως καυχῶνται οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων. καὶ ὅμως οὐδέποτε κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐσκέφθηκε τίποτε τέτοιο οὔτε τόλμησε νὰ πῇ. Οὕτε μποροῦτε ποτέ κανεὶς Ἕλληνας, καὶ ὅς ἦταν τελείως ἀδιάντροπος (« ἐὰν πάντα ἀναιδυχυντοῖεν ») νὰ παρουσιάσῃ προφητεία ἢ τέτοιο λόγο δοσμένο σ' αὐτοὺς... ἐνῶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ὁμιλοῦν ἀδιάντροπα καὶ λένε ψέματα, ὅσα τοὺς

κατεΐβουν στο κεφάλι, τίποτα τέτοιο δὲν τόλμησαν νὰ πλάσουν ποτέ...
 Εἶδαν μὲ πολλήν πονηρίαν οἱ ἐκμεταλλευτὲς («λυμεῶνες») ἐκεῖνοι
 («Ἕλληνες»), ὅτι αὐτοὺς πού θέλει νὰ ἐξαπατήσει, πρέπει νὰ
 κατασκευάσῃ μερικά πράγματα πιθανὰ καὶ καλοστολισμένα καὶ τόσο
 καλοπλεγμένα, πού ν' ἀποδείχθῃ ἡ ψευτιά τους. Ἐπλάσαν κι
 ἔφτιαξαν ὅσα μπορούσαν, γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς πρὸ ἀφελεῖς».
 («Εἰς τὸν μακάριον βαβύλαν» λόγος β' καὶ «κατὰ Ἰουλιανοῦ καὶ πρὸς
Ἕλληνας» παρ. α)

■ «Πόση εἶναι ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα εἰς τὴν ἀνωτερότητα τῶν Χριστιανῶν
καὶ εἰς τὴν ἀπρέπεια («αἰσχυνήν») τῶν Ἑλλήνων» (ἐνθ. ἀνωτ. παρ. 5)
 εἶναι δυνατόν ρωτοῦν, τὸ ποιμνιό του σὲ Χριστιανοὶ νὰ εἶναι «χειρό-
τεροι ἀπ' τοὺς Ἕλληνες; Διότι ἂν ἐκεῖνοι (οἱ Ἕλληνες) γιὰ τὴν δόξα
 ἐξέδειξαν τόσο κενὴ φιλοσοφία, πόσο περισσότερο πρέπει ἐμεῖς οἱ
 Χριστιανοὶ γιὰ τὸν θεὸν νὰ εἴμεθα ἐνάρετοι» («Ὁμιλία ΠΔ', περὶ τῆς
αὐτῆς πραγματείας καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες τοὺς Χριστιανούς ἐν πολλοῖς
υπερακοντίζουσι»)

■ «Ἐτι ἐκάμε καὶ ὁ Παῦλος βρίσκοντας τὸ ἐπιγράμμα (ἐνν. τὸ
«τῷ ἀγνώστῳ θεῷ») γραμμένον εἰς τὸ βωμὸν τὸν ἐν παρατάξει
ἐχθρική... Γιατί ἦταν ἐκεῖνο τὸ ἐπιγράμμα εἶδος τῶν Ἀθηναίων,
μαχαίρι τῶν ἐχθρῶν, μὲ αὐτὸ τὸ μαχαίρι ἀπέκοψε τὸ κεφάλι
τῶν ἐχθρῶν» («Πάνω εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων» Α')

■ «Ποιήσομε δὲ τὸν ἀγῶνα πρὸς Ἕλληνας πρῶτον» («Ὅτι ὁ θεὸς
εἶναι ὁ Χριστός», ὁμιλία)

■ «Ταῦτα οὖν ἐννοήσαντες καὶ τὴν ἄνοιαν καὶ παραπλησίαν τῶν Ἑλλήνων
 («Εἰς τὸν πτωχὸν Λάζαρον», λόγος Ε', παρ. γ)

■ «... ἐντρέπει Ἕλληνας...» Ἡμεῖς γὰρ ἔσμεν αἱτιοί, ἡμεῖς τοὺς μένειν
αὐτοὺς ἐπὶ τῆς πλάνης. («Ὁμιλία ΟΒ' «Περὶ τῆς ἀγῆνης καὶ
βίου ὁρθοῦ καὶ ὅτι ταῦτα μάλιστα τοὺς Ἕλληνας ἐντρέπει»)

- ὁ ἄγιος Βαβύλας «δηλέυξει (= φανέρωσε) τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπάτην» («Εἰς μακάριον Βαβύλαν» Β' παρ. κγ)
- «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐσκόρπισε τὸ χριστιανικὸ κήρυγμα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ πλάνη πῆρε δρόμο». («Εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον» Ὁμιλία Δ')
- «Καταγελῶντας μὲν τῆς Ἑλληνικῆς πλάνης» («Περὶ μοίρας καὶ προνοίας Β').
- «Φλυαρίες καὶ γελοιοῦντες εἶναι ὅλ' αὐτὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνοσιότητος...» («Εἰς τὸν μακάριον Βαβύλαν» λόγος Β', παρ. δ').
- «Ἀληθῶς Ἕλληνες αἰεὶ παῖδες, γέρων δέ οὐδεῖς. Δέον γάρ τὴν οἰκίαν ἀνοικὴν ὀρνεῖν...» (ἔνθ. ἀνωτ., παρ. ιθ)
- «Ἀπὸ πού διδαχθήκατε τὰ ἀριστοτελικά διδάγματα; Πόσος προτίμησε τὸν Πλάτωνα ἀπὸ τὰ εὐαγγέλια; Πόσος πέταξε ἔξω τὸ κήρυγμα τῆς (χριστιανικῆς) πίστεως καὶ ἔφερε μετὰ τὴν ἀπιστή ἀνασῆτησι;

Πού ἔμαδες τὸ ἀγεννητος καὶ τὸ γεννητός;» (ἐπὶ «Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ λόγος», παρ. β')

- «Καὶ γὰρ ἅπαντα ταῦτα ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν φιλοσοφίαν τὴν ἔξωθεν ἀνοσίας ἐτίκετο, καὶ αὕτη (ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία) ἦν τῶν κακῶν ἡ μήτηρ...» («Ὁμιλία εἰς Α' πρὸς Κορινθίους», ΕΠΕ, τ. 18 σελ. 16)
- «Κανένα ὄφελος καθαροῦ βίου δὲν ὑπάρχει ἀπὸ δόγματα διεφθαρμένα. Ἄν λοιπὸν τὴν ἔξωθεν (= Ἑλληνικὴν) σοφίαν ἀκολουθοῦν, δὲν πρέπει νὰ τοὺς θαυμάζουμε, ἀλλὰ νὰ τοὺς περιφρονῶμε, πού ἀκολουθοῦν ἀνθρώπους διδασκαλοὺς (= Ἕλληνες σοφοὺς «μωροὺς κέχρηται διδασκάλοις»))» («Περὶ ἀναστάσεως κατὰ αἰρετικῶν καὶ φιλοσόφων», παρ. γ)
- «Οὔτε γὰρ περὶ Θεοῦ οὔτε περὶ κτίσεως τί ὕψις εὑρεν ἠδυνήθηται ἐκεῖνοι (οἱ Ἕλληνες σοφοί). ἀλλ' ἀπερ ἢ παρ' ἡμῖν χήρα ἐπίσταται, ταῦτα Πυθαγόρας οὐδέποτε ἤδει (= ἐγνώριζε). ἀλλ' ἔλεγον ὅτι

θάμνος ἐστὶ καὶ ἰχθύς, καὶ κύων γίνεται ἢ ψυχὴ. Τούτοις οὖν, εἶπε μοι, προσέχειν δεῖ; Μεγάλοι εἶδιν ἐν τῇ κώμῃ ἐκεῖνοι, καλοὺς βοστροχούς (= κοτσίδες) τρέφουσι, καὶ τρίβωνας ἀναβεβλήνυται - μέχρι τούτων αὐτοῖς ἢ φιλοσοφία. Ἄν δέ τ' ἐνδοθεν ἴδῃς, τέφρα καὶ κόπρις καὶ ὑριές οὐδέν, ἀλλὰ τ' ἄφος ἀνεωγμένος δ' ἀρύρυξ ἀπ' αὐτῶν, πάντα ἀκαθαρσίας ἔχων γέμονα καὶ ἰχώρος (= δηλητήριο φιδιῶν), καὶ τὰ δόγματα (= ἑλληνικὴ φιλοσοφία) πάντα ἐκωλήκων»
 («Εἰς τοὺς Ἀνδριάντας», 12')

«Ἄν ξεκινήσουμε νὰ παραδέτουμε τὰ δόγματά τους, δὲ ἀκολουθήσῃ πολὺ γέλιο («πολὺς ἔψετε γέλωτος») ... «Ποῦ νῦν εἶδ' οἱ τοὺς τρίβωνας ἀναβεβλημένοι, καὶ βαδὺ γένειον δεικνύοντες, καὶ ῥόπαλα τῇ δεξιᾷ φέροντες, οἱ τῶν ἔσωθεν φιλοσοφοί (= Ἕλληνες), τὰ κυνικὰ καθάρματα, οἱ τῶν ζητραπεδίων κυνῶν ἀδελωτέρων διακείμενοι, καὶ γαστρός ἐνεκὲν πάντα ποιοῦντες;» («Εἰς τοὺς Ἀνδριάντας», 12')

■ Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι «ποτέ δὲν ἔκαμαν τό σωστό, ἀλλὰ ἦσαν δειλοὶ, φιλόδοξοι, ἀλλασδονες καὶ εἶχαν ἀτυλλόγιστα παῖδη».

■ Οἱ ἀπόστολοι κατὰφεραν «τῶν φιλοσόφων τὴν γλῶσσα νὰ δένουν, τῶν ρητόρων τὰ στόματα νὰ κλείνουν» («Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Χριστὸς», παρ. ε')

■ Οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι καὶ οἱ ρητορές τους εἶναι: «καταγέλαστοι καὶ δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ λέει διησιές. Γιατί δὲν μπόρεσαν νὰ πάρουν μέτ' ἑαυτοὺς οὔτε ἕνα σοφὸ ἢ ἄτοφο, οὔτε ἄνδρα ἢ γυναῖκα, οὔτε ἕνα μικρὸ παιδί ἀπὸ τόσα εἶδη κι ἀπὸ τόσους λαούς».

ἀλλὰ προκαλοῦσαν τόσα γέλια τὰ βιβλία ποὺ εἶχαν γράψῃ ὥστε μόλις τὰ παρουσίαζαν, νὰ ἐξαφανίζονται, γι' αὐτὸ χάθηκαν τὰ περισσότερα, ... *

Τόσο δὲν φοβόμαστε μὴ πάθωμε κάποιον κακὸ ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ τους, τόσο περιφρονοῦμε τὴν πολυμύχανη δραστηριότητά τους. » («Εἰς τὸν μακάριον βαβύλαν καὶ κατὰ Ἰουλιανοῦ καὶ πρὸς Ἕλληνας», λόγος Β', παρ. β)

Ἡ σοφία τῶν ἑλλήνων ἔφθασε στὰ πέρατα ἀκράτῃς ἀκουμένης, ἔφερε τὴν ἀναγέννηση καὶ μελετᾶται ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς σήμερα.

* Οἱ Χριστιανοὶ ἔκαναν ἐμπρησμούς εἰς ὅλες τὶς βιβλιοθήκες τῆς Ἀλεξανδρείας, ... τῆς Κωνσταντινουπόλεως. αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὸν Ἀποκρά

τορα Λέοντα Γ' τὸν Ἰσαυρον ὅπου κατεστράφησαν 300,000 τόνοι ἑλληνικῶν συγγραμμάτων ὡς «αἵρετικά» - ὅλες οἱ βιβλιοθήκες τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας κατεστράφησαν ἀπὸ Χριστιανὸν ἡσέλληνας ὀλιγάτους.

■ «... Πλάτωνα ἐξέβαλεν οὐχὶ δι' ἑτέρου φιλοσόφου, ἀλλὰ διὰ ἀλιείως ἁμαθούς» (Ὁμιλία Δ' εἰς Α' Κόρ. 2.21)

■ «... Δὲν πᾶνε νὰ κρεμαδούνε (οἱ Ἕλληνες σοφοί) πουθενά ἢ νὰ γκρεμοτσακιστούνε, ἀφοῦ δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται;»
(εἰς τὸν μακάριον βαβύλαν καὶ κατὰ Ἰουλιανοῦ καὶ πρὸς Ἕλληνας». λόγος Β', παρ γ')

■ «Τίποτε δὲν κατόρθωσαν, διότι τέτοια εἶναι ἡ πλάνη (τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων) καὶ κανεὶς νὰ μὴν τὴν ἐνοχλῇ διαλύεται». (εἰς τὸν Ἀπίστολον Παῦλον, ὁμιλία Δ').

■ «Καὶ ὁ μὲν πολλὰ ληρήσας (= λῆρος = μωρολογία) Πλάτων σεσίγηκεν οὗτος (= ὁ Πέτρος) δὲ' φθέγγεται... πανταχοῦ γῆς καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Πού νῦν τῆς Ἑλλάδος ὁ τύφος; Πού τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὄνομα; Πού τῶν φιλοσόφων ὁ λῆρος (= μωρολογία); Τί οὖν οὐκ εἰς Πλάτωνα ἐνήργησεν ὁ Χριστός, οὐδὲ εἰς Πυθαγόραν φησιν; Ὅτι πολλῶ φιλοσοφετέρα ἦν ἡ Πέτρου ψυχὴ τῶν ψυχῶν ἐκείνων»
(Πλουτάρχου, Πλάτων, Ἀριστοτέλης)

Ἐκεῖνοι (οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι) μὲν γὰρ παῖδες ὄντως ἦσαν ὑπὸ τῆς κενῆς δόξης περιτρεπόμενοι πανταχοῦ... Οὗτος (= Πλάτων) μὲν οὖν πάντα τὸν χρόνον ἀνάλωσε περὶ δόγματα στρεφόμενος ἀνόητα καὶ περιττά. Τί γὰρ ὄφελος ἐκ τοῦ μαθεῖν, ὅτι μυῖαν μετέπιπτεν, ἀλλ' ἐπέβαινε τὴν ἐν Πλάτῳ οἰκουμένην ψυχὴν; Ποῖας ταῦτα οὐ ματαιολογίας; Πόθεν δὴ τοιαῦτα ληρεῖν ἐπεβάλετο; Ἑρῳδῶτος μὲν γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ (Πλάτων), καὶ δηλοτύπος πρὸς πάντας διακείμενος... παρὰ δὲ αὐτοῦ τὴν πολιτείαν εἰδήγαγεν, ἔνθα τῆς πολλῆς ἀεχρότητος γέμοντα ἐνομοθέτησε...; Ἀλλ' ὁ κορυφαῖος τῶν φιλοσόφων, ὡς εἶδομαι, καὶ ὅπλα ταῖς γυναῖδι περιτίθησι καὶ κράνη, καὶ κνημίδας, καὶ κυνῶν οὐδὲν διαφέρειν, τὸ ἀνθρώπινον γένος... Ἀεὶ γὰρ δι' αὐτῶν ἐπορεύσασθε ὁ διαβολὸς». («Κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ σύγκρισις τοῦ Πλάτωνος πρὸς τὸν Πέτρον», παρ. γ')

■ «Ἀλλὰ νὰ ἀνατρέφετε τὰ παιδιὰ μετὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν νοουθεσίαν τοῦ Κυρίου... Διότι ἡ ἡλικία αὕτη ἔχει πολλήν ἀνοησίαν, καὶ ἐπὶ τὴν ἀνοησίαν αὕτη ἔρχονται νὰ προστεθοῦν καὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ λόγια,

ὅταν τὰ παιδιὰ μάθουν, ὅτι αἱ (Ἕλληνες) ἥρωες ποὺ θαυμάζουν, αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι στὰ πάθη καὶ δειλοὶ στὸν θάνατο. Ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς ὅταν ἀλλοῖσεν γνώμην, ὅταν πεθαινῇ γιὰ μία ἔρωμειν, ὅταν ἄλλος μεθ' αὐτοῦ κι ἄλλα τέτοια πολλὰ. Χρειάζονται λοιπὸν στὸ παιδί αὐτὰ τὰ φάρμακα » (ἐνθ. ἀνωτ.)

■ « Τὰ παιδιὰ νὰ ὑπακούτε στοὺς γονεῖς σας σύμφωνα με' τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... Ὅμως ὅταν ὁ γονεὺς εἶναι Ἕλλην ἢ αἰρετικός, τότε τὸ παιδί δὲν πρέπει νὰ ὑπακούῃ, » (Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, ὁμιλία 21, παρ. α)

■ « Γιατί ὁ ἅγιος Βαβύλας παρεκάλεσε τὸν Θεό νὰ ρίξῃ φωτιὰ στὸν ναό (τὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνος στὴν Δάφνη) καὶ ἡ φωτιὰ αὕτη κατέκαψε ὅλη τὴν ὄροφν, ἀφάνισε τὸ εἶδωλό με'χρι τὸ τελευταῖο κομμάτι ἔκαψε τὰ πάντα ἐταῖρη καὶ ὁκόνη » (Εἰς τὸν μακάριον Βαβύλαν, ἅγιος Βέβυλος indeed! Λόγος Β', παρ. 15').

Γι' αὐτὸ καὶ ἀγιοποιήθηκε ὁ Βαβύλας, ὡς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἁγίων. Διὰ τὴν συνπροσφορὰς τοῦς στὴν καταστροφὴ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, παιδείας καὶ κατὰ τῶν ἑλλήνων ὡς φαίνεται.

■ « Δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ δῇ ἀνεξέλεγκτα, ὅπως συνέβαινε με' τοὺς Ἕλληνες σὲ αἰσχρότητα καὶ μέθη κι ἀδηφαγία κι ἀπολαύσεις καὶ πολυτέλεια » (« Περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν »)

Μέγας Βασίλειος

- «Είναι δὲ ἐχθροὶ οἱ Ἕλληνες, διότι διασκεδάσουν καταβροχθίζοντας μετ' ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα τὸν Ἰσραήλ. Στόμα δὲ λέγει ἐδῶ ὁ προφήτης τὴν σοφιστικὴν τοῦ λόγου δύναμιν, ἣ ὁποία τὰ πάντα ἐχρησιμοποίησε γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς ἐν ἀπλότητι στὸν θεὸν πιστεύσαντας».
- «Ἀνόμετα τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων ὑπάρχουν φανεροὶ ἔρωτες καὶ μοιχίαι μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν ὕπατο Δία».

ἔχω κάνει μία περιληπτικὴ μελέτη περὶ τοῦ Δία τοὺς ἔρωτες! πολυγαμιά! κλπ.,...

Θὰ ἀσχοληθοῦμαι μετὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὸ θέμα τῆς μοιχίας!! , ἐπὶ τέλος τοῦ θέματος ἐδῶ περὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀς δοῦμε τί λένε καὶ ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας!

- Ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων «Προκατηχήσεις»: «ἔχεις πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὰ βέλη, γιατί πρὸς πολλοὺς θ' ἀκουτίδῃς καὶ πρέπει νὰ μάθῃς πῶς θὰ κατακοντίδῃς τοὺς Ἕλληνες».
- Τὰ παρακάτω λόγια εἶναι τοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου: «Ἀς τιμήσουμε τίς ἑορτὲς τοῦ Κυρίου ὅχι μετ' αὐλούς καὶ κιθάρες, σὺν Χριστιανοὶ κι ὅχι σὺν Ἕλληνας μετ' ὀφρὲς καὶ ἀνδρῶν ἢ κατὶ ἄλλο πού θὰ προδίδεται Ἑλληνικὸ».
- Λέει ὁ Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης: «Νὰ μὴν ἐμάσῃ μετὰ λόγια εὐσεβεῖς καὶ μετὰ τὸν τρόπο Ἕλληνες. Εἶναι τιποτένιοι ἐκεῖνοιο Χριστιανοὶ πού τηροῦν μύθους Ἑλληνικοὺς. Πῶς ταῖς μὲν καὶ μεταλαμβάνουν τὰ θεῖα μυστήρια αὐτοὶ πού εἶναι χειρότεροι τῶν Ἑλλήνων;»
- Ὁ Θεοφάνης ὁ Μοναχὸς ὁ δοσιπὸς θεωρεῖται λογιώτατος καὶ σοφώτατος, γράφει: «Νὰ ἀκούμε λόγους καλούς κι ὅχι τραγούδια, γιατί ἐπὶν ὥρα τοῦ θανάτου μας αὐτὰ θάναε ἐμπόδιο ἐπὶν σωτηρία μας».

θα' εμποδίσουν (τὰ τραγούδια) τοὺς ἀγγέλους νὰ πάρουν τὴν ψυχὴν μας καὶ θὰ μᾶς τὴν πάρουν οἱ δαίμονες».

■ Ὁ Ἰωάννης ὁ Λαμακηνὸς λέει: «Τὶς κυριακὲς καὶ τὶς γιορτὲς οὔτε νὰ παίξῃς οὔτε νὰ χορεύῃς, γιὰ τὰ παιχνίδια καὶ οἱ χοροὶ ἔργα διαβόλου εἶναι. Οἱ Ἕλληνες, οἱ ἄθεοι καὶ οἱ πεπλανημένοι, ποὺ δὲν πίστευαν Θεό, ποὺ δὲν ἠλπίσαν μήτε Ἀνάσταση μήτε Κρίση, ἐκεῖνοι τὰ ἔκαμναν αὐτὰ καὶ ἐχόρευαν καὶ ἔπιναν καὶ ἔχαιρονταν με' τὰ παιχνίδια. Ὅμως ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ δὲν εἶναι σωστό νὰ τὰ κάνουμε στὶς γιορτὲς μας, ἀλλὰ νὰ θυμᾶσαι σέ τι ἔφταιξες τοῦ Θεοῦ (guilt trip!!!), νὰ θυμᾶσαι τὸν θάνατο καὶ ὅτι μέλλεις νὰ τιμωρηθῇς ἂν δὲν μετανοήσῃς. Αὐτὰ νὰ θυμᾶσαι - καὶ ἀναστένῃς, κλάψε, δάκρυσε, λυπηθῇς καὶ θρήνησες καὶ θὰ δέ λυπηθῇ ὁ Θεός»

■ Γράφει Ὁ Τερτυλλιανός: «Ποῦα ἡ ὁμοιότης μεταξὺ ἐνὸς φιλοσόφου καὶ ἐνὸς χριστιανοῦ, μεταξὺ ἐνὸς μαθητοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐνὸς μαθητοῦ τοῦ οὐρανοῦ; Τί κοινὸν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἰερουσαλὴμ; Μεταξὺ Ἀκαδημίας καὶ Ἐκκλησίας, μεταξὺ

ποῦα ἡ ὁμοιότης μεταξὺ

στοῦ τοῦ Ζήνωνος καὶ στοῦ τοῦ Σολομῶντος;»

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος ἀναφέρει στὴν ἐφημερίδα «Απογευματινὴ» τῆς Ἀθῆνας 29 Αὐγούστου 2005 δυνὴν σειρά ἀρθρίων μετὸν τίτλο «Ἡ συνάντηση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ μετὸν Χριστιανισμό». -Ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Ἑλλήνων>» : «Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία δὲν κατελύθη διὰ διατάγματος οὔτε κατόπιν ἐπιθέσεων φανατισμένου ὄχλου», ... «Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πὺς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπέριψε τὴν θρησκεία του καὶ ἀπαέθηκε μίαν ἄλλην θρησκεία». «Τι τὸν ὥθησε (τὸν ἑλληνικὸ λαὸ) σὲ μίαν τόσο δραματικὴ ἀπόφαση; (νὰ ἀπαέθῃ δηλαδὴ μίαν ξενόφερτη θρησκεία;)»

Μετὰ αὐτῶν τῶν λόγων ὁ κ. Χριστόδουλος ἐπισηδεῖται ἀδυσκράτητα κατὰ : «τῶν παρακωδολογούντων, οἱ ὁποῖοι με' ἀηκευτο ὁρᾶτος προηπαδῶν νὰ ζεῖσουν τὴν ἱστορία ἐπὶ ἄρματα», ἐνῶ ἀποδιωπεῖ διὰ τὰ στοιχεῖα καὶ τίς ἀποδείξεις, ἀπάριθμα ντοκουμέντα, καὶ κείμενα ἀφωδιόμενα στὴν ἀληθῆ τραγικὴ βίαιή ἐκ Χριστιανίσου τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐπιμένει νὰ λέῃ πὺς «δὲν ὑπάρχει διατάγμα» πού νὰ «ὥθησε» τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος νὰ ἀπορρίψῃ τὴν θρησκεία του.

Κατὰ πόσον εἰλικρινὴς εἶναι ὁ κ. Χριστόδουλος;

Πῶς εἶναι ἡ ἐπίσημη θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ θέμα : «Ἡ συνάντηση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ μετὸν Χριστιανισμό... » ;

καὶ

ὡς ἀπαντήσουμε στὸν κ. Χριστόδουλο πού ρωτᾷ : «Τι τὸν ὥθησε (τὸν ἑλληνικὸ λαὸ) σὲ μίαν τόσο δραματικὴ ἀπόφαση; » ἐφ' ὅσον προηγουμένως ἀναφέρει πὺς : «... ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπέριψε τὴν θρησκεία του καὶ ἀπαέθηκε μίαν ἄλλην θρησκεία (τὸν Χριστιανισμό).»

Θὰ δοῦμε μαζὶ τί λέει ἡ Ἐκκλησία (τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο) σὲ αὐτὸ τὸ θέμα. Μετὰ δὲ ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας, θὰ δοῦμε τὴν ἀληθῆ ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησις :

Τι ὥθησε τὸν ἑλληνικὸ λαὸ νὰ πάρῃ ^{τὴν}δραματικὴ ἀπόφασιν νὰ ἀλλασποισθῇ;

1η διαίρεσις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστοδούλου
ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ ΙΘ **ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1899** **ΑΡΙΘ. 9**

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Σκοπίων ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (πρόεδρος)

† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίης)

† Ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΔΙΟΔΩΡΟΣ

“ Τὰ εἰδωλεῖα καὶ ἡ τύχη αὐτῶν. ”

Τὸ μηνιαῖο ↑ περιοδικό “Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια” 28 Φεβρουαρίου 1899
ΕΤΟΣ ΙΘ, ΑΡΙΘ. 9, με' ἓνα ἀπὸ τὰ δέματα ποὺ ἀκολουθεῖται εἶναι τὸ
κείμενο : “ Τὰ εἰδωλεῖα καὶ ἡ τύχη αὐτῶν ”
Ἀς μετρήσουμε μαζί' ἐπὶ τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ (ὕπογραφεμένα
με' κόκκινη γραμμὴ καὶ κίτρινο φόντο) πόσες φορές ἐπαναλαμβάνονται
οἱ φράσεις : “ λειψθέντα μέτρα ”, “ προτάγματα ”, “ ἀνατροπὴ ”,

«τεθεσπιμένων», «θέσπιμα», «Ἐπετάχθη», «αὐθις ἢ
κατάλυσις τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν», «θέσπιμα ἐπιτάσσει τὴν
δριωτικὴν αὐτῶν κατάλυσιν», «νέον θέσπιμα», «προτάγμα»,
«μυστικαὶ ὁδηγίαι», «ἐρωδιασμένοι πράκτορες», «μετ' ἄκρου
Σηλῶν ἐκτέλεσιν», «τῶν θεσπιμάτων», «τὴν ἐδευαρὰν
(τῶν Ἑλλήνων) ἀντίγραφον ἧς ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν ὁρμὴν» :

«Τὰ εἰδωλεῖα καὶ ἡ τύχη αὐτῶν» :

«[Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας] μεθ' ὅλην τὴν τοιαύτην, κατ' ἐπίφασιν πως,
ἀνεξίβρητον πολιτείαν, ἣν μετήρξατο, πάντα τὰ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ
ἀποφέντα μέτρα ἔτεινον εἰς τὴν βαδμιαίαν τῶν πολυθεϊστικῶν ἰδεῶν
ἐξαρνήσιν καὶ τὴν τῶν δογμάτων τοῦ νέου θρησκείματος ἐπικράτησιν. Ἡ δὲ
τό· πρῶτον φαινομενικὴ ἡπιότης μετεβλήθη εἰς αὐστηρότητα ἐκδήλον ἐπὶ τέλους.
Τὰ ἐν τῷ κέντρῳ εἰδωλικά ἱερά ἀπιστερήθησαν πῶν εἰς αὐτὰ ἀφιερωμένων
προσώπων, ἀφού δέ ἐπὶ τινα χρόνον ἀφείδονταν ὑλικῶς ἀπροστάτευτα, κατεκλεί-
σθησαν. Πολλὰ δ' ἐξ αὐτῶν κατελύθησαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν
οἴκοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀνηγέρθησαν. Τὰ εἰδωλεῖα δέ καὶ τὰ ὅσκινα

καὶ τὰ μορμολύκεια καὶ τ' ἀνδρείκελα ἀντικαθίστων εἰκόνες χριστιανικά,
ὡς ἡ τοῦ Καλοῦ Ποιμένος καὶ ἡ τοῦ Δαυὶδ ἐν τῷ Ἰσραὴλ ἑδόντων. (καὶ
οἱ δύο ἑβραῖοι τό γένος)».

[...]

» Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑσθ' ἡ ἀκίνητος τῶν εἰδωλείων περιουσία
κατελήφθη ἐπ' ὠφελεία τῶν νέων ἱερῶν ναῶν, οὕτω δ' ἔκεινα, οὐδέ
τῆς τῶν ἀρχῶν ἀντιλήψεως τυγχάνοντα καὶ τῶν μέδων τῆς συντηρή-
σεως συνεπῶς ἀποστερηθέντα, ἤρηκοντο. Ὡς δ' ὁ Εὐσεβίος διηγείται:
«ἐγυμνοῦντο... τῶν κατὰ πόλιν ναῶν τὰ προπύλαια, θυρῶν ἔρημα γινόμενα.
... ἐτέρων δ' ἡ ἐπὶ τοῖς δρόμοις στέγη, τῶν καλυπτήρων ἀφαιρουμένων,
ἐφθείρετο ἄλλων τὰ σεμνὰ χαλκουργήματα, ἐφ' οἷς ἡ τῶν παλαιῶν
ἀπάτη μακροῖς ἐσεμνόλογετο χρόνοις, ἐκδήλα τῆς πάντιν ἐν ἀγχοαῖς
πᾶσσαις τῆς βασιλέως πόλεως προῦσιδετο, ... τὰ πλήθη τῆς πόλεως τὰ
μορμολύκεια, ὅλην χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεπλασμένα, καὶ τούτα ἐκποδῶν
ῥέτο δεῖν ἀραδαῖ, ὥσπερ τινὰ λίθων ἐγκόσματα τοῖς ἐν ὁδοῖς
βαδίτουσι πρὸ τῶν ποδῶν ἐρριμένα.»

[...]

» Σκοπὸς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν εἰδωλείων ἀφαιρέσεως τῶν καλυπτήρων ἦν

βαβαίως οὐχί ἢ ἀποκατάστασις ναῶν ὑπαυθρίων, ἐδὲν ἀληθῶς ὑπαυθριοὶ ναοὶ τὸ πάλαι, ὡς πολλοὶ φρονοῦσιν, δηλῶρον. Ἀφῆρουν τοὺς μαλυπτῆρες ἐπὶ φθορὰ τῆς οἰκοδομῆς.

[...]

» Ἐπὶ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ μετὰ ταῦτα τὴν ἀρχὴν ἀναλαμβάνοντων ἔτι αὐστηρότερα κατὰ τῶν ἐθνικῶν (ἐλλήνων ποὺ ἀρνοῦντο νὰ προσε-
λυσθῶσιν ἐπὶ τὸν χριστιανισμό) ἐλήφθησαν μέτρα. Καὶ πάλιν ὁμοῦς, μετ' ὅσον τὸ δρακόντειον τῶν προκηρυχθέντων τούτων μέτρων, οἱ εἰδωλικοί ναοὶ ἀφίεντο ἀπαραβίαστοι ἐν πολλαῖς τῆς Ἑσπερίας ἰδίᾳ χώραις. Ἐνίοτε ἐκλείοντο πρὸς καιρὸν, ἀλλ' αὖθις εἰς τὴν λατρείαν τοῦ πολυθεϊσμοῦ παρεδίδοντο.

[...]

» Κατὰ τὸ 356 ἔτος ὁ Κωνσταντῖος (Κωνσταντῖος ὁ Β' κατὰ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ οὐοίου ἰδρύθηκε τὸ «Σφαγεῖο καὶ τὰ βαβανιστήρια τῆς Σκυθοπολῆς») ἠβουλήθη νὰ θέῃ τέρμα εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, προτάσας ἀπαδαπάντων τῶν εἰδωλείων τὸ κλείδιμον καὶ διὰ τῆς ἐσχάτης τῶν ποιῶν (θάνατος διὰ βαβανιστηρίων εἰς Σκυθοπολιν) τοὺς παραβάτας ἀπειλήσας.

αὐτοκράτορες

» Οἱ μετὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἄρσαντες Ἰαβιανὸς καὶ Οὐάλεντιανὸς καὶ Οὐάλης ἀνέτρεψαν τὰ ὑπ' ἐκεῖνου ὑπὲρ τοῦ πολυθεϊσμοῦ καὶ τῶν ἑθνικῶν τεθε-
σπισμένα. Ἀλλὰ πάλιν ἐπὶ Θεοδοσίου Α' ἐθνικά ἱερά ὑφίσταντο καὶ ἡ τῶν εἰδωλίων λατρεία δημοσία ἐτελεῖτο. Ὁ Θεοδοσίος διὰ μετρη-
μένης πολιτικῆς, κατ' ἀρχάς τῶν εἰδωλείων τὴν ἐξαφάνισιν ὑποδάλλων, προεκήρυξε ἐπὶ τέλους Θεόπισμα ἐπιτάσσον τὴν δριμυτικὴν αὐτῶν (ἐθνικὰ ἱερά) κατάλυσιν. Ἡ μετ' ἄκρου ἰλλου τὴν φορὰν ταύτην ἐκτέλεσις τοῦ Θεόπισματος τούτου προῦκάλεσε ὁδονάραν τῶν πολυθεϊστῶν τὴν ἀντίπραξιν, ἥτις ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη ἀνέτειλε τὴν κατ' αὐτῶν ὁρμὴν. (οἱ Ἕλληνες λοιπὸν δὲν ἠθέλουν νὰ ἀπαρδοῦν τὴν ἐβραιογενῆ δριμυκείαν - τὸν χριστιανισμό - οὔτε θεληματικὰ ἀπέρριψαν τὴν Παγρῶα ἐθνικὴ τοῦς δριμυκείαν).

[...]

» Κατὰ τὸ 399 ἐπετάχθη αὖθις ἡ κατάλυσις τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν τῶν ἐν ταῖς ἡμιποπόλεσι καὶ τῶν ἐν διαφόροις ἄλλοις τόποις, οἱ πόλεις ἐγεινιάσαν. Τότε δέ «τὰ πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης τῶν δαυμόνων κατελύθησαν τεμένη» ὡς ὁ Θεοδώρητος ἱστορεῖ. Τὰ εἰδωλικά ἱερά τῆς Φοινίκης, τῆς γῶρας τῶν Ἀπαμείων, τῆς Πέτρας καὶ τῆς Ἡλιουπόλεως κατελύθησαν ὡδαύτως μετ' οὐ παλὺ, τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων εἰς τὴν

κατάλωσιν συντρέχοντων. (Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ θρησκεία καταλύθηκε, καταδιώχθηκε διὰ πολλῶν διαταγμάτων καὶ μετὰ τὴν ἐξ ἁγίου Σπύρου φανατικότητα τῶν χριστιανῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων τῆς ἐβραιογενοῦς χριστιανικῆς θρησκείας).

[...]» Ἐπὶ δὲ Θεοδοσίου τοῦ Β', ἐν ἔτει 435, νέον προεκκηρύχθη θεόπλημα ἐπιτακτικῶς πλεον ὁρίσων τῶν ὑπολειπομένων εἰδωλείων τὴν κατάλωσιν. Τὸ πρόσταγμα τοῦτο ἐξετέλεσθη μετ' ἁγίας αὐστηρότητος, οὐ ἕνεκεν οὐεὶς τὰ δόγματα αὐτῶν ἐμμένοντες ἐθνικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τελῶσι ἐν κρυπτῷ τὰς ἱεροπραξίας αὐτῶν. (Οἱ συνεχεῖς διωγμοὶ κατὰ τῶν ἐθνικῶν, ἀπὸ αὐτοκράτορα σὲ αὐτοκράτορα, ἠνάγκασαν τοὺς Ἕλληνας νὰ τελῶσι τίς ἱεροπραξίας τους ἐν κρυπτῷ, καὶ νὰ διδάσκωσι τὰς παιδας αὐτῶν ἐν κρυπτῷ. ἔτσι ἀρχίσουν τὰ «κρυφὰ σχολεῖα».) Τὰ μόνυ ποὺ ποτὲ ὀμάρῃσιν ἐστὶν Ἑλλάδα, καὶ οὐδέποτε κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν.

[...]» Ἡ τῶν εἰδωλικῶν ἱερῶν κατάλωσις τὴν ἀναμφιλέκτως πράξις βλαία, δι' ἧς ὁ χριστιανισμὸς ἐπρόκειτο ν' ἀντικαταστήσῃ τοῦ παλαιοῦ τοῦ δόγματα, οὐχ ἥττον δ' ἐπισημῶς καὶ τῇ τέχνῃ ἀπέβη, διότι ἐξηρανίσθησαν

οὕτω πολλά ἀρχιτεκτονικὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα θὰ περιεσφύοντο ὥς μέγιστος ἡμῶν.»

[...]» Πᾶσαι δ' αἱ ἀνακαλύψεις (κρυφῶν ἀρχαίων-ἐθνικῶν-ναῶν) ἐγένοντο ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ πρακτόρων (χριστιανῶν) ἀγὰ τὰς διαφόρους χώρας ἐπίτηδες ἐκπεμφθέντων, οἷς πᾶν ὁκοτεινὸν ἄντρον καὶ πᾶς ἀπόρητος μυχὸς βατοῦ ἦν. Οἱ διὰ λεωτικῶν ὁδηγῶν ἐρωδιασμένοι πράκτορες ἐκεῖνοι, ἄβυσσος καὶ ἄδυτα ἱερῶν τε καὶ ἐνδοτάτω καταπατούντες, κατέλυναν τὰ εἰδωλεῖα, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἐπισκόπων συνεργούντων, καὶ παρελαμβάνον τοὺς εἰς φῶς ἀγομένους θησαυροὺς, οὓς ἀπεκόμδον μετὰ τῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἑοδῶν καὶ ἀνδρικήων καὶ μορμαλικῶν καὶ μετ' ἑτέρων ἐκ πολυτίμων μετάλλων ἐξεργασμένων ὀκευῶν. (ὁ λαὸς λοιπὸν-ὁ ὄχλος-ὁδηγημένος ἀπὸ ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους συνελέσθη στήν ἀφάνισιν τῶν ἐθνικῶν, τῆς ἐθνικῆς θρησκείας, καὶ ἐτὴν καταστροφὴν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.)

» Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ λόγοι πρὸς σωφροσύνης ἐπιβολὴν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν ἐπικράτησιν σχετιζόμενοι συνετέλουν, φαίνεται, εἰς τὴν κατάλωσιν εἰδωλικῶν τιμῶν, ὡς τὸ αἰσχυρὸν δαίμονι Ἀφροδίτης καθιερωμένον καὶ «τρίοδον τε καὶ λεωφόρον ἔκτος, ἐν ἀκρωρείᾳς μέρει τοῦ Ἀφάνου,

ἐν Ἀφάκοις ἰδρυμένον» κατὰ τὸν Εὐτέβιον. Ἐφ' ᾧ καὶ αὐτῆς (Ἀφροδίτης) ἀφιερώμασιν ἐκ βάθρων τό πᾶν ἠφανίσθη.

[...]

» Ὅποῖαι δ' ἦσαν αἱ εἰς τοὺς εἰδωλικούς ναοὺς ἐπενεχθεῖσαι μεταλλαγαί; Τοῦτο δέλομεν ἐννοήσει, ἐάν ἐξετάσωμεν τὰς εἰς τὸν ναὸν τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς (τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ) γενομένας τοιαύτας. Ὁ περιλάλητος οὗτος ναός, ὁ Παρθενών, ἐλειτούργει κατὰ τὰς ἀρχάς ἔτι τοῦ σέ' αἰῶνος ὡς πολυθεϊστικός ναός, συνήρχοντο δ' εἰς αὐτὸν ἀκωλύτως οἱ πολυθεῖσται καὶ οἱ τῶν Ἰσάνων θεραπευταί. Ἐν ἔτι 529 Ἰουστινιανός ὁ Α' ἐξέδωκε **θέσπισμα ἐπιτάξσον τὸ κλείσιμον αὐτοῦ** (τοῦ ναοῦ Παρθενῶνος) καὶ τὴν εἰς τὴν Νέαν Ρώμην μεταγωγὴν τοῦ ἐν αὐτῷ ἀγάλματος τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς (ὅπου καὶ κατεστράφη ὁλοκληρῶς).

[...]

» Εὐνόητον ὅμως, ὅτι **ἐξ' ἄλλων τῶν εἰδωλικῶν ναῶν, οἵτινες εἰς ναοὺς χριστιανῶν μετετράπησαν ... ἄλλοι δὲ καταρριπώθησαν** (τοὺς ἔκαμαν οὐ χριστιανοὶ ἐρείπια καὶ **ἄλλοι τέλειον ἐξηφανίσθησαν**. (Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ μένος τῶν φανατικῶν χριστιανῶν).
» **Τοιαύτη ἐν ὀλίγῃς διήρξεν ἡ τῶν εἰδωλείων τῶν»** (τραγικὴ καὶ βίαιη)!

Ἡ «Μητέρα Ἐκκλησία» τοῦ κ. Χριστόδουλου, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, διὰ τοῦ ἐπισημοτάτου ὀργάνου του, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» χρόνῳ 28 Φεβρουρίου 1899 ἐξευτελιστικὰ διαψεύδῃ τὰ σοφίσματά του.

Λέν εἶναι μόνον ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἀλλὰ χιλιάδες ἄλλα (νόμοι, θεσπίσματα, κανόνες, ἱστορικὰ ἔγγραφα) ποὺ ἀποδεικνύουν πὺς ἐπὶ αἰῶνες διώχθηκε μέχρις ἱστορικοῦ θανάτου ὁ Ἕλληνισμός.

Διαβάσουμε αὐτὴν τὴν τραγικὴ ἀλήθεια ὅτι: «**Ἰουστινιανὸς Κώδιξ**», «**Θεοδοσιανὸς Κώδιξ**», τοὺς «**Κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων**» (τοὺς νόμους τοῦ βυζαντινοῦ κράτους), κ.λπ., κ.λπ....

Ὅσο ἀφορᾷ τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Χριστόδουλου εἶναι καὶ αὐτὰ ἀντικείμενα τῆς φοβερῆς διαστρέβλωσης τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ Πόλιτισμοῦ, παραχαράξεις καὶ ἀποκρύψεις τοῦ ἀληθινοῦ παρελθόντος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτὲς δὲ σὲ διαστρεβλώσεις, ἀποσιωπήσεις καὶ παραποιήσεις τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, αὐτὰ τὰ πολλὰ πλὴ γέφυδοι ἔχουν ἀνατραπῇ «**σύρριζα**» ἀπὸ τὰ γραπτὰ, ἱστορικὰ καὶ Πατριαρχικὰ κείμενα.

Παρουσιάζω μία περιληπτική εἰσήγησιν εἰς τὸν ᾿Ιουστινιανὸν Κώδικα καὶ εἰς τὸν Θεοδοσιανὸν Κώδικα

θα μιλῶ περισσότερο γιὰ αὐτοὺς τοὺς αὐτοκράτορες ἀργότερα.

- «Διατάσσουμε, ὅλα τὰ ἱερά καὶ οἱ ναοὶ τοὺς (τῶν Ἑλλήνων), ὅσα βρίσκονται ἀκόμα ἁθικτά, νὰ καταστραφῶν μετὰ διαταγὴν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ νὰ ἐξαχνιστοῦν μετὰ τὴν ὕψωση τοῦ σημείου τῆς βασιτῆς Χριστιανικῆς ἀρηκείας... Ἄν μετ' ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις ἐνώπιον ἱκανοῦ δικάστη ἐμφανιστῇ κάποιος πού ἔχει παραβλέψει αὐτὸν τὸν νόμον, θα τιμωρηθῇ μετὰ τὴν ποινὴ θανάτου.» (Αὐτοκράτορες Θεοδοσίος καὶ Βαλεντιανὸς πρὸς Ἰσιδωρον, Ἐπαρχον τοῦ Πραιτωρίου, 14 τοῦ Νοεμβρίου 435 μ.Χ.)
- «Νὰ κλείδουν ὅλοι οἱ ναοὶ δεῖ ὅλες τὰς πόλεις καὶ δεῖ ὅλους τοὺς τόπους τῆς οἰκουμένης... Ἄν κάποιος μετ' ὁποιαδήποτε δύναμιν παραβῇ (αὐτὸν τὸν νόμον) θα τιμωρηθῇ μετ' ἀποκεφαλισμοῦ.» (᾿Ιουστινιανὸς Κώδικας 1.11. αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖος Α' πρὸς Ταῦρον, Ἐπαρχον τοῦ Πραιτωρίου, Δεκέμβριος τοῦ 534 μ.Χ.)
- «Τέτοιου εἶδους πράξεις («εἰδωλολατρίας»), ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ συμβαίνουν (ἢ κατὰ γὰρ ὅτι συμβαίνουν) ἀκόμα καὶ σὲ κάποιον λιβάδι ἢ σπῖτι, τὸ λιβάδι ἢ τὸ σπῖτι αὐτό θα προσαρτηθῇ εἰς τὰ μέλη τῶν ἱερωτάτων ἀνδρῶν (δηλαδὴ τῶν ἱερέων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας), ἐνῶ δ' ἰδιοκτήτης τοὺς, πού ἔδωκε τὴν συγκατάθεσιν του νὰ μανθῇ

ὁ τόπος, δ' ἀποπεμφθῆ ἀπὸ τοῦ (ὀπισθοδότη) ἀδελφῆ του, δ' ἔλαβ' τὴν
περιουσίαν του καὶ ἄφ' οὗ ὑποστῇ σωματικὸ βασιλικὸ μέ' μεταλλικὰ
ὄργανα, δ' ἐδήγηθῇ δε' διαρκῇ ἐξορία.» (Ἰουστινιανὸς Κώδικας

1. 11. 8, αὐτοκράτορες Λέων καὶ Ἀνθέμιος πρὸς Διόσκουρον Ἐπαρχὸν
τοῦ Πραιτωρίου, Παρεδόθη τό 472 μ.χ.).

■ « Διατάσσουμε τοὺς ἄρχοντες μας, ἀλλὰ καὶ ὅσους διδάσκονται ἀπὸ τοὺς
θεοφιλέστατους ἐπισκόπους, νὰ ἀναζητοῦν σύμφωνα με' τὸν νόμο ὅλες
τὶς περιπτώσεις ἀσεβείας ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας ἔτσι, ὥστε
νὰ μὴν συμβαίνουν, ἀλλὰ καὶ ἂν συμβαίνουν, νὰ τιμωροῦνται...
Με' τὴν παρῶντα εὐσεβῆ νομοθεσίαν νὰ διατηρηθοῦν. σέ ἰσχύ' ὅλες
οἱ τιμωρίαι, με' τίς ὅποτες οἱ προηγούμενοι βασιλεῖς εἶχαν ἀπηλθῆναι
νὰ τιμωρῶσιν τὴν ἐλληνικὴν πλάνην, με' τίς ὅποτες προσπαθοῦσαν
(οἱ προγενέστεροι χριστιανοὶ βασιλεῖς) νὰ διαφάλλισουν τὴν
'Ὀρθόδοξον πίστην.» (Ἰουστινιανὸς Κώδικας 1. 11. 9 ἐπίσης Β1, 1, 19·
καὶ Νομοκανὼν 6, 3. Ὁ συγκεκριμένος νόμος θεωρεῖται νομοθέτημα τοῦ
Ἰουστινιανοῦ.)

2η διάψευσις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστόδουλου
ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδοξίας

« Χαῖρε, Ἑλλήνων ὁ καθαιρέτης »

Οἱ παρατιθέμενοι ἀνθελληνικοὶ « χαιρετισμοὶ » τῶν ἀγίων ποὺ φάλλονται
καθημερινὰ ὅτις Ἐκκλησίαις λήφθηκαν ἀπὸ τὸ « ἑμνολόγιον τὸ
Χαρμόσυνον » τῆς Μονῆς Σταυροβουνίου Κρήτου.

Πάμπολλοι εἶναι οἱ χαιρετισμοὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἑμνολόγιον ποὺ ἐξυμνοῦν τὴν ζωὴν,
τὸ Ἰσραὴλ καὶ τοὺς ἑβραίους προπάτορες τῶν χριστιανῶν.

Δὲν καταφέρεται οὔτε ἓνας χαιρετισμὸς ἐναντίων τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ
ἐθνῶν ἐκτὸς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἀλλὰ υπάρχουν πάμπολλα χαιρετίσματα ποὺ στοχεύουν κατὰ τῆς
Ἑλλάδος, τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ :

■ « Χαῖρε, τῆς εἰδώλων θρησκείας κατήγορε » (Ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρα
Χαραλάμπους τοῦ θαυματουργοῦ, 10 Φεβρουαρίου).

■ « Χαῖρε, ὁ εἰδώλων ἐκτίλας τὴν ἄκανθαν. »

Ἦκουσας, ἀθλοφόρε, τῶν βεβήλων δογμάτων, ἃ ἔγραψαν οἱ
εἰδωλόλατραι.

Χαῖρε Ἑλλήνων ὁ καθαιρέτης

Χαῖρε, ὁ συντρίψας τὰ ἄψυχα εἰδώλα.

Χαῖρε, πολυθείας πλατυσμόν ὁ εὐτείλας.

Χαῖρε, πρῆστῆρ βωμῶν φλογερῶτατε. (Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τροπαιοφόρου, 23 Ἀπριλίου).

■ “Χαῖρε φθορά εἰδώλων καὶ θρήνημα.” (Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, 21 Μαΐου.)

■ “Χαῖρε, τῶν σοφῶν σοφίας ἢ κατάργησις.” (Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, 29 Ἰουνίου.)
Ἑβραῖοι καὶ οἱ δύο (κατὰ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας) προπάτορες τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

■ “Χαῖρε, ὅτι σφόδρα ἤλγησαν τῶν εἰδώλων λατρευταί.” (Ἁγίας ἐνδόξου παρθενομάρτυρος Μαρίας, 17 Ἰουλίου.)

■ “Χαῖρε, ὅτι κατηδάφισας τῶν εἰδώλων τοὺς βωμοὺς.” (Χαιρετισμὸς εἰς τὴν νοτιήν κλίμακα τοῦ τιμίου καὶ Ἰωανοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, 14 Σεπτεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, πρῆστῆρ εἰδώλων καὶ χαύνωμα.” (Ἁγίου Ἀρτεμίου, 20 Ὀκτωβρίου.)

■ “Θεὸν ὄντα γινώσκων, τὴν Τριάδα Παμμάκαρ, θεὸς ἑλληνικοῦς ἐβδελύξω. Χαῖρε, ὅτι ἐφίμωθον οἱ εἰδώλων ἰηλωταί.” (Ἁγίου Δημητρίου, 26 Ὀκτωβρίου.)

■ “Χαῖρε, ἀρὰς τῆς ἀρχαίας ἡ λύσις.
Χαῖρε, ἀρὰς τῆς ἀρχαίας ἀναίρεσις.” (Ἁγίας Σκέπης, 28 Ὀκτωβρίου.)

■ “Τῶν εἰδώλων δεινοῦ σκοτασμοῦ.” (Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, τῶν Ἀσιατῶν, 14 Νοεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, τῶν εἰδώλων ἀνῆλθον ραῖτισμα.
Χαῖρε, ὁ τῶν ἑλλήνων τοὺς θεοὺς μυκτηρίσας.
Χαῖρε, δι’ οὗ Ὁλὸμπος ἤττηνται.” (Ἁγίου μεγαλομάρτυρα Μηνᾶ, 14 Νοεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, τῶν εἰδώλων τῆς πλάνης ὁ ἔλεγχος.
Χαῖρε, σοφῶν ἀσόφων ἢ σοφιστῶν.” (Ἁγίας καὶ πανσόφου μεγαλο-
 μάρτυρος Αἰκατερίνης, 25 Νοεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, τῶν εἰδώλων ἐκτίσας τὴν πλάνην.
Ῥήτορας μυθολόγους ὡς ἀθυρματολόγους ἀπέδειξας.
Χαῖρε, ὅτι κατελύθησαν τῶν εἰδώλων οἱ βωμοί.
Χαῖρε, ὅτι κατηργήθησαν τῶν Ἑλλήνων ραψῶδοι.” (Ἐνδόξου
 Ἀποστόλου Ἀνδρέα τοῦ Πρωτόκλητου, 30 Νοεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸ ψεῦδος πατήσασα” (Ἁγίας μεγαλομάρτυρος
 Βαρβάρας, 4 Δεκεμβρίου.)

■ “Χαῖρε, ὃ ἐκτεφρώσας τοὺς βωμούς τῶν εἰδώλων.” (Ἁγίου Νικολαίου
 θαυματουργοῦ, 6 Δεκεμβρίου.)

Τὸ “ὕμνο λόγιον τὸ χαρμόσυνον” - ἡ ἐκδοσις τῶν ὁποίων ἔτυχε οἰκονομικῆς
 συνδρομῆς τῶν πολιτιστικῶν ὑπερεβίων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Κύπρου, -
κυκλοφορεῖ εὐρέως σὲ ὅλες τὰς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ διαβάζεται μασί μέ

τὰ ἄλλα ἐπίσημα λειτουργικὰ βιβλία τῆς Ὁρθόδοξου
ἐκκλησίας.

3^η Διάψευδεις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστόδουλου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδοξίας

Τὰ “Μηνναῖα” εἶναι τὸ λειτουργικὸ βιβλίον τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν.

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ λειτουργικὸ βιβλίον τῶν κληρικῶν με' τίτλον “Μηνναῖα” ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα (12) τόμους, ἓνα γιὰ κάθε μῆνα.

Περιέχουν ὅλη τὴν ἀκολουθία μετὰ τῆς προεθλήκης τοῦ τυπικοῦ καὶ διαβάζονται καθημερινὰ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ἐν ὅλοις τοῖς Χριστιανικοῖς ναοῖς τῆς Ἑλλάδος

Τὸ λειτουργικὸ βιβλίον τῶν κληρικῶν “Μηνναῖα” περιλαμβάνει ἓνα ἀκατάσχετο ΥΒΡΕΟΛΟΓΙΟ κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πόλετισμοῦ.

Ἄς ξεφυλλίσουμε μαζί τὰ “Μηνναῖα” τῆς Ὁρθοδοξίας μας ::

Θὰ μείνετε κατὰ πλῆκτοι ἀπὸ τίς ὕβρεις ποὺ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δεχόμαστε ψαλμικῶς καὶ ὁμολογικῶς, ἀπειθεῖς δεχόμενοι τὴν “Ἑλληνική” ὀρθοδοξία νὰ ἐκτοξεύη μύριες ὕβρεις κατὰ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων μέσα ἐν ὀπίτῃ μας, ἐπὶ τὴν Πατρίδα μας.

Τὰ « Μηνναῖα »

Ἰανουάριος.

17 τοῦ μηνός, Τιμοθέου ἀποστόλου & Ἀναστασίου διομάρτυρος.

Στιχηρά Ἐπερινού, σελ. 186 : «... θεόφρων Τιμόθεε, ... τὸ τῆς πλάνης (τῶν Ἑλλήνων) κράτος εὐχερῶς διέλυσας...»

23 τοῦ μηνός, Κλήμεντος ἱερομάρτυρος & Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.

Εἰς τὸν « Οἶκον » σελ. 196 : «Υἱὸς φωτὸς ἀναδειχθεὶς, ... Κλήμη σοφέ, ... Ἑλλήνων τοὺς πρωτεύοντας ἐν λόγῳ καὶ ἀληθείᾳ εὐέκτισας...»

25 τοῦ μηνός, Γρηγορίου Ναντιανδηνού.

Μικρὸς Ἐπερινός, σελ. 203 : «Θεολόγῳ σου στόματι, θεολόγε Γρηγόριε, ... ἐδήραναι τὴν μαρίαν Ἑλλήνων καὶ ψεύδος...»

30 τοῦ μηνός, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (Ἕλληνες Πατέρες τῆς Παιδείας)

Κανὼν τοῦ Ὁρθοῦ, Ὡδὴ δ', σελ. 252 : «Ψευδεῖς μὲν ἐξέκλιναν Ἑλλήνων ὁδοὺς,

πειθῶν δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μὲνην εἰλκοῦτο...»

Φεβρουάριος.

10 τοῦ μηνός Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος.

Ἀποστιχα Μικροῦ Ἐπερινού : «Σύμματα ἡ Ἑλλάς, ἐνδέως νῦν ἀγέλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις τὴν σεβασμίον κάραν τὴν τοῦ ἱερομάρτυρος...»

Ὡδὴ ε' τοῦ Κανόνος, σελ. 65 : «Ἐξέστησαν δαίμονες καὶ Ἕλληνες οἱ εἰθεοὶ...»

Δοξαετικὸ τῶν Αἰνῶν, σελ. 69 : «Ἡ τίμια κάρα σου τὴν δυσώδη πλάνην (τῶν Ἑλλήνων) καταπαύσουσα...»

σελ. 69 : «Λαμπροφανὴς καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν ἐν τῇ Ἑλλάδι πᾶσι ἡ πανέορτος μνήμη τοῦ θείου Χαραλάμπους...»

16 τοῦ μηνός, Παμφίλου μάρτυρος καὶ τῶν συν αὐτῷ.

Εἰς τὸν Κανόνα, Ὡδὴ α', σελ. 91 : «Μανίας Ἑλληνικῆς τὸ φρόνημα κατεπατήσατε...

Μάρτιος

10 τοῦ μηνός, Κορδαῖτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Κανόνα, Ὡδὴ γ', σελ 41: "τῇ σοφίᾳ Κορδαῖτος, τῇ θεοσεύει, κατήργει Ἑλληνικῆς σοφίας..."

22 τοῦ μηνός, ἱερομάρτυρος Βασιλείου, πρεσβυτέρου.

Κανόνα, Ὡδὴ δ', σελ. 84: "Σοφία κρείττονι καλλωπιζόμενος, τοὺς σοφοὺς τῶν Ἑλλήνων, θεαρχικῶς σθένει ἀπεμώρανας..."

Ἀπρίλιος

28 τοῦ μηνός, τῶν ἐν Κυτίκῳ ἐννέα μαρτύρων.

Ἐπερινόν, σελ. 11: "Μάρτυρες Χριστοῦ πανεύφημοι κατακρατούσης ποτὲ τῆς Ἑλλήνων ἐκαιότητος καὶ ὠδοῦσης ἅπαντας πρὸς ἀδέμιτα βάραθρα, ὁδὸν εὐθεΐαν σὺ κατελίπετε..."

Μαῖος

10 τοῦ μηνός, Σίμωνος ἀποστόλου τοῦ Σηλωτοῦ.

Κάθισμα τοῦ Ὁρθρου, σελ. 42: "Θεῖου Πνεύματος τῇ φωταυγίᾳ ἐκόςτος ἐλύσας πολυθείας...καὶ κατήργησας Ἑλλήνων μυθεύματα..."

28 τοῦ μηνός, Εὐτυχούς ἱερομάρτυρος.

Κανόνα, Ὡδὴ δ', σελ 104: "Σταθῆράν ἐπιδοκνύμενος τὴν ἐνστάσιν, Μάρτυς Εὐτύχιε, τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς ἀνδρείως κατήργησας..."

Ιούνιος

1^η τοῦ μηνός, Ἰουστίνον μάρτυρος, τοῦ φιλοσόφου.

Κανόνα, Ὡδὴ δ', σελ 8: "Σοφία Θεοῦ, Ἰουστίνος ὁ σοφός, κεκοσμημένος, τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπεμώρανε φιλοσοφίαν ἐν χάριτι..

Ἰούλιος

18 τοῦ μηνὸς, Λεοντίου μάρτυρος

Ἔς τὸ Κοντάκιον τοῦ Κανόνος,

σελ. 69 : « τῶν τυράννων ἡλεῦθας τὰς πονηρὰς ἐπινοίας καὶ Ἑλλήνων ῥόχους
τὴν ἀθεώτατον πλάνην... »

30 τοῦ μηνὸς, τῶν 12 Ἀποστόλων.

(Ἑλλήνων) 2

(Ἑλλήνων) 2

Ἐπερινόου, σελ. 118 : « Ἀλλέων ὁ κάλαμος φιλοσόφων τὸ φρύαγμα καὶ ῥητόρων
ῥώματα δευτέραξε... »

Ἔς Κανόνα, Ὡδὴ 5', σελ. 121 : « Στερίξας τοὺς μαθητὰς σοφία καὶ χάριτι, δυνατωτέρους
εἰργάσω τῆς τῶν Ἑλλήνων, Σῶτερ, ἐρεβχελίας
καί τὰ τούτων ἀπατηλὰ κατήρησας δόγματα... »

Συναξάριον,

σελ. 122 : « Φίλιππος ὁ ἀπὸ Βησθαῖδ' ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας... ὑπὸ Ἑλλήνων
σταυρωθεὶς τελειοῦται. »

Ἰούλιος

Ἐπερινόου, σελ. 126 : « Σὺ γὰρ ὡς φῶς ἡμῖν ἐπέεγες, τοῖς ἐν σκότει καὶ
πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀποστολὴν Παύλου. ὁκίᾳ τῆς πλάνης καθημένοις... καὶ ἀδίστους ἐξ
ἀναδίστων ἡμᾶς ἀναδείξας... ὅθεν ἡ ἐν Ἀθήναις
Ἐκκλησία καυχᾶται καὶ τὴν αὐτῇ ἀπατα ἡ Ἑλλάς. »

Ἰούλιος

17 τοῦ μηνὸς, Μαρίας μεγαλομάρτυρος.

Αἶνους, σελ. 94 : « ἀνδρικῶ φρονήματι ὑπομόλησας καὶ τῶν Ἑλλήνων
σεβασμάτα ὡς κόνιν ἐλέπτυνας. »

23 τοῦ μηνὸς, Ρωκά ἱερομάρτυρος.

Κανόνα, Ὡδὴ 11, σελ. 122 : « Ἐρρε (= πῆχαν στο διάβολο!) τῶν Ἑλλήνων
τὰ σαδρὰ πλάνης σεβασμάτα καὶ σεσιγήκασι τῆς
ματαιότητος ἀπασαὶ οἱ διπλοὶ καὶ τὸ ψεῦδος αὐτῶν... »

26 τοῦ μηνὸς Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος.

Ἀπόστιχα Ἐπερινόου, σελ. 134 : « ...καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβασμάτα ὡς κόνιν ἐλέπτυνας... »

Αὐγούστου

23 τοῦ μηνός, Λούπιου μάρτυρος

Κανόνα, σελ. 126: «... καὶ θεοὺς ἐξηφάνισας τῶν Ἑλλήνων, δυνάμει τοῦ πνεύματος...»

25 τοῦ μηνός, Βαρδολομαίου Ἀποστόλου.

Κανόνα, Ὡδὴ α', σελ. 134: «... σοφίαν εὐράμενος, τὴν ἐνυπόστατον ἀπεμώραντας Ἑλλήνων τὴν σοφίαν...»

Σεπτέμβριος

17 τοῦ μηνός, Πίττειος-Ἐλπίδος-Ἀγάπης; καὶ Σοφίας; μπρὸς αὐτῶν.

Κοντάκιον, σελ. 117: «Σοφίας τῆς σεμνῆς, ξερώτατοι κλάδοι, ... σοφίαν ἀπεμώραναν τῶν Ἑλλήνων ἐν χάριτι...»

22 τοῦ μηνός, Φωκᾶ ἱερομάρτυρος.

Κανόνα, Ὡδὴ, σελ. 134: «... λαμπρῶς κατήχευνας Ἑλλήνων σεβάσματα...»

22 τοῦ μηνός Σεπτέμβριος. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος.

Ὡδὴ ε', σελ. 137: «Οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοί, ἡττηθέντες τοῖς σοφοῖς δόγμασιν...»

Ὀκτώβριος

2 τοῦ μηνός Κυπριανού

Ὡδὴ η', σελ. 15: «Σοφώτατα τῆς Ἑλληνικῆς κατεφρόνησας σοφίας, ἐνδοξε...»

3 τοῦ μηνός Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου

Δοξαστικό Ἐσπερινού: «Καταπύσας τῶν Ἰστωϊκῶν φιλοσόφων (Ἑλλήνων) τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων γνώστης ἐγένετο...»
σελ. 16

14 τοῦ μηνός, Ναζαρίου-Γερβαδίου... μαρτύρων.

Ἔς τὸν Οἶκον, σελ. 82: «... ὅτι πᾶσαν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μάστιγαν...»

Ὀκτώβριος

15 τοῦ μηνὸς Λουκιανοῦ πρεσβυτέρου.

Κανόνα, Ὡδὴ δ', σελ. 88: «**Νενεκρωμένους καὶ βυθῶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀθείας καταποθέντας τοὺς λαοὺς, Σωφόροις σου λόγοις ἀνείλκυτας...**»

εἰς Ἐξαποστειλάριον τοῦ ἰδίου,

σελ. 88: «**... πᾶσαν πλάνην τῶν Ἑλλήνων ἔλεξας τὴν πολυθεὸν καὶ ψευδώνυμον γνώσιν...**»

22 τοῦ μηνὸς, τῶν ἐν Ἐρέτῳ ἐπὶ μαρτύρων.

Καθίσμα, σελ. 122: «**... ὅθεν πρὸ τοῦ θανάτου τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἰρέσεως ἰδὴν ἔλασαντες...**»

30 τοῦ μηνὸς, Ζηνοβίου & Ζηνοβίας.

Κανόνα, Ὡδὴ α', σελ. 182: «**... Αἶχλιν φωτισόμενος, σοφὴ, τῆς τρισηλίου λάμπους ἐκότος διέλυσας Ἑλλήνων δυσφημίας...**»

Νοέμβριος

10 τοῦ μηνὸς, Ὡρέτου μάρτυρος.

Κανόνα, Ὡδὴ ε', σελ. 69: «**Ἀφανισμῷ τοὺς θεοὺς πῶν Ἑλλήνων σὺ παραπέμψας...**»

15 τοῦ μηνὸς, Γουρία, Σαμωνᾶ & Ἀβίδου μαρτύρων.

Στιχηρὰ Ἐπερινού, σελ. 106: «**Μονάδα τρισάριθμον ὁμολογήσαντες, ἄγιοι, τῶν Ἑλλήνων ἐλύσατε πολυθεὸν φρόνημα καὶ μαρὰν σοφίαν...**»

18 τοῦ μηνὸς, Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ, μαρτύρων.

Δοξαστικόν Ἐπερινού, σελ. 122: «**... τῶν γὰρ ἀγίων Ἰηλῶτας τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἐκηνορράφων θεολογίαν, τὴν Πλάτωνος μυθολογίαν καὶ τὴν Στωϊκὴν φλυαρίαν λόγοις καὶ ἔργοις κατέρραξε...**»

Εἰς τὸν Οἶκον, σελ. 124: «**τῶν Ἑλλήνων ληπὼν ἀπασαν τὴν καταιότητα...**»

Δεκέμβριος

13 του μηνός, Ευστρατίου, Αύξειντίου, Ευγενίου, Μαρδάρου & Ὁρέου μαρτύρων.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Τέταρτον ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ (Δαμασκηνοῦ)

σελ. 98: «... Εὐστράτιος, ὁ τῆς Ἑλλήνων μυθοπλασίας στηλιτωτῆς
καὶ τῆς χριστιανῶν θεοδοφίας κήρυξ...»

Ὁ Νεῖλος ὁ Βυζαντινὸς ποὺ ἑορταζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν στὶς
12 Νοεμβρίου ὡς ἅγιος, **γράφει:**

ἀπόστιγμα παρμένο ἀπὸ ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (1992)

«Πολλοὶ Ἕλληνες ... ἐπιχείρησαν νὰ φιλοσοφήσουν... Οἱ πρῶτοι, οἱ
Ἕλληνες, σὰν ἡθοποιοὶ ποὺ παίζουν δράμα στὴν σκηνή, ἐτόλμαν τὸν
ἑαυτὸ τους μὲ ὤψη προβωπίδα. Ὑποδύθηκαν δηλαδὴ ἓνα κοῦφιο ὄνομα,
στερημένοι οὐσιαστικὰ τὴν ἀληθινὴ σοφία. Παρουσίαζαν τὴν φιλοσοφί-
κὴ ἰδιότητα μὲ τὸν τριβῶνα (τραχὺ ρούχο), τὴ γενειάδα καὶ τὸ ραβδί.
Ἐδείχναν πολὺ φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα καὶ ὑπηρετοῦσαν τίς ἐπιθυμίες
τους σὰν ἀφέντισσες τους, γιατί ἦταν δούλοι τῆς κοιλίας τους καὶ
δέχονταν τίς υποχάστριες ἡδονές ὡς ἔργο τῆς φύσεως. Ἦταν
ἔρμα. τῆς ὀρχῆς καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε ἡ εὐφορὴ λαχτάρα τῆς
οὐσίας. Ἐτρεχάν ἀκράτητοι μὲ λαίμαργία ἐπὶ λαμπρὰ φαγοπότια
δὲν τὰ ἐκυλάκια, μὴ γνωρίζοντας πῶς ἡ συμπεριφορὰ τοῦ
φιλοσόφου πρέπει νὰ εἶναι πρὸ πάντων ταιριαστὴ δὲ ἐλεύθε-
ρον ἀνθρώπο καὶ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ εἶναι ἐκλάβος παιδῶν, ἢ
δούλος ἐπιτικὸς μὲ χρήματα ἀγορασμένος. Τὸ νὰ εἶναι βέβαια κανέ-
νας ἐκλάβος ἀνθρώπων ἴσως δὲν βλάπτει ἐκεῖνον, ποὺ δὲν

μέ' τόν σωστό τρόπο. Τό νά ὑπηρετῇ ὁμῶς κανένας τίς ἡδονές μέ' ἀφεντικά
 τὰ πάθη, ντροπιάζει συνήθως καί γελοιοποιεῖ πολύ. Ὑπάρχουν λοιπόν ἀνά-
 μεσά' τους καί ποιοι, πού ἔχουν παραμελήσει ἐντελῶς τήν πράξη, ἐπιχειρῶν-
 τας ὅπως νομίζουν, τή θεωρητική (λογική) φιλοσοφία. "Ὅπως οὐσιαστικά"
 φλυαροῦν γιά τὰ οὐράνια φαινόμενα καί ἐξηγοῦν τὰ ἀναπόδευκτα. Διαβε-
 байώνουν πῶς ἔχουν τό μέγεθος τοῦ οὐρανοῦ, τίς διαστάσεις τοῦ ἡλίου,
 καί τίς ἐνέργειες τῶν ἀστέρων καί μερικές φορές μάλιστα ἐπιχειροῦν καί
 νά θεολογήσουν. Ἀσχολοῦνται δηλαδή μέ' πράγματα, ὅπου ἀφραστή
 εἶναι ἡ ἀλήθεια καί ὁ στοχασμός ἐπικινδύνος. Καί σ' ἴδιοι δοῦν
 μέ' τρόπον πού εἶναι πιο ἀτιμωτικός ἀπό τόν τρόπο ζωῆς τῶν
 γούρουνιῶν, πού κυλοῦνται στόν βόρβορο. Κί ἂν καί ποιοι φρόντισαν
 γιά τήν πράξη, ἔγιναν χειρότεροι ἀπ' αὐτούς, γιατί ἔχουν πούλησει τοὺς
 κόπους τοὺς μέ' ἀντάλλαγμα δόξες καί ἐπαίρους. Πραγματικά ξεπερνάει
 κάθε ὅριο ἀρυσωσύνης ὁ περιορισμός σέ τούτης τῆς ζωῆς τὰ
 σύνορα, τῶν βραβείων, τῆς ἀρετῆς καί τόνά ἀναλαμβάνει κανένας
 ἀγῶνα, πού δέν ἔχει καιρό στεφάνων καί ἐπιβραβεύσεων, πάλιν
 ἀδιάκοπη χωρίς βραβεῖα, ἀγωνίσματα καί γυμνάσματα

πού τίποτε περισσότερο ἀπό ἴδιωτα δέν ἔχουν...».

(«Ἅγιος) Νεῖλος Βυσαντινός "Ἀσκητικόν Λόγον»

ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας 1992

Σημείωσις: Ὁ ἅγιος Νεῖλος δηῆρξε δαυμάτης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου! ἴσως καί
 παθῆναι του]

4^η διάψευσις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστοδούλου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδόξιας.

Τὰ “Συναξάρια” ἀνῆκουν οἱ “βιογραφίες” τῶν ἁγίων, ἀλλὰ ἐπίσης ἀποτελοῦν ἐγκώμια αὐτῶν.

Τὰ “Συναξάρια” ἀπαρτίζουν τὰ λεγόμενα: “ἐφ’ ἡ γράμματα” μαζὶ μὲ τὸ “Ψαλτήρι” - τοὺς ψαλμοὺς τῆς “Παλαιᾶς Διαθήκης”.

Τὰ “Συναξάρια” τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας παρέχουν πολὺτιμη βιβλιογραφία.

Θὰ παρουσιάσω ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα, γιὰ νὰ θαυμάσουμε μαζὶ τοὺς ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξιας μας - τοὺς κατατρόφους τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὅπως ὀφηγοῦνται οἱ Βανδαλικοὶ ἄδελφοί τοὺς ὅτι ἐπὶ ἑπὶ σὺναξάρια τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

♦ Ὁ ἅγιος Κορδαῖος (7 Μαΐου): “ἐμβῆκεν εἰς τὸν ναὸ τῶν εἰδώλων * καὶ κατεσύντριπεν ὅλα τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα εἰδώλα”.

♦ Ὁ ὁσιος Ἀχίλλειος, ἐπίσκοπος Παρίσης (16 Μαΐου) ποὺ ἔλαβε μέρος

στην Οικουμενική Σύνοδο τῆς Νίκαιας τὸ 325 : “ πολλοὶς καμὶς κατεκρήμνισε τῶν εἰδώλων, πολλὰς δὲ ἐκκλησίας ἐκτίσεν ἐκ δεμελίων καὶ μέπαντα στολισμὸν τὰς ἐπόλυσεν ”.

- ♦ Τὸν ἅγιο μεγαλομάρτυρα Θεόδωρο Τήρωνα τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία στὶς 17 Φεβρουαρίου, διότι “ ἔκαμεν ἐν μέγα κατόρθωμα, ἐπειδὴ λαβὼν τὸ εἶδωλον τῆς μετὰ τῶν θεῶν βίας, ὡς φλογαροῦσιν οἱ Ἕλληνες, ἔρριπεν εἰς τὴν φωτιάν καὶ τὸ κατέκαυσεν ”.

- ♦ Ὁ ἅγιος Ἀνδρόνικος καὶ ἡ ὑπερδούμαστος Ἰουνία (17 Μαΐου), ἡ ὁποία εἶχε νεκρωθῇ γιὰ τὸν κόσμον καὶ ζούσε μόνο γιὰ τὸν Χριστό, γύριζαν τὴν οἰκουμένην ὥσάν νὰ εἶχαν περὰ καὶ “ τοὺς μὲν ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέσφραξαν, ἐκκλησίας δὲ θείας ἐκτίσαν πανταχοῦ ”.

- ♦ Ὁ ἅγιος Μάρκος Ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίῳν (σημερινὴ Ρεντίνα Μακεδονίας) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου (328) “ ἐκρήμνισεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐκκλησίαν ”.

- ♦ Ὁ ἅγιος Ἀδριανὸς ὁ νέος (17 Ἀπριλίου) μίᾳ μέρᾳ πρὸς οἱ Ἕλληνες ἔκαναν θυσιὰς “ ἔτρεξε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμὸν καὶ τὰς θυσίας θῶαι ἦσαν ἐπ' αὐτὸν ἔχουσιν καὶ τὴν φωτιάν διεκόρπισεν ”.

- ♦ Ὁ ἅγιος Μάρων (14 Φεβρουαρίου) πῆγε νὰ ἴδῃ τὴν κορυφὴν ἐνὸς βουνοῦ στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τὸν ὁποῖο τίμωσαν οἱ Ἕλληνες. “ ὁθεν καὶ τὸν ναὸν τῶν δαμωνίων, ὅστις ἦτο ἐκεῖ κτιστὰς ἀπὸ ἐκείνους, καθερῶτας εἰς τὸν θεὸν ἐν αὐτῷ ἐκατοίκησε ”.

- ♦ Ὁ ἅγιος Θεοπέδιος (1η Ἰουνίου) γκρέμισε ἕνα βωμό.

- ♦ Ἡ ἁγία Μαχέλδα (5 Ὀκτωβρίου), καίτη Περσίδα καὶ Ἰέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, διδάσκει τὰ μυστήρια τῶν χριστιανῶν, τότε οἱ Ἕλληνες (ἢ) ἐγινάν πυρ καὶ μανία καὶ τὴν σκότωσαν διὰ θιδοβολισμοῦ. Τέλος ὁ ἐπιόκοπος πῆγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν “ καὶ ἔλαβε ἀπὸ αὐτοῦ ἐξουσία νὰ κρημίσῃ μὲν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, νὰ οἰκοδομηθῇ δὲ αὐτὸν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας μάρτυρος ταύτης Μαχέλδας. Τούτο οὖν ποιήσας ”.

ἀπεθροάρισεν ἐν τῇ νεοκτίστῃ ἐκκλησίᾳ τὸ τίμιον αὐτῆς λείψανον».

♦ Ὁ ἅγιος Πορφύριος (26 Φεβρουαρίου) ἔδωκε ἐπὶ Βασιλίσσα Εὐδοκία τὴν προφητεία πὺς δὲ γεννήσῃ ἀγόρι κι ἐκείνη τοῦ ἔδωκε χρυσάφι, γιὰ νὰ κτίσῃ ἐκκλησίᾳς. «Ὅταν ἐκεῖνος γύρισε ἐπὶ τὴν ἐνορία του, ἐπὶ τὰς, τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων καὶ «τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ Μαρνα (ἔτι ἀποκαλοῦσαν οἱ Γαλαῖοι τὸν Δία) κατεύκασε καὶ ἔκτισεν αὐτόν» * ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὁποῖον διώρισε ἡ βασίλισσα Εὐδοξία».

♦ Ὁ ἅγιος Λούκιος (20 Αὐγούστου) κλώτσηκε τὸν βωμό καὶ ἐκόρπισε τίς * θυοίης ποὺ βρίσκονταν πάνω του.

♦ Ὁ ἅγιος Καισάριος (7 Ὀκτωβρίου) ἔφθασε κάποτε ἀπὸ τὴν Ἀφρική ἐπὶ τὴν πόλιν Ταρακνή. Κι ὅταν εἶδε «τὰς μυαράς θυσίας τῶν Ἑλλήνων, ἔπτυσσε ἐπάνω εἰς αὐτάς καὶ τὰς κατεπάτησεν». Τὸν ἔρριξαν ἐπὶ φυλακὴ καὶ λίγες μέρες ἀργότερα τὸν ἔβγαλαν, γιὰ νὰ τὸν πᾶνε ἐπὶ τὸν Ῥωμαῖο ἀνθύπατο. Μόλις ὅμως πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸν ναὸ

τοῦ Ἀπόλλωνος «προεπυχήθη ὁ ἅγιος καὶ εὐθύς ἔπεσεν ὁ ναὸς ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ κατεπάτησεν μέσα τὸν ἀρχιερέα, τῶν εἰδώλων καὶ ἄλλους πολλούς» * *

♦ Ὁ ἅγιος Παιδικράτης (24 Ἀπριλίου) μόλις εἶδε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος «ἐπῆγε πλησίον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔπτυσεν, εἰπὼν ὅτι αὕτη ἡ τιμὴ πρέπει εἰς αὐτόν».

♦ Ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Μάρκελλος (14 Αὐγούστου) ἐπὶ τὴν Ἀπάμεια τῆς Συρίας. «ἐκπολιτεύθη δικαίως καὶ δότως» καὶ ἔγινε «θερμὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως δηλωτῆς, ἐκκλησίας μὲν καὶ θεῖους ναοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ κτίζων, τοὺς δὲ * ναοὺς τῶν εἰδώλων κατακρημνίζων». Ὑπῆρχε ὅμως ἕνας «εἰδωλικὸς ναὸς» τοῦ Διὸς, ποὺ ὁ «δαίμων» ποὺ κατοικοῦσε μέσα ἐαυτὸν δὲν ἄφηνε οὔτε κατὴ οὔτε ναὶ κρεμιστῇ μέμνησιν. Λοιπὸν ὁ ἅγιος παίρνει ὕδωρ, τὸ εὐλογεῖ καὶ ραντίζει μ' αὐτό τὰ ξύλα ποὺ εἶχε στοιβάσει μέσα στὸν ναό. «Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαίμων δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ φέρῃ ἐμπόδιον, ἤναψαν τὰ ξύλα καὶ κατεύκασαν τὸν ναόν» * *

◆ Ο ἅγιος Εὐφύγιος (9 Ἀπριλίου) «ἀνάψας ὑπὸ θεικοῦ Σήλου καὶ πολλοὺς
χριστιανούς παραλαβὼν ἐπῆγε καὶ ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων
τὸν ἑλληνικὸν ναὸν, ὅστις ἐπωνομάζετο τῆς Τύχης, εἰς τὸ ὁποῖον
 εἶχε προπάρθειαν καὶ ἀγάπην ὁ ἐπάρχης Ἰουλιανὸς προσφέρων εἰς
 αὐτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν θυσίας».

◆ Ο ἅγιος ἀπόστολος Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου (9 Ὀκτωβρίου), ἓνας ἀπὸ τοὺς
 12 ἀποστόλους «ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου κατέστρεψε
τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, ὑπὸ τοῦ θεοῦ (Σήλου) πυρπολούμενος».

◆ Ο ἅγιος Σωκράτης (21 Ὀκτωβρίου) «ἔλαβε ὁ τριμακάριστος τὸν
δέσφανον τοῦ μαρτυρίου» ὅταν ἀποκεφάλιστηκε, ἐπειδὴ μία μέρα
 πρὶν «οἱ Ἕλληνες εἶχον μίαν πάνδημον ἑορτὴν καὶ ἐηροσκύνουν
 τὰ εἰδώλα, τότε, λεγὼ, ὁ θεὸς Σωκράτης γεμίσας ἀπὸ ἑνὸς
θεϊκοῦ (Σήλου) ἐπῆγε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμὸν καὶ τὰς ἐν
τῷ βωμῷ θυσίας».

◆ Ο ἅγιος Μαρῖνος (17 Μαρτίου) «βλέπων τοὺς εἰδωλολάτρας
προσφέροντας θυσίας... ἀναφεν ἀπὸ θεϊκὸν Σήλον καὶ ἐνῷ οἱ Ἕλληνες
ἐτέλουν ἑορτὴν εἰς τὰ ἄψυχα εἰδώλα ὥρμησε καὶ κατεκρήμνισε
τὸν βωμὸν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε».

◆ Ο ἅγιος μάρτυς Ἀντώνιος (9 Νοεμβρίου) βλέποντας τοὺς Ἕλληνας
 νὰ ἔρχονται στὸν ναὸ τῶν εἰδώλων, τοὺς συμβούλευσε νὰ ἀρήσουν
 τὴν πλάνη τους... ἔφυγε γιὰ τὴν ἔρημο, βρῆκε ἕνα ἀναχωρητή... Κατό-
 πιν παίρνοντας τὴν «εὐχή» του κατέβηκε εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατοικοῦσε
 «ὁ πεπλανημένος δεινὸς λαὸς τῶν εἰδωλολατρῶν Ἑλλήνων» καὶ
 ἐνῷ «ἑώρταζαν τοὺς δαίμονας» μῆλκε στὸν ναὸ καὶ συνέτριψεν
ὅλα τὰ εἰδώλα».

◆ Ο ἅγιος μάρτυς Ἰακίνθος (18 Ἰουλίου) «βλέπων τοὺς εἰδωλολάτρας
Ἕλληνας ὅτι ἐηροσκύνουν ἐν δένδρῳ τῆς καλουμένης πετελέας,
τὸ ὁποῖον ἦτο τρυπημένον καὶ κούφιον (Σήλῳ) δειὼν κινηθεὶς
ὁ ἀσπίδμος, πῆγε καὶ ἔκοψε αὐτό». ... ὁ ἅγιος Ἰακίνθος δὲν ἔκανε
 τοῦ κεφαλαίου του μέτῃν πράξιν αὐτήν. Ἀκολούθησε τὶς ρητὲς

εβραϊκές εντολές «...καὶ τὰ ἄλλα τοὺς δὲ κόψετε...», ὅπως γράφει τὸ «Δευτερονόμιον» (ἔ'5)... κ.λπ.,

Ὁ στολισμός τοῦ σήμερα ἀποκαλούμενου «Χριστουγεννιάτικου» δένδρου, ἦταν μίᾳ πανάρχαια ἑλληνικὴ παράδοση. Ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας στόλιζε τὸ δένδρο τὸ ὅποτον συμβόλιζε τὸ Σόμπαν. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἦταν δ' ἄξωνας τοῦ κόσμου, οἱ μὲν πάλῃ ἦταν οἱ πλανῆτες, καὶ οἱ κορδέλλες ἦτο ὁ γαλαξίας(ες).

Ἐμφανίζει ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζοντας τὸ ἔθιμον εἰδωλολατρικὸ καὶ ἐπιβάλλει τὸν στολισμὸ ἑνὸς καραβιοῦ.

Ἔτσι καταστρέφεται ὁ συμβολισμὸς πλὴν ὑπάρχει στὸ συλλογικὸ ἀσυνείδητο καὶ ταυτόχρονα ἐπιβάλλεται ὡς σήμεν ἑλληνικὸ

τὸ νεκρικὸ ἔθιμο τοῦ καραβιοῦ. Ὅπως ὁμῶς φέρουμε γιὰ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸν κόσμον τὸ καράβι συμβόλιζε τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν μετὰβασιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἐπὶ τὸν κάτω κόσμον.

Ὁ γάροντας ὁδηγοῦσε τὰς ψυχὰς μετὰ βάρκα ἐπὶ τὴν Ἄσιν.

Μέχρι σήμερα στὰ μοναστήρια ἐπιδιώκει ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ τὰ κλασικὰ ἔργα. Ἀνωτέρω σύγχρονη εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὁ ὁποῖος καταστρέφει ἑλληνικὰ γλυπτικὰ καλλιτεχνήματα. (Μονὴ Ἐσφιγμένου, Ἁγίου Ὄρους.)

5η διάψευσις εἰς τοὺς ῥοχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστόδουλου
ἀπὸ τῆν Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ βιβλίο ποὺ ἡ Ἐκκλησία σου δὲν θέλει νὰ διαβάσῃς !!!

ἔτος 1864

Εἰς Δοξάν

ΠΑΤΡΟΣ ΥἱΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ

ΠΗΔΑΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΝΟΗΤΗΣ ΝΗΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ
ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΗΤΟΙ

ΑΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΙΕΡΟΙ ΚΑΙ ΘΕΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΤΕ
ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΝΩΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΘΕΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΜΕΝ ΧΑΡΙΝ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑΣ ΕΚΤΙΘΕΜΕΝΟΙ

ΔΙΑ ΔΕ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΚΟΙΝΟΤΕΡΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ ΤΩΝ ΑΗΘΟΥΣΤΕΡΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
ΠΑΡΑ

ΑΓΑΠΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΤ' ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΑΝΑΚΡΙΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝΤΕΣ
ΨΗΦΩ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΣΥΝΔΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΟΦΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΥ

•••• ΕΝ ΣΑΚΥΝΘΩ. ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ. ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ. ••• ΑΩΞΔ

Εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ «Πηδαλίου» τοῦ 1864 διαβαίνει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀρχιμ. Εἰρηναίου Δελιδήμου :

«Ἐάν ἐπραγματοποιούντο πλήρως τὰ ὄνειρα τῶν ὁπαδῶν τοῦ Διαφωτισμοῦ, οἱ Ὀρθόδοξοι λαοὶ δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς θλιβερᾶς τῶν ἀμαθείας, δὲ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν φωτεινὸν δρόμον τῆς προόδου, δὲ ἡγάπων τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὁρθοῦ λόγου, δὲ προέκοπτον κοινωνικῶς καὶ οἰκονομικῶς, εὐχρύνως ὅμως δὲ ἀπεκόπτοντο ἀπὸ τὰς ρίζας τῶν καὶ ἀντὶ τῆς Ὀρθοδόξου πνευματικότητος, πηγάζουσας ἐκ τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲ ἐπεκράτει καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ ἀλαζονικὴ ἀυτοπεποίθεσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας». Ἄς θυμολογῶμε πῶς οἱ διαφωτιστὲς θέλουν νὰ διδάσκουν οἱ ὑπόδουλοι «Ἑλληνικὴ Παιδεία» κλασσικὴ Ἑλληνικὴ γραμματεία. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἀληθές! Πράγματι ἡ Ἐκκλησία ἐπολέμησε ἐφ' ὅσον τοὺς Διαφωτιστὰς τοῦ 1821!! Ἐδῶ δὲ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Εἰρηναίου Δελιδήμου φερωνεῖ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ καταστραφῇ ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία ποὺ ἔφερον καὶ θυνερεύοντο νὰ φέρουν στὸ ὑπόδουλο γένος οἱ Διαφωτιστὰς. Αἰσιοσημείον εἶναι πῶς παραδέχεται ὁ Ἀρχιμ. τὴν θλίβερά, μα' ἐκδοκίμη!

ἀμάθεια τῶν ὀρθοδόξων. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς δὲν ὑπῆρχε ποτέ «κρυφὸ ἐχθροῦ» ἐφ' ὅσον σκοπὸς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἦταν νὰ κρατῇ τοὺς ὑπόδουλους, ἀμαθεῖς ἕτοιμοι ὥστε νὰ μένουν ταπεινοί, ἀγωνίως, ἐνώπιον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀρχιμ. Εἰρηναίου Δελιδήμου ἐπὶ «ΠΗΔΑΛΙΟΝ» τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Τό Πηδάλιο, ὡς γνωστόν, εἶναι τὸ ἐργαλεῖο-ὁμηλανισμός, μέτρη τοῦ
ὁποίου ὁδηγοῦμε ἓνα πλοῦ πρὸς μία συγκεκριμένη πορεία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς "νοσηὶ ναὺς (πνευματικὸν πλοῦ)", ἔχει τὸ
δικό της "ΠΗΔΑΛΙΟ", τὴν "ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ", ἡ ὁποία περιέχει τοὺς
θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν
Συνόδων καὶ τοπικῶν συνόδων καὶ τῶν θείων Πατέρων, στοὺς ὁποίους (κανόνες)
προσφεύγουσι κληρικοὶ τῆς γιὰ νὰ ἀσκήσουν "κανονικά" τὰ ἱερατικά τους
καθήκοντα.

Ἀντιγράφω ἐδῶ, καὶ παραθέτω ἀσχολίαστους, ὁρισμένους θεῖους κανόνες
ἀπὸ τὸ "Πηδάλιον" διὰ νὰ φανερώσω τίς ἐχέει Χριστιανισμοῦ καὶ
Ἑλληνισμοῦ.

ΚΑΝΩΝ ΞΒ'

"Καλὰνθαὶ ὀνομάζονται αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ κάθε μηνός, εἰς τὰς ὁποίας
οἱ Ἕλληνες ἐσυνήθισαν νὰ ἐορτάζουν, διὰ νὰ ἀπερνῶν τὰ χαλὰ τὸν μήνα
μέ' εὐθυμίαν (2) καὶ τὰ βοτὰ δέ, καὶ βρουμάλια, ἑλληνικαὶ ἦτον ἐορταί,
τὰ μὲν βοτὰ, ἦτοι βοσκήματα καὶ πρόβατα, εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Πατρός,

ὅς τις ἐνομίστο ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ὅτι εἶναι ἑφορος τῶν προβάτων
καὶ τῶν λοιπῶν ζώων· τὰ δέ βρουμάλια, εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου·
βρόμιος γάρ ἦτο τοῦ Διονύσου ἐπιθετὸν κοντὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ
τὸν βρόμον, ὁποῦ σημαίνει τὸν ἥχον καὶ τὴν βροντὴν, ὀνομαζόμενος.
Τοῦτο δέ οἱ Ῥωμαῖοι (οἱ Ῥωμαῖοι, ὅχι οἱ Ἕλληνες) βρουμάλιον ὠνόμαζον, ἔχον
τὸν βρόμον· καὶ τὴν ἐορτὴν βρουμάλια, πληθυντικῶς, ὁποῦ εἶναι τὸ
ἴδιον, ὡς τὰ Διονύσια, καθὼς τὰ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες. Προσέδει λοιπὸν
ὁ παρὼν Κανὼν, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἑλληνικὰ, ἀλλὰ δὴ καὶ ἡ κατὰ τὴν
πρώτην Μαρτίου τελούμενη πανήγυρις διὰ τὴν εὐκρασίαν τὰ χαλὰ τοῦ ἔαρος,
νὰ ἀσηκωθῶν ὁλοτελῶς ἀπὸ τὴν πολιτείαν τῶν Χριστιανῶν. Μᾶτε
χοροὶ ἀπλῶς δημόσιοι γυναικῶν νὰ γίνωνται, οὔτε ἐορταί, καὶ χοροὶ
ἀπὸ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν εἰς ὄνομα τῶν Ἑλλήνων ψευδοθεῶν. Ὅριζει δέ
πρὸς τοῦτοίς, ὅτι μᾶτε ἀνδρῶν νὰ φορῇ ρούχα γυναικεῖα, οὔτε γυναῖκα
ρούχα ἀνδρῆκια· ἀλλὰ μᾶτε νὰ μουρῶννται μέ' μουρῶνας καὶ προσωπί-
δας (μάσκες θεάτρου) κωμικὰς, ἦτοι παρακινούσας εἰς γέλωτας, ἢ
τραγικὰς, ἦτοι παρακινούσας εἰς ὀρθήνους καὶ δάκρυα, ἢ Σατυρικὰς, ἦτοι
ἰδίᾳς τῶν Σατύρων καὶ Βάκχων, ὅστινες εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου,
ὡς ἐκστατικά καὶ δαυμονισμένοι, ἐχόρευον (1) καὶ ὅτι τιναὶς νὰ μὴν

ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ συγχαιροῦ Λιούτου (ὅς τις ἐνομίσετο
πῶς ἦτο δοτὴρ τοῦ οἴνου καὶ ἔφορος), ὅταν πατῶνται τὰ σταφύλια εἰς
τοὺς ληνούς, μήτε νὰ γελά καὶ νὰ καυχᾶσθαι, ὅταν βάλλεται ὁ νέος οἶνος
εἰς τὰ πιθάρια. Λοιπὸν ὅποιος ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, ἀφ' οὗ ἔμαθε
περὶ τούτων, ἐν γυνώσει ἐπιχειρήσῃ νὰ κάμῃ κανένα ἀπὸ τὰ προῤῥηθέντα
ταῦτα δαιμονιώδη καὶ Ἑλληνικά, εἰ μὲν εἶναι κληρικός, ἥς καθαίρεται,
εἰ δὲ λαϊκός, ἥς ἐφορίζεται. »

ΚΑΝΩΝ ΗΔ'

Λόγοι γὰρ τῆς Γενοκτονίας, διώξεως, βασανισμῶν καὶ
σφαγῆς ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων.

« Ἡ τῶν Ἑλλήνων συνήθειαις πρέπει νὰ μισοῦνται ἀπὸ τοὺς
Χριστιανούς, διὰ τοῦτο ὁ παρὼν Κανὼν ἀφορίζει ἐκείνους τοὺς
Χριστιανούς ὅπου κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων θυμύσονται, ἢ
εἰς τοὺς ψευδυνύμους θεοὺς ἐκείνων, λέγοντες μὰ Δία, ἢ εἰς τὰ στοιχεῖα,
οἷον μὰ τὸν Ἥλιον, μὰ τὸν Οὐρανόν, καὶ ἄλλα παρόμοια, καθὼς καὶ
ὁ ΠΑ' τοῦ Βασιλείου Κανὼν εἰς ἐπιτίμια ὑποβάλλει αὐτοὺς. Πλὴν ὁ
μὲν Βασίλειος ἐνδεκα χρόνους κανονίζει ἐκείνους ὅπου χωρὶς
μεγάλῃ ἀνάγκῃ βασιάνων ἀρνηθῶν τὴν πίστιν, καὶ φάγουν εἰδωλόθυτα,
καὶ ὁμῶς οὖν ὅρκους τῶν Ἑλλήνων, καθὼς αὐτοὶ δηλ. τοὺς πιστεύουν. Ὁ
ἐπιτίμια = ποινές

Ὁ δὲ παρὼν Κανὼν τῆς Συνόδου ἀφορίζει, ὡς λέγει ὁ Βασίλειος,
ὄχι μόνον τοὺς ἀλλὰ καὶ τοὺς μὴ ἀρνηθέντας τὴν πίστιν
Χριστιανούς, ὁμνύοντας δὲ ὅρκους κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν
Ἑλλήνων. Δι' οὗ καὶ ὁ τοιοῦτος ὅρκος, ἀλλὰ δὴ καὶ πᾶς ὁ κατὰ
ἀδοκίμου ὁρησκέας ὁμοδεὶς, οὗ φυλάττεται, κατὰ τὸ 10^ο κεφ. τοῦ 1^{ου}
τιτλ. Φωτίου. »

Λοιπὸν! Ἑλλήν ἢ Χριστιανός

Ξεκάθαρα φαίνεται ὅτι ἄνθρωπος μὲ κοσμοαντίληψιν « Ἑλληνο-
Χριστιανισμοῦ » δηλαδὴ « Ἑλληνοχριστιανός » δὲν δικαιολογεῖται
ἀπὸ τοὺς πρὸ πάντων Θεῶς Κανόνες, ὅπου « Ἡ τῶν Ἑλλήνων συνήθειαις,
πρέπει νὰ μισοῦνται ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, »

Τότε ὅσοι μιλοῦν σήμερα ἢ ἄλλοτε, περὶ τοῦ ἰδεολογήματος αὐτοῦ-τοῦ
Ἑλληνοχριστιανισμοῦ- πρέπει σύμφωνα μὲ τοὺς Θεῶς Κανόνες
νὰ

ΑΦΟΡΙΖΩΝΤΑΙ !

Στό "Πηδάλιον", όπως αναδεικνύεται από το περιεχόμενό του, είναι η απαξίωση της ανθρωπίνης ζωής είναι η απόλειψη της αξιοπρέπειας κι ευτυχίας, είναι η επιβολή του εκοταδισμού, της μισαλλοδοξίας και ιδιαίτερως της Πολιτιστικής Οπισθοδρόμησης των Ελλήνων. Είναι καταστροφή των Ελληνικών παραδόσεων.
 Η Ελλάδα έρημος

■ Το "ἐς ἔδαφος φέρειν" εκφράζει το "Πηδάλιον" ως ἔξης: "Εἰδῶτων ναοὶ καὶ βωμοὶ καὶ ἱεράνα πρέπει νὰ κατακρημνίζονται". Οἱ "θεόπνευσ-τες" αὐτὲς ἐντολὲς παρουσιάζονται μὲ καθε λεπτομέρεια σὲ τέσσερις πυκνογραμμένες σελίδες. Πρόκειται γιὰ ἀποφάσεις πού λήφθηκαν ἀπὸ τὴν 2^η Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, πού συγκροτήθηκε τὸ (783) μ.Χ. ἐπὶ Νίκαια τῆς Βιδυνίας ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ τῆς μητέρας του Εἰρήνης. Σὲ αὐτὴν τὴν Σύνοδο συμμετείχαν 367 ὁρθόδοξοι Πατέρες.

■ Στὸν Κανὸνα ΟΖ' τῆς 2^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ δογματικὴ συνήλθε, τὸ 691 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολη, συνιστᾶται στους πιστοὺς

For the use of epidemics, population reduction - destruction of the Greek race

νὰ μὴν πλένωνται: "Εἶναι ἀνδρεῖον καὶ σωφρονέστατον πρᾶγμα τὸ νὰ ἀπέχη τις ἀπὸ λουτρά... Ἡ ἡδονικὴ ἐκείνη ὑγρασία τοῦ λουτροῦ χαννώνει καὶ ἐκδηλώνει τὸ σῶμα, καὶ ἡ ἐν τῷ λουτρῷ γύμνωσις φέρει εἰς ἐνδυμνησιν τὴν ἀδόξου ἐκείνη γύμνωσιν, ὅπου ἔπαθεν ὁ Ἀδὰμ μετὰ τὴν παρακοήν. Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, τὰ λουτρά ἄλλο καλὸν δὲν προσενούσι, παρὲς ἡδονὰς σαρκικὰς καὶ φαντασίας ἀτόπους, ἔξω μόνον ἂν λούεται τις δι' ἀνάγκην ἀδουλείας".

Στὸ "Πηδάλιον" λοιπὸν παρουσιάζεται ἡ ἀκαθαρσία τοῦ σώματος ὡς προσόν. Οἱ φυσιολογικὲς-βιολογικὲς λειτουργίαι βαπτίζονται "ἀμαρτί-ες".

↙ Destruction of the Ellenic Culture & of the Ancient Greek Civilization ↘

■ "Νὰ μὴν πλησιάσῃ κανεὶς εἰς τὰ θέατρα, ὅτι ταῦτα κάμνουνσι τοὺς ἀνθρώπους μοιχοὺς τελείους". Πρόκειται γιὰ ἀπόφαση τῆς 2^{ης} Οἰκουμενικῆς Συνόδου Κανὼν ΚΔ'. Στὴν ἐρμηνεία τῶν ἀποφάσεων τοῦ Νικοδήμου (ὁ Ἀγιολογίτης, πού συνέγραψε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ἀγαπίου τοῦ ἱερομόναχου) τὸ "ΠΗΔΑΛΙΟΝ" ἀναφέρονται οἱ σχετικὲς διδασκαλίαι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Χρυσόστομου: "Πομπή τοῦ σατανᾶ τὰ θέατρα. Ἡ ἐν τοῖς

θεάτροις διατριβή πορνείας, ἀκολασίας, ἀσελγείας ἀπάτας ἔτεκε». Ὁ Κανὼνας ΟΕ ἐναντιώνεται καὶ ἐπὶ τὴν μουσικὴν: «Σφοδρότατα μὲν ἐλέγχει ἐκείνους, ὅπου ἀνακατόνουνσι μετὰ πνευματικὰ ἄσματα τὰ ἐξωτερικὰ τῶν θεάτρων ἐχρήματα, καὶ δέσεις, καὶ ἀσῆμους φωνάς (ὅποια εἶναι καὶ τῶρα τὰ τερερίσματα, καὶ νενανίδματα, καὶ τὰ ἄλλα ἀσημα λόγια) καὶ λέγει, ὅτι ταῦτα εἶναι ἴδια, ὅχι τῶν δοξολογούντων τὸν Θεόν, ἀλλὰ τῶν παιδόντων, καὶ ἀνακατόνόντων τὰ τῶν δαιμόνων παίγνια». Ὁ Χρυσόστομος πού εἶναι ὁ συντάκτης τοῦ Κανὼνα αὐτοῦ (ΟΕ), ἔχει ἀνακηρυχθῇ προεταῖ- της τῆς παιδείας μας καὶ ἡ μνήμη του τιμᾶται ἐστὶν ἐκκλησία τοῦ νεοελληνικοῦ κρατίδιου κατὰ τὴν ἐπίσημην ἀρχία τῶν τριῶν ἱεραρχῶν ἐπὶ 30 Ἰανουαρίου.

Ὁ Κανὼνας ΝΑ ἀπαγορεύει καὶ τοὺς μίμους: «Καθόλου ἀπαγορεύει ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη συνόδος τοὺς λεγομένους μίμους». Στὸ ἴδιο θέμα ἀναφέρεται καὶ ὁ Κανὼν ΝΓ τῆς τοπικῆς συνόδου τῆς Καραχένης (418 μ.χ.): «Ὅτε ἐκείνους ὅπου στήνουνσι σκηνὰς καὶ τέντας καὶ μέγα εἰς αὐτὰς ὑποκρίνονται διάφορα πρόσωπα».

↙ Destruction of the Great unparalleled achievement of the ancient Greeks ↘

■ Δὲν εἶναι μόνον οἱ τέχνες ἐπὶ ἐπὶ ὁλοκλήρως τῶν πατέρων. Ὁ Κανὼνας ΛΣΤ τῆς συνόδου τῆς Λαοδικείας (364 μ.χ) στρέφεται κατὰ τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. (ἐλληνικὴ γραμματεία)

↙ Destruction of Family - Democracy - equality ↘

■ Στὸν Κανὼνα Θ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου περιγράφονται οἱ ἐχέσεις τῶν δύο φύλων ἐπὶ πλάϊσι τῆς ὁρθόδοξης οἰκογενείας: «Ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει τὴν ἀδελφὴν νὰ ἀφήνῃ τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ κἀν δέσμιον αὐτὴν ἐκεῖνος, πρέπει νὰ ὑπομένῃ καὶ ὅχι νὰ χωρῖσεται, κἀν τὴν προῖκά της ἐδοδεύῃ, κἀν εἰς ἄλλας γυναῖκας πορνεύῃ, αὐτὴ πρέπει νὰ καρτερῇ... Ὅστε ἡ μὲν γυναῖκα, ἀφήτατα τὸν ἄνδρα της μοιχαλὶς εἶναι ἂν πάρῃ ἄλλον, ὁ δὲ ἀφιδεὶς αὐτὸς ἄνδρας, ἂν πάρῃ ἄλλον, συγχωρεῖται».

Ἐπομένως, σύμφωνα μετὰ τὴν ὁρθοδοξίαν, ἡ ἐκμετάλλευση, ὁ βυλοδαρμός καὶ ἡ ὑποβάθμιση τῆς συζύγου (γυναῖκας) εἶναι ἔργο ἐύλογημένο

ἢ ὅπως λέμε ἐπὶ τὴν Ἀμερικὴν, physical Abuse, shovenism, misogyny, gender discrimination are praiseworthy attributes - virtues pleasing the Christian Heavenly Father. Not' Surpsised !!!

Destruction of family heritage, roots, love,
traditions, culture, humanity, ...

-49-

■ “Πρέπει να εμποδίζονται εκείνοι οι γυναίκες, ή άνδρες, όπου
πηγαίνουν επάνω εις τὰ μνήματα των συγγενών τους και κλαίουν,
ώσάν να μην είχαν ελπίδα, ότι θέλουν αναστηθούν, μή νοσούντες οι
άγνωστοι, ότι ο θάνατος των ορθοδόξων χριστιανών δεν είναι
θάνατος, αλλά είναι ύπνος, από τον οποίον έχουν να έξυπνήσουν
έν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως”. Από τὸν Κανόνα ΠΓ' τῆς ΣΤ'
οἰκουμένης συνόδου.

Χωρισμός από τις ρίζες, από τους αποχόνους. Κάθε μνήμη με τὸ
«ελληνικό παρελθόν, με τὸν Ἑλληνικὸ Λόγο, με τὴν Ἀπολλόνα
Ἀθήναια πρέπει νὰ μισεῖται, νὰ ἀποφεύγεται! «cultural
disintegration»

βη διαψευσις εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Χριστόδουλου

εἶναι τὰ λεγόμενα τοῦ Παύλου καὶ ὅλων τῶν

“Ἑλλήνων?; Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας” τῆς Ὁρθοδόξιας
?????

πού διαβάσουμε εἰς τὴν πολυτομὴ ἔκδοσιν

[“Ἑλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας”
τοῦ Χριστιανικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Ἰγνατίου Παλαμάς” 1980]

τὰ λόγια τοὺς ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ
Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς βραχματείας καὶ παιδείας =
= ἓνα ὅχητος ὕβρεων.

Ἔγω ἤδη παρουσιάσθαι κείμενα τῶν Πατέρων εἰς τὴν ἀρχὴν !

7η } διάψευσις εἰς τοὺς ῥαχυρισμούς τοῦ κ. Χριστόδουλου:
 οἱ ἀπάνθρωποι διωγμοὶ καὶ οἱ γενοκτονίαι
 κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅπως διαβάζονται ἀπὸ
 ἱστορικὰ κείμενα καὶ ἑκκλησιαστικὰς συνόδους,
 ὡς ἐπίσης καὶ αὐτοκρατορικὰ διατάγματα,
 ὅλα δὲ αὐτὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς
 ἐπικράτησις τῆς Νέας Ρώμης τὴν ἀποκαλούμενη
 Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν.

Θα' ἀσχοληθῶ με' τοὺς διωγμοὺς πού ὑπέστησαν
 οἱ Ἕλληνες πού ἀρνήθηκαν νὰ προσηλυτισθῶν
 (νὰ ἐχριστιανιστοῦν)

Οἱ Γενοκτονίες - ὁ βίαιος προσηλυτισμὸς τῶν
 Ἑλλήνων - ἡ βίαιη ἐγκαθύδριση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Θα' ἀσχοληθῶ με' τὶς ἀκόλουθες γενοκτονίες (ὅχι ὅλες)
 ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων ἔθνικῶν (τῶν Ἑλλήνων
 ποὺ ἀρνοῦντο νὰ γίνουν ὁπαδοὶ τῆς ἐβραιογενεῖς
 χριστιανικῆς θρησκείας),

Οἱ Γενοκτονίες τῶν Ἑλλήνων:

- 1 τῆς Ἀρμενίας : (252 μ.Χ)
- 2 τῆς Νέας Ρώμης (Σκυθόπολη) : (341 μ.Χ)
- 3 τῆς Πελοποννήσου : (397 μ.Χ)
- 4 τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Ῥουστίνου : (530 μ.Χ)
- 5 τῆς Κρήτης. 9ος αἰ. μ.Χ. (960 μ.Χ)

Ἡ τακτικὴ τῆς γενοκτονίας δὲν ἐπινόηθηκε ὅμως ἀπὸ τοὺς Χιτλερικούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς ρουσσουλμάνους οἱ ὁποῖοι ἐξάνδραποδίζουν καὶ σφάζουν ἀνηλεῶς ὅλον τὸν ἀραβικὸ κόσμον ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.

Τὴν τακτικὴ τῆς γενοκτονίας τὴν ἔλαβαν ἀρμόδιον ἀκέραιη σέ θεωρία καὶ πράξη ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴ βίβλο. Μέσα ἐπὶ τὴν ἰουδαϊκὴ βίβλο ἔχει τὴν μήτρα τοῦ ὁ καθε "ἱερὸς πόλεμος".

Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, με' ἀρχηγὸν τοῦ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ προχωρεῖ σὲ διαδοχικὰς γενοκτονίες ὅλων τῶν πέριξ τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ περιοχῶν, με' τὴν εὐλογία τοῦ θεοῦ τῶν τὸν Ἰεχωβά.

«Καὶ λέγει Κύριος πρὸς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ: Πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ἐναντιωθῇ εἰς τὰς προσταγὰς σου καὶ δὲν ὑπακούσῃ εἰς τοὺς λόγους σου κατὰ πάντα ὅσα προτάξῃς αὐτόν, ὅς θανατωθήνεται» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ α'18)

Ἀμέσως μετὰ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἰσραὴλ (Ἰησοῦς Ναυῆ) φέρει τὴν βούλησιν τοῦ Κυρίου τοῦ ὁ τοῦ λαοῦ του: «Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ἐκ τούτου δεῖτε γνωρίζει ὅτι ὁ θεὸς ὁ Ἰσραὴλ εἶναι ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν καὶ ὅτι κατὰ κράτος θέλει ἐξολοθρεύσει...

Ἡ Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ Χριστιανούς.

Τὸ ἔτος 252 μ.Χ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας Τιριδάτης ὁ Γ' μέτῳ ἐνὸς καλοστημένου σχεδίου χριστιανῶν προσηλυτίσθηκε καί με' ἓνα αὐτοκρατορικό διάταγμα τοῦ ἀνακήρυξε τὸν Ὀρθόδοξο Χριστιανισμό ὡς ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους.

ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ πατριάρχου τοῦ Γρηγορίου, τοῦ λεγόμενου καὶ «Φωτιστῆ» ὁ στρατὸς τοῦ Τιριδάτη καὶ οἱ ὁρδές τῶν μοναχῶν τοῦ Γρηγορίου, δά γενοκτονήσουν τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀρμενίας καὶ τῶν γύρω περιοχῶν καὶ δά ὑποπιδώσουν ὅλα τὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα καὶ τοὺς ἀρχαίους ναοὺς τῆς χώρας, χτίζοντας ἐπάνω τους ὡς ταφόπλακες τίς χριστιανικὲς ἐκκλησίες. Πρόκειται γιὰ τὴν βίαιη ἐγκαθίδρυση τοῦ πρώτου θεοκρατικοῦ κράτους ἐντὸν κόσμῳ καὶ τὴν δοκιμὴ γιὰ τὴν ὑποπιδώση τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, ποὺ ἀκολούθησε λίγα χρόνια μετὰ.

Ὁ χριστιανὸς συγγραφεὺς Ραῦστος ὁ Βυζάντιος ἐστὶν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία», κεφ. 3, παρ. 20, ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἐκχριστιανισμένοι Ἀρμένιοι «κατέστρεφαν γιὰ ἑξί (6) συναπτά ἔτη ὅλη τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτεια σφάζοντας ὅλους τοὺς Ἕλληνες, μὴν ἀφήνοντας καέναν νὰ τοὺς ξεφύγῃ»,

καὶ πῶς «ἦταν ἀπερίγραπτο τὸ μέγεθος τῶν θησαυρῶν ποὺ λεηλάτησαν ἀπ' αὐτοὺς» (κεφ. 4 παρ. 11)

Τὸ χριστιανικὸ σχέδιο προέβλεπε τρόμο, θάνατο, καταστροφή, φυλακίσεις, ἐκτελέσεις, βασανιστήρια, καταλήστευση, δημεύσεις...: «Οἷτινες ὅλοι (καὶ μάλιστα καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πρόκριτοι), ἵνα φανερῶσουν, ὅτι ἐπίστανσαν ὁλοφύχως εἰς τὸν Χριστόν, ἐχάλασαν ἀπὸ τὰ θεμέλια ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων καὶ λαβόντες ἀπ' αὐτὰ σκευοφυλάκια ὅλους τοὺς θησαυροὺς, ἦτοι χρυσίον, ἀργύριον, σκεῦη ἀργυρᾶ καὶ χρυσοῦφанта ἱμάτια, τὰ ἀφιέρωσαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας εἰς ὄψαν Χριστοῦ οἰκοδόμησαν, καὶ ἔχι μόνον τὰ κινητὰ ἀλλὰ καὶ τὰ ἀκίνητα, ἦτοι χωράφια καὶ ἄλλα ἔρματα, καὶ ἕκαμιν τὴν ὀπίμων ὕλην καὶ ἀνωφελῆ, ὕλην ψυχοφελῆ καὶ πολὺτιμον.» (Συναξαριστής, σελ 673)

Οἱ Ἀρμένιοι ὑπὸ τίς εὐλογίες πλεόν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διεξήγαγαν τοὺς πρώτους ἱεροὺς-θρησκευτικούς πολέμους τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας, με' ἐκοπὴ τὸ βίαιο ἐκχριστιανισμό τῶν γύρω λαῶν καὶ εἰδικὰ στὰ ἐδάφη ποὺ κατοικοῦσαν οἱ τόσο μισητοὶ γιὰ τοὺς χριστιανούς, οἱ «εἰδωλολάτρεις» Ἕλληνες.

Ἡ γενοκτονία γινόταν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη καὶ τὴν συνεργία τοῦ βυζαντινοῦ κράτους καὶ Πατριαρχείου (Ἱεροσολύμων)

Ἡ ἑλληνικὴ γενοκτονία καὶ ἡ ὁλοκληρωτικὴ πολιτικὴ καταστροφὴ τῆς Ἀρμενίας ἦταν χριστιανικὴ συνωμοσία, σχέδιο, ποὺ ὅπως φαίνεται εἶχαν μελετήσει καὶ συμφωνήσει ἀπὸ κοινού πρό ὀλίγων χρόνων ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Τριδάτης μετὰ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνον.

Ἀξίζει ἐδῶ νὰ διαβάσουμε τὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἔργου τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δοσιθέου ἀπὸ τὸν "Δωδεκάβιβλον", σελ. 1218, ὅπου ὁ Δοσιθεὸς ἀναφέρεται ἐπὶ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Τριδάτης πῆγαν νὰ ἀνακοινώσουν ἐπίσημα ἐπὶ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδον, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἑλληνικῆς γενοκτονίας, ἐπισκεπτες τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Γράφει ὁ Δοσιθεὸς : "Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, ὁ τε Γρηγόριος καὶ ὁ Τριδάτης ἐπῆγαν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὸν Μέγα Κωνσταντῖνον καὶ ἐφιλοξενήθησαν παρ' αὐτοῦ ἱκανῶς. Γενομένης δὲ τῆς Ἁγίας Α' Συνόδου, ἐπέμφθη πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Τριδάτου ὁ Ἀριστάνης, ἀγωνισάμενος δὲ μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ συνελθόντων ἀγίων τιμῶν (318) Θεοφόρων Πατέρων κατὰ τοῦ Ἀρείου, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀρμενίαν, φέρων καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου."

Στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδον, ὅπως ἀποδείχθηκε, ἀποφασίσθηκε ἀπὸ κοινού ἡ ὁλοκληρωτικὴ πολιτικὴ καταστροφὴ καὶ γενοκτονία τοῦ ἑλληνισμοῦ ὄχι ἀπλῶς ἐπὶ τὴν Ἀρμενία, ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ ἐδάφη τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἐπιδήμιου θρησκείας τῆς Ἀρμενίας ἀποτελεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ πρώτου θεοκρατικοῦ κράτους στὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὴν πρώτην παγκοσμίως ὀργανωμένην καταστροφὴν καὶ ἐκδημελίωσιν ἐνὸς ὁλοκληροῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ, ἀπὸ τὴν ἰουδαιοχριστιανικὴν θρησκείαν.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα χρόνια ἡ πλήρης ὑποταγὴ ὅλων τῶν λαῶν τῆς αὐτοκρατορίας ἐπὶ τὴν Θεοκρατίαν καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα θὰ ἐπιτευχθῇ ἀπόλυτα καὶ ὁλοκληρωτικά.

Ἡ γέννησις τοῦ καίσαροπαπικοῦ καὶ τοῦ βυζαντινοῦ ἱμπεριαλισμοῦ μετὰ τὴν ἐτήρησιν καὶ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πλέον ἱστορικὸ γεγονός.

Οἱ Γενοκτονίες κατὰ τῶν Ἑλλήνων: ἡ καταστροφή τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ
τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας καί τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἐνα ἄλλο αποτρόπαιο ἔγκλημα κατὰ τῆς Ἑλλάδας καί σέ συνέπεια
κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας, ἕνα τραγικό θέατρο μίσους πού καί σήμερα
ἀποκρύπτεται, διαδῶζει ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικός Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος
ἐν τῷ 19ῷ βιβλίῳ τοῦ ἔργου του ("RERUM GESTARUM LIBRI XXXI")
31 τόμων.

Ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος ἦταν ὁ ἱστορικός τοῦ Ῥωμαίου Χριστιανοῦ
αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου τοῦ Β', κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ὁποῖου ἀρχί-
σαν οἱ πρῶτοι ἀποτρόπαιοι διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Στὴν σημερινή πόλιν τοῦ Δυτικοῦ Ἰσραὴλ τὴν Beth Shean, γνωστὴ στους
Ἕλληνες ὡς ἑκείνων τῶν αἰματοβαμμένων χρόνων ὡς
Σκυθόπολις, τὸν 4ο αἰ. μ.χ γύρω ἐντὶ 341 λειτουργοῦσε τὸ πρῶτο
στρατόπεδο συγκέντρωσης, γιὰ δύο δεκαετίες (20 ἔτη), δηλαδὴ

καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς κατοχῆς τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου ἀπὸ
τὸν δευτερότοκο γιό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸν Κωνσταντῖνο
τὸν Δεύτερο.

Ἡ Σκυθόπολις ὑπῆρξε ὁ τόπος συγκέντρωσης βαρανισμοῦ καὶ θανάτωσης
τῶς Ἑλλήνων, ὅλων ὅσων δηλαδὴ ἀρνήθηκαν νὰ ἀπαρδοῦν τὸ
δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αναφερόμενος ὁ Ἐμμανουὴλ Ροῦδὴς
ἐν τῷ Ἀμμιανῷ Μαρκελλίνῳ τὸ ἱστορικῶς γράφει ἐν τῷ ἔργῳ του
«Παλιόσα Ἰωάννα» σσμ. 200: «Ἦρκει νὰ κατηγορηθῇ τις
(καί ποιος Ἕλληνας-ἔθνικός) ὑπὸ κακόβουλου κατασκόπου ὅτι
ἔφερε περὶ τὸν τροχὸ τοῦ φυλακτήριον κατὰ τοῦ πυρετοῦ, ἢ
ἐφάνη παρακαθήμενος πλησίον τάφου ἢ ἐρείλιου ἵνα
καταδικασθῇ εἰς θάνατον ὡς εἰδωλόλατρός ἢ νεκρόμαντις.
Ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἀκρῶν τῆς αὐτοκρατορίας ἐτύρετο
ἀλυσόμενοι πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας πολῖται (Ἕλληνες)
ὧν οἱ μὲν ἀπεδυσκον καθ' ὁδόν, οἱ δὲ ἐν τοῖς δεμοτηρίοις,
οἱ δὲ ἐπιδύντες ἐστελλοντο εἰς Σκυθόπολιν... πολλοὶ οὖν
εἶχον βτηθῇ τὰ βαρβαρῶν καὶ τὸ φραγεῖον». Ammianus
Marcellinus "History Books 14-19: Claesae maiestatis multi arcessiti

damnati (2) Constantius Et Gallus. Harvard University Press. John C. Rolfe)

Το σφαγείον τῆς Σκυδοπόλης ὑπῆρξε ἐπινόηση - ἐνὸς νοσηροῦ ἐγκεφάλου - τοῦ ἑπικόπου Ἀλεξανδρίας Γεωργίου. Σκοπὸς τοῦ Γεωργίου ἦταν ἡ καθαλικὴ ἐξόντωση τῶν Ἑλλήνων - ἡ γενοκτονία αὐτῶν - καθὼς ἐκεῖνοι ἐστέκοντο ὡς ἀρνητὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὁ αὐτοκράτορας Ἡωνστάντιος Β' δέχθηκε καὶ ἐστείλε ἐπὶ τὴν Ἀνατολίην τὸν ἀρχιγραμματεῖα τῆς Αὐλῆς τοῦ τόν Παῦλο, περιβόητο γιὰ τὴν βκληροσύνητά του, ἀποκαλούμενο καὶ «Τάρταρο»

Αὐτὸς ὁ Παῦλος καὶ ὁ Γεώργιος βε' συνεργασία ὠρχάνωσαν τὸ βτρατόπεδον συγκεντρώσεως τῆς Σκυδοπόλης.

Γράφει ὁ Ἀρμμανὸς Μαρκελλίνος: Τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ κτῆνος,

ὁ Παῦλος, δίδετε εὐδὲν ἐξουσία καὶ δύναμιν ὥστε «*μέ' μίαν κίνησιν τοῦ κεφαλιοῦ του, μέ' ἓνα νεῦμα τοῦ μόνο ἐξερτάτο ἡ ἰσὴν ὅλων ὁδῶν περπατοῦσαν ἐπὶ τὴν γῆν*». 19: 12, 13

Ἀναφέρει ὁ Ροῖδης ἀνακαλῶντας τὰ ἱστορικά τοῦ Ἀρμμανοῦ Μαρκελλίνου, μεθόδους βαβανιστηρίων ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων:

«*Εἰς τὴν Σκυδοπόλιν ὅπου εἶχε ἐστηθὶ τὸ χριστιανικὸν κρεουργίον... Ἐκεῖ συνεδρίασαν εὐσεβεῖς δυνάται (χριστιανοὶ εὐσεβεῖς) ἀμιλλώμενοι*

τίς πλοῖονας εἰδωλολάτρας (Ἕλληνες ἔθνικοι) να' ὀπτήσῃ ἐπὶ χάρας, να' βράσῃ ἐντὸς τένοντος ἐλαίου, ἢ να' κατακόψῃ μελῆδόν».

Ἡ Σκυδοπαλις καὶ τὰ ἀνάνθρωπα γεγονότα ποὺ διαδραματίστηκαν ἐκεῖ ἐπὶ 20 συνεχῇ ἔτη, ἀποκαλύπτουν:

1ον: Τὸν τρόπο με' τὸν ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ χριστιανισμὸς ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον,

2ον: Τὸν λόγον, καὶ τὸν βάρβαρον ἀνάνθρωπον τρόπο με' τὸν ὁποῖο κατεστράφη ὁ λαμπρότερος πολιτισμὸς τῆς γῆς καὶ οἱ δημιουργοὶ αὐτοῦ - οἱ Ἕλληνες,

3ον: ἀποκαλύπτουν ἐπίσης γιὰ τὰ μετέπειτα Ρωμαϊκὰ (Βυζαντινὰ) αὐτοκρατορικὰ διατάγματα ποὺ δεσμοδετοῦσαν τὴν «*ἐπὶ Ἑλληνισμοῦ θανατικὴ καταδίκη*» ἐφαρμόσθησαν χωρὶς καμία ἀντίδραση ἢ ἐξέγερση, ὅπως χωρὶς καμία ἀντίσταση ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ὁ ἀφανισμὸς **80** καὶ πλέον πόλεων τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν Ἀλάριχον, μετὰ βυζαντινῆς αὐτοκρατορικῆς διαταγῆς, σάβαντα (40) χρόνια ἀργότερα.

4ον : αποκαλύπτουν, επίσης, αυτά τα ἀνάνθρωπα γεγονότα που διαδραματίστηκαν τὴν Σκυθόπολη ὅτι : δὲν δηήρξε ποτέ Ἑλληνικότητα τοῦ βυζαντίου, οὔτε ποτέ Ἑλληνορωμαϊκό κρᾶτος, ἐφ' ὅσον ἦταν οἱ ἐκχριστιανισμένοι Ῥωμαῖοι αὐτοκράτορες τοῦ βυζαντίου που ἀρχίσαν τοὺς διωγμούς κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Οὔτε δὲ ποτέ δηήρξε Ἑλληνοχριστιανισμός, ἐφ' ὅσον ἦταν οἱ Ταγοὶ τῆς χριστιανοσύνης καὶ τὸ ἑβραιογενὲς χριστιανικό δόγμα που, ♦ ἐβήσαν τὰ Ῥῶτα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ♦
 ♦ → κατέστρεψαν τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία, ♦ → καταφύσαν τὰ ἀμίμητα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα, χωρὶς νὰ ἀφήσουν οὔτε μία πάλη ὄρδια, ♦ → ἔκαψαν τὶς βιβλιοθήκες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες τόνων Ἑλληνικὰ ἐπιτεύγματα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, ♦ κατὰ 99.99%
 ♦ κατέστρεψαν ὁλόκληρη τὴν Ἑλληνικὴ Γραμματεία
 ♦ σχεδὸν ἀφανίσαν τὴν Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἀπὸ τὸν πλανήτη γῆ, ἐπιφέρωντας τὴς πολλὰς γενοκτονίες,
 ♦ παρέδωσαν τὴν σβήνουσα Ἑλλάδα στοὺς Τούρκους, καὶ
 ♦ κατήντησαν τοὺς Ἕλληνες πολιτιστικά στειροὺς .

Σύμφωνα με τὶς ἱστορικές πηγές, ἐκείνων τῶν Ῥωμαιοβυζαντινῶν χρόνων οἱ συνεχεῖς διώξεις καὶ γενοκτονίες κατὰ τῶν Ἑλλήνων γέειραν τὴν Ἰωὴ 19,000,000+ Ἑλλήνων ἀπὸ τὰ 20,000,000. Πιχότεροι ἀπὸ 1,000,000 ἐπὶζησαν ἐφ' ὅσον μετὰ βίας καὶ τρόμου ἔφυγαν κεφαλὴ πρὸς τὸν ἑβραιογενὲς Θεὸ καὶ τὸ χριστιανικό του δόγμα, ὅπου ἡ κύρια ἐντολὴ αὐτοῦ ἦταν καὶ εἶναι :

Λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς : « Ὅσο γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μου, αὐτοὺς που δὲν με θέλησαν γιὰ βασιλιά τους, φέρτε τους ἐδῶ καὶ καταφύξτε τους μηροτά μου » « Κατὰ Λουκᾶν » (8', 27)

Καὶ προτάζει ὁ Πατέρας τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ὁποῦ ἐκλεκτὸς λαὸς εἶναι οἱ Ἑβραῖοι : « Ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων » (« Ζαχαρίας » 8' 13-15)

Note: Σημείωση.

Για λόγους φροδολογικούς, κυρίως, από τον αυτοκράτορα
Καρακάλλα, το έτος 212 μ.Χ, με την «**CONSTITUTIO ANTONIANA**»
ἀπονεμήθηκε η ιδιότης του Ρωμαίου πολίτου σε όλους ανεξαιρέτως
τους κατοίκους της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Έτσι οι Έλληνες εθεωρούντο πιά Ρωμαίοι υπήκοοι, και η ταυτότητά
τους εκτός του ότι καταδιώχθηκε και κατεστράφηκε "δια ποιηῆς
θανάτου" από το Χριστιανικό καθεστώς, υπέφερε και την ρωμαϊκή
πολιτική ἀλλίωση.

AMMIANUS MARCELLINUS

with an English Translation by

John C. ROLFE

PH.D. LITT. D.

UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA

IN THREE VOLUMES

I

London

William Heinemann LTD

Cambridge Massachusetts

Harvard University Press

MCMLVI

Look also LOEB CLASSICAL LIBRARY

Books 14-19

ISBN 0-674-99331-4

Γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τῆς Πελοποννήσου.

Γράφει ὁ Λιβάνιος « ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν ἱερῶν » ἐκδόσεις
« Θύραθεν » 1998

« Στὴν ἑνταῦθα Ἑλλάδα » μὲ τὴν προτροπὴ τῆς
Κωνσταντινουπόλεως εἰσέβαλλαν οἱ ὀρδῆς τῶν
νεοφωτιστικῶν χριστιανῶν γότθων καθοληγούμενες ἀπὸ
ὁμάδες φανατικῶν κολόχερων. Τότε, τὸ ἔτος δηλαδὴ
397 μ.Χ., ἔγινε ἐπὶ τὴν Πελοπόννησο ἡ μεγαλύτερη
γενοκτονία ποὺ γινώρισαν ποτὲ οἱ Ἕλληνες. Ἐτοί ἄνοιξε
ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ « νέου δόγματος ».
Ὅπως γράφει ὁ Ζώσιμος : ἡρὸς βοήθεια τῶν Ἑλλήνων
ἔδρευσε ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἕνας Βάνδαλος (!) στρατηγὸς
τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, ὁ Στηλίων. Ὅπως ἔφτασε
πολύ ἄργα ἤδη εἶχε σφαγῇ ἀνελθεῖς

ἢ ἐξανδραποδιστῇ ὁ μὴ χριστιανικὸς πληθυσμὸς ὅλων τῶν
πόλεων τῆς Πελοποννήσου. Ὅλοι ὅσοι δὲν πρόλαβαν
να καταφύγουν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Λακωνίας καὶ τῆς
Ἀρκαδίας, ἡβηδὸν (ὡς καὶ οἱ ἔφηροι) ἐσφάγησαν. »

Τὴν γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων περιγράφουν πολλοὶ
χριστιανοὶ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ὁ Εὐνάπιος, ὁ
Ζώσιμος, ὁ Σωζόμενος κ. ἄ.

Ο Προκόπιος γεννήθηκε γύρω στο 500 μ.Χ. Άδκνησε το
επάγγελμα του δικηγόρου, του ρήτορα, του νομικού συμβούλου
του στρατηγού Βελισσάριου. Άνέλαβε σημαντικές αποστολές
στην υπηρεσία της Ρώμης. Γνώρισε μεγάλες τιμές στην
αυτοκρατορική αυλή της Νέας Ρώμης (Βυζάντιο)
Το 560 μ.Χ. του αποδόθηκε ο τιμητικός τίτλος του «Illustris»
(Επιφανής). Το 562 γίνεται έπαρχος.

Τα στοιχεία αυτά μαρτυρούν ότι ήταν ένα πρόσωπο που γνώρι-
ζε καλά τα όσα συνέβαιναν στα ανώτατα κλίμακα της
Εκχριστιανισμένης ρωμαϊκής διοίκησης ή όποια έδρευε στην
Κωνσταντινούπολη.

Έγραψε το έργο «Ιστορία» όπου περιγράφονται οι πολεμικές
επιχειρήσεις του Ιουστινιανού αυτοκράτορα, και «Περί κτισμάτων»
όπου με στομφώδη γλώσσα κολακεύει το αυτοκρατορικό ζεύγος
Ιουστινιανό και Θεοδώρα.

Ωστόσο ο επίσημος ιστορικός του αυτοκράτορα, αυτός ο

Προκόπιος που ανέλαβε να αφήσει αιώσιο και δοξαζόμενο το
όνομα του Ιουστινιανού, είναι ο ίδιος ο όποιος εν αγνοία όλων
των συγχρόνων του, κρυφά και προεκτικα αποφάσισε (για χάρη
των επόμενων γενιών) να γράψει και ένα τρίτο βιβλίο, το
λεγόμενο «Ανεκδότα», το περιεχόμενο του οποίου είναι ο
αληθινός βίος του Ιουστινιανού, της Θεοδώρας, των συνεργατών τους.
... Γράφει ο Προκόπιος στον πρόλογο αυτού του ιστορικού του βιβλίου
«... σε πολλές περιπτώσεις αναγκάστηκα να αποκρύψω τις αιτίες
των γεγονότων, που έχω αναφέρει στα προηγούμενα βιβλία μου...
Ο λόγος είναι, ότι ήταν αδύνατο να καταγραφούν οι πράξεις
μέ τον πρέπειντα τρόπο, όσο οι αστυνόμοί τους ήταν ακόμη στη ζωή,
γιατί αν με ανακάλυπταν, δεν θα μπορούσα να γλυτώσω από τον
πιο οίκτρο θάνατο και δεν θα μπορούσα να είμαι σίγουρος ούτε καν
για την ασφάλεια των πιο στενών μου συγγενών...».

Τις σφαγές τῶν Ἑλλήνων πού ἄρχισαν προγενέστεροι τοῦ αυτοκράτορα Κωνσταντίου Β' (ὅπως ὁ πατέρας αὐτοῦ ὁ αυτοκράτορας Μέγας Κωνσταντῖνος - υπεύθυνος γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀρμενίας μέτ' τὴν συμμετοχή τοῦ βασιλιά Τεριδάτη [καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου] συνέχισαν καὶ μεταγενέστεροι ὁμοῖοί του.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός - ὁ Σλαυοεβραῖος τὸ γένος, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου ἀρχικά ἦταν Γιουτπράδα - αὐτὸς ὁ αὐτοκράτορας σύμβολο τῆς ὀρθοδοξίας, ἐκεῖνος πού εἰκοδόμησε τὴν Ἀγία Σοφία - «τὸ μέγα μοναστήρι» καὶ ἀνακηρύχθηκε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό «Μέγας», ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπὸ τὰ «Ἀνέκδοτα» κείμενα τοῦ ἐπιδήμιου ἱστορικοῦ τοῦ Προκόπιου ὡς ἓνας αἰμοβόρος τύραννος ὁ ὁποῖος βύθισε ὀλόκληρους πληθυσμούς στὴν σφαγή καὶ στὸ αἷμα.

Σύμφωνα μέ τὸν Προκόπιο, ὁ Ἰουστινιανός ἄρχισε τίς σφαγές ἐπὶ ὄνομα τῆς «μίας καὶ ἀληθοῦς πίστεως τῆς Ὀρθοδοξίας». Σημαντικὲς ἐπίσης εἶναι οἱ μαρτυρίες τοῦ Προκόπιου γύρω ἀπὸ τοὺς διωγμούς, σφαγές καὶ γενοκτονίες Ἑλλήνων (ὅσων Ἑλλήνων

ἐπέμεναν ἐπὶ τοὺς πατρώους ἑλληνικοὺς τρόπους) ἀπὸ τὴν αἰμοσταγή καὶ ἀλαστονική διακυβέρνηση τοῦ Ἰουστινιανού. Τὸ «ἑλληνοχριστιανικό» πλαστογράφημα καταρτεῖ μπροστὰ ἐπὶ κείμενα τῶν ἱστορικῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἀναφέρει ὁ Προκόπιος: «Μετά τοὺς Σαμαρεῖτες ἄρχισε (ὁ Ἰουστινιανός) νὰ καταδιώκη τοὺς ἀποκαλούμενους Ἕλληνες ὑποβάλλοντάς τοὺς σέ σωματικά βασανιστήρια καὶ ἀρπάζοντας τὰ χρήματά τοὺς». Ὁ Προκόπιος ἀδυνατεῖ νὰ θεωρήσῃ τὸν τύραννο Ἰουστινιανό ὡς ἀνθρώπινον ὃν καὶ τὸν θεωρεῖ «ἐνσαρκωμένο δαίμονα». Ἀναφέρει ὁ Προκόπιος στὰ «Ἀνέκδοτα»: «ὅτι ὁ Ἰουστινιανός δὲν ἦταν ἀνθρώπινον πλάσμα ἀλλὰ ἦταν ... κάποιος δαίμονας ἀνθρωπομορφος δὲ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ ἀποδείξῃ σταθερίζοντας τὸ μέγεθος τῶν κακῶν πού ἔκανε ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, γιατί ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου πού δρᾷ φανερώνεται στὸ ὑπέρμετρο μέγεθος τῶν πράξεών του. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός λοιπὸν ἔχει ἐκστῶδει τοσοῦς πολλούς, ὥστε... πῶ γρήγορα νομίζω δὲ μ' ἐτροῦσε κανεὶς τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου ὅλου τοῦ κόσμου, παρά ὅσους ἐκστῶσε ὁ αὐτοκράτωρ αὐτός. Ὑπολογίζοντας ὅμως κατὰ προσέγγιση τίς περιοχές πού κατήνευσαν τελικὰ

ἀκατοίκητες, λέω ὅτι χάθηκαν πολλά ἑκατομμύρια ἄνθρωποι».
 Προκόπιος «Ἀνέκδοτα» ἐν' 1-6, μετάφραση Ἀλθης Σιδέρη, ἐκδ. «ΑΓΡΑ».
 Σέ' ὅτι ἀφορᾷ σέ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνες, ὃ Ἰουστινιανὸς ἀποδείχθηκε
 μεγάλος διώκτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σφαγῆς τῶν Ἑλλήνων
 ποὺ ἀρνοῦνταν τὸν Χριστιανισμό ζυμμένοι ἐν εἰς ἑλληνικὴς
 παραδόσεις. Ἄφησε δὲ αὐτὸς τὴν Ἑλλάδα ἀπροστάτευτη ἐν
 βαρβαρικῇ ἐπιδρομῇ, καὶ ἦταν ἄλυστος τοῦ δημοσίου χρήματος
 τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων τίς ὅποτε κατεδίκασε δὲ οἰκονομικὸ
 μαρτύριον.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ ἐκλείσε τὴν Πλατωνικὴν
 Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν με' ἀπὸ συνεχῆ λειτουργία 900 περίπου ἐτῶν.
 Ὁ ἴδιος δὲ ἐσφάξε τοὺς φιλοσόφους καθηγητὲς ἢ τοὺς ἀνάγκασε
 νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ χριστιανικὸ ἱερατεῖο, τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Νέας Ρώμης (By-
σαντίου) Θεοδοσίου συνέλαβε τὴν μεθόδου τοῦ δοκληρωτικοῦ ἀφελλη-
νισμοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὸ χριστιανικὸ ἱερατεῖο, δηλαδή, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Β' Οἰκουμένης
Συνόδου ὅπου ὁ αὐτοκράτορας Θεοδοσίος μετέβη αὐτῆς, ἀνάμεσα εἰς
πολλὰ δόγματα καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀποφάσεις ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
συνέλαβαν τὸν νηπιοβαπτισμόν.

Με' εἰδικὸ διάταγμα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Θεοδοσίον, ὅλοι οἱ
κάτοικοι τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικράτειας ἤπρεπε νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιὰ τους
χριστιανούς. Ὅσοι δὲν δέχονταν, δὲ ἔχον τὰ πολιτικά τους
δικαιώματα, καὶ τὰ παιδιὰ τους δὲ ἔχον τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίᾳς
ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους.

Τότε χιλιάδες ἀνυπότακτοι Ἕλληνες πωλῆθηκαν ἐπὶ σκλαβοπάζαρος ὡς
δούλοι καὶ ἀμέτρητες περιουσίαι κατασχέθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Παρὰ τὰ σκληρὰ μέτρα τὸν ἐπεβλήθησαν, οἱ Ἕλληνες ἀρνούνταν
τὸν ἀφελληνισμό τους.

Τότε ἕνα νέον διάταγμα ὥρισε τὴν θανατικὴν ποινὴν γιὰ τοὺς
παραβάτας. Οἱ διωγμοὶ συνεχίσθηκαν με' ἀμείωτη ἔνταση μέχρι τὴν

ἑλαιοεβραῖος τὸ γένος.

ἐποχὴ τοῦ Γιουστινιανοῦ (Ἰουστινιανου).

Λαμβάνουμε εἰς τὸν «Ἰουστινιανὸν Κώδικ 1.11», ὅ ὁποῖος ἦταν σὲ ἰσχὺ
μέχρι τῆς ἐποχῆς Λέοντος τοῦ Ὁρακοῦ :

«Γνωρίζουμε, ὅτι αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτραι [Ἕλληνες] ἐγκατέλειψαν τὴν
προσκύνησιν τοῦ μόνου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ προσέφεραν θυσιὰς εἰς
εἰδώλα ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀσυλλόγιστου σφάλματος καὶ πραγματοποιή-
σαν ἀνόσιες ἐορταί.

Ἄν αὐτοὶ διέπραξαν αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα, ἐνῶ εἶχαν ἀξιωθῇ τὸ
ἅγιον βάπτισμα, δὲ ὑποβλήθωσιν εἰς ἀντιστοιχὴν τιμωρίαν.

Με' τὸν παρόντα ὅμως νόμον ἀνακοινώνουμε, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν πᾶς
ἔχουν γίνεσθαι χριστιανοὶ καὶ ἔχουν ἀξιωθῇ τὸ ἅγιον καὶ σωτήριον βάπτισμα,
σε ὁποιαδήποτε χρονικὴ στιγμή, ἂν φανοῦν ὅτι ἐπιμένουν εἰς τὴν
πλάνην τῶν Ἑλλήνων, δὲ ὑποβλήθωσιν εἰς ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Ὅσοι δὲ δὲν ἔχουν ἀξιωθῇ ἀκόμη τὸ σεβαστὸν βάπτισμα, δὲ πρέπει
νὰ φανερωθῶσιν εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν μας, εἴτε εἰς ἐπαρχίας καὶ νὰ
πάνε εἰς ἱερώτατες ἐκκλησίαις μαζί με τοὺς συζύγους τους καὶ τὰ

παιδιά τους και όλα τὰ μέλη τοῦ οἴκου τους και νὰ διδάξουν τὴν ἀληθινὴ πίστη τῶν χριστιανῶν. Ἄν δὲν τὸ κάνουν, θὰ χάσουν τὰ πολιτικά τους δικαιώματα καὶ τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη περιουσία τους. Θὰ πὺν ἀφαιρεθοῦν τὰ πάντα καὶ θὰ ἐγκαταλειφθοῦν ἐπὶ τὴν ἐνδοία καὶ θὰ υποβληθοῦν ἐπὶς ἐσχάτες τιμωρίες (...) ὅσοι πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσο τῶν ἀνόσιων Ἑλλήνων.»

Τὸ 529 μ.Χ ὁ Σλαυοεβραῖος αὐτοκράτωρ τῆς Νέας Ρώμης ὁ Γουστράδα-Ἰουστινιανὸς ἔδωκε τὴν χαριστική βολή στὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ στοὺς «ἀλιτηρίους Ἑλλήνας» ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ ὁ κώδικας του.

Αὐτοῖς ὁ αὐτοκράτωρ καθιέρωσε τὸν θεσμό τοῦ «νονοῦ».

Ο νονὸς ἦταν κυριολεκτικὰ ἓνας χριστιανὸς πρῶτος, πού τὸν ὤριζε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἡ ἐκκλησία καὶ ἀφίερωνε τὴν ζωὴ του ἐπὶ τὴν παρακολούθηση τοῦ βίου τοῦ νεοβαπτισθέντος νηπίου.

Ἄν οἱ γονεῖς καὶ τὸ νήπιο δὲν τελούσαν τὰ χριστιανικά τους καθήκοντα, τὸ κατέδιδε ἐπὶ τὴν Ἐκκλησία, καὶ τότε τὸ παιδί καὶ οἱ γονεῖς θανατώνονταν χωρὶς δίκη καὶ δεμένόταν ἡ περιουσία τους.

Ἡ βουζαντινὴ ταφόπλακα ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶχε πλέον ὀριστικὰ δεμελιωθῇ. Ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἀφελληνίστηκαν ἢ κατακρεουργήθηκαν,

κάτω ἀπὸ τὴν χριστιανοβουζαντινὴ «Ἱερὰ Ἐξέταση»

Ὁ Ἰουστινιανὸς :

Στὰ διατάγματα του ἀπαιτεῖ τὴν ἐκτέλεση αὐτῶν πρὸς ἐφαρμόσου «... τὴν εἰδωλολατρία» (*Corpus Juris Civilis*)

Στὴν νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ «*Codex Justinianus*» διαβάσουμε :

1.11.8 «Κανείς νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ἀποπειραθῇ αὐτὰ πού ἀπαγορεύονται ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους πού φυλάσσονται ἀπὸ εἰδωλολατρικὰς δεισιδαιμονίας, γνωρίζοντας ὅτι διαωνίδει πρᾶξη, πού ἀποτελεῖ δημόσιο ἔγκλημα. Θέλουμε τέτοιες πράξεις νὰ ἀποτραποῦν, ἔτσι ὥστε (ὁ ἐνόχος) (...) νὰ ἀποπεμφθῇ ἀπὸ τὸ ἀδίκημα του καὶ νὰ μὴν χάσῃ μόνον τὴν περιουσία του (...) ἀλλὰ ἀφ' οὗ ὁποστῇ σωματικὸ βασανισμὸς μὲ μεταλλικά ὄργανα (...) νὰ ὁδηγηθῇ εἰς διαρκὴ ἐξορία.»

1.11.9 «Διατάσσουμε τοὺς ἄρχοντες μας (...) νὰ ἀναζητοῦν σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ὅλες τὶς περιπτώσεις ἀσεβείας ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Θεοσκείας (...) (καὶ) ἂν συμβαίνουν, νὰ τιμωροῦνται (...) καὶ μὴν ἔχει κανένας

τὸ δικαίωμα νὰ κληροδοτῇ με' διαθήκη ἢ νὰ χαρίσῃ με' δώρεα καὶ
 σὲ πρόσωπα ἢ τόπους, τοῦ ἔχει ἐπισημανθῇ ὅτι διαπραττοῦν
 τὴν ἀσέβεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ (...) Νὰ διατηρηθῶν (...) ἐν ἰσχύι ὅλως
 οἱ τιμωρίες με' τίς ὁποῖες οἱ προηγούμενοι βασιλεῖς εἶχαν ἀπειλή-
 σει νὰ τιμωρήσουν τὴν Ἑλληνικὴ πλάνη (...)

1.11.10 « Ἐπειδὴ ἔχουν συλληφθῇ μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι διακατέχονται
 ἀπὸ τὴν πλάνη τῶν ἀνόσιων καὶ βιασῶν Ἑλλήνων (...) ἐκεῖνοι
 ποὺ ἔχουν γίней χριστιανοὶ (...) ἀν' φαντοῦ νὰ ἐπιμένουν ἐπὶ τὴν
 πλάνη τῶν Ἑλλήνων, θὰ ὑποβληθῶν ἐπὶ τὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν (...) θὰ
παρεμπιπείδουμε δὲ, καθε μάρτυρα ποὺ δίδάσκεται ἀπὸ αὐτοὺς, ποὺ
πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσο τῶν ἀνόσιων Ἑλλήνων (...) θεσπίζουμε
τοὺς ἴδιους νόμους καὶ γιὰ τοὺς
ἀλιτῆριους Ἑλλήνες »

“Codex Novellae, Constitutiones”

Ἐνῶ μὲν εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ καθιέρω-
 σε τὸν θεσμό τῆς “Σερᾶς Ἐξετάσεως” καὶ τὸ ἀδίκωμα τοῦ ἔξεταστοῦ,
 ὁ ἱστορικὸς Θεοφάνης εἰς “Χρονογραφία” μᾶς πληροφορεῖ ἕνα λιγότερο
 σε ἐμᾶς γνωστὸ τρόπο μαρτυρίῳ, ὡς μεθόδος ἐπιβολῆς τοῦ
 χριστιανισμοῦ. Ἀναφέρει αὐτὸς ὁ ἱστορικὸς ὅτι ἀρκετές φορές παρεδίδοντο
 “αἱρετικοί” κρατούμενοι δὲ κομπογιαννίτες γιὰ νὰ γίνουν Ἰωντανὰ
 πειραματόδωα δὲ θανατηφόρες ἀποτρόπαιες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις.
 «... ὃν ἐν τῷ μῶλῳ τοῦ θωμᾶ χειροκοπήσαντες καὶ ποδοκοπήσαντες
 ἤνεγκαν τοῖς ἰατροῖς καὶ τοῦτον ἀνέτεμεν Ἰῶντα ἀπὸ ἡβης ἕως
τοῦ θώρακος πρὸς τὸ κατανοῆσαι τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν »!
 (“Χρονογραφία» σ. 436)

Μαδικὲς ἐδοντώσεις Ἑλλήνων (Ἑλληνιστῶν) με' σαδιστικὸ θάνατο
 διασώζει στὰ “Ἀνέκδοτα” τοῦ ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος (20, 10-16)
 ὡς ἐπίσης καὶ εἰδήσεις σύμφωνα με' τίς ὁποῖες οἱ αἰδούμενες βυζαντινῶν
 δικαστηρίων γίνονταν καὶ αἰδούμενες βασανιστηρίων.

Ὁ Νικηφόρος Σκευοφύλαξ καὶ ὁ Ἰωάννης Λυδός (6ος αἰών) ἀναφέρουν τὰς ἐξεῖς ἀποτρόπαιες μεθόδους ἐπιβολῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ: «ἀπτεῖσθαι πυρά, ἐτοιμαδεῖσθαι στρεβλωτήριον καὶ πρόθεσιν ἀπαντα ἐκνικῶντα καὶ τρόπους μηχανημάτων παρατρέχοντα». Νικηφόρος Σκευοφύλαξ «βίος ἐν ἐπιτόμῳ καὶ ἐγκώμιον τοῦ Θεοφάνους τῆς Συγριανῆς» ἐκδ. De Boor, Λειψία σ. 24)

τὴν νομικὴν κάλυψιν γιὰ ἀκρωτηριασμούς, τυφλώσῃ καὶ κάψιμο ἐπὶ τὴν πυρά μᾶς τὴν ἔδωκε ὁ Ἰδὸς ὁ Ἰησοῦς μετ' αὐτό: «ἐὰν ἐκανδαλίῃς σε ἢ χεὶρ σου ἀποκοῦρον αὐτήν... ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου ἐκανδαλίῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν» (Μάρκος θ' 43-47)

Καὶ τί λέει ὁ Ἰησοῦς γιὰ τὴν φωτιά; «Φωτιά ἦρθα νὰ βάλω πάντῳ ἐπὶ τῇ γῇ καὶ πόσο θα ἠθέλα νὰ εἶχε ἡδὴ ἀνάψει» («Κατὰ Λουκᾶν», ιβ' 49-50) καὶ ἐξηγεῖ ὁ Ἰησοῦς: «μὴν νομίζετε ὅτι ἦλθα νὰ βάλω εἰρήνη ἐπὶ τῇ γῇ. Δὲν ἦλθα νὰ βάλω εἰρήνη, ἀλλὰ μάχαιρα» (Ματθαῖος, ι' 34-38)

Καὶ θὰ ρωτήσετε, γιὰτί οἱ Χριστιανοὶ τόσο μισοῦσαν τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐξεγείρθηκαν ἐναντίων τους καὶ χρησιμοποίησαν τίς πρὸ ἀνθρώπων μεθόδους ποινῆς ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμα καὶ τὴν γενοκτονία

αὐτῶν; Διότι: «ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου, Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων» μᾶς λέει ὁ («Ζαχαρίας», θ' 13-15)

Διαβάσουμε δὲ στίς («Πράξεις» κα' 28-29): «Μέχρι καὶ Ἕλληνες ἔβαλε μέσα στὸ ἱερό καὶ μόλυνε τὸν ἅγιον τοῦτο τόπον».

Λέει δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς: «Ὅσο γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μου, αὐτοὺς πού δὲν με θέλησαν γιὰ βασιλιά τους, φέрте τους ἐδῶ καὶ κατεσφράξτε τους μπροστά μου» («Κατὰ Λουκᾶν», ιθ' 27)

Ἡ τραγικώτερη ἀναφορὰ γιὰ τὴν ποινὴ τοῦ «καυθῆναι» δηλαδὴ κάψιμο τῶν Ἰωντανῶν θυμάτων (Ἑλλήνων, Ἑλληνιστῶν, αἰρετικῶν, εἰδωλοπατρῶν...) ἀναφέρεται ἐπὶ τὴν «Ἀλεξιάδα» τῆς Ἄννης Κομνηνῆς, μέθυμα τὸν βασιλεῖο βογομύλων πού μερικοὶ τὸν ταυτίζουσι μετ' τὸν ἥρωα βασιλεῖο Δογενῆ - Ἀκρίτα

Οἱ Χριστιανοὶ αὐτοκράτορες τοῦ βυζαντίου (τῆς Νέας Ρώμης) παρέδιδαν ἐπὶ τὴν πυρά ἀκόμη καὶ ἀναπήρους Νικήτας Χωνιάτης «Χρονολόγια» vi 404, 405 καὶ 332)

Γιὰ τὴν «ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ» δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ὁμοδικεῖς καύσεις ἐπὶ τὸν Ἰππόδρομο τοῦ βυζαντίου: «τοὺς δὲ μεγιστάνας τῶν Ἀρμενίων σωρεύσας ἐν τόπῳ ἐνὶ Ἰωκαύστους ἐποίησε» (Θεοφάνης σ. 372, 18), καὶ

ἔρωϊδὴ μιλήσει περὶ τῆς Γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀρμενίας.

Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς μέσῳ τῶν ἱεροεξεταστῶν του ἐξόντωσε φασικά
 «Ἕλληνες τῆς αὐτοκρατορίας ρίχνοντάς του Ἰωντανούς στὴν πυρά, μαζί
 μὲ τὰ βιβλία καὶ τὰ ἀγάλματα: «... μηνὶ Ἰνδικτῶνι τῇ αὐτῇ
 συσχεδέντες Ἕλληνες περιεβαμίδθησαν, καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν
 κατεκαύθησαν ἐν τῷ Κυνηγίῳ» (Ἰωάννης Μαλάλας «Χρονογραφία», σελ.
 491).

Λοὶ ἱστορικοὶ βυζαντινοὶ μὲ κίνδυνο τῆς ψυχῆς τους ἔγραψαν μέχρι
 ποῦ ἔφθανε ἡ πολυδιαφημισμένη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν κόσμον
 καὶ ἰδιαίτερως γιὰ τοὺς «Ἕλληνες».

Καὶ τελειώνω μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Εἰάν κάποιος ἔρχεται πρὸς
 τὰ μένα καὶ δὲν μισεῖ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ
 παιδιὰ καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὶς ἀδελφές, ἀκόμα καὶ τὴν ψυχὴν του, δὲν γίνεται
 νὰ εἶναι μαθητὴς μου» (Κατὰ Λουκᾶν, ιδ' 26) «... Ὅποιος δὲν ἔχει, ὡς πούλησεν τὸ
 παντὸς φόρι του καὶ ὡς ἀγοράσῃ μαχαίρι» (Κατὰ Λουκᾶν, κβ' 36-37), «... ἦλθα
 νὰ διχάσω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὴν κόρη ἀπὸ τὴν μάνα
 καὶ τὴν νύμφη ἀπὸ τὴν πεθερὰ της» («Ματθαῖος» ι' 34-38).

Κατὰ τὴν βασιλεία τοῦ Αυτοκράτορα Θεοδοσίου ὁ Χριστιανισμὸς γίνεται ἡ ἐπιβληθεῖσα θρησκεία τῆς Ρωμαϊκῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες ὑπόδουλοῦσαν.

Ἐν αὐτῷ τοῦ Θεοδοσίου, ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων ἐφαρμόστηκαν, ἐπὶ αἰῶνες πολλούς, μέτρα ποῦ πῆραν τὸν χαρακτῆρα πραγματικῶν διώξεων.

Τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν ὑποχρεώθηκε νὰ σιγήσῃ. Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες καὶ τὰ Ἑλευσίνια Μυστήρια ἀπαγορεύθησαν, τὰ ἱερὰ τῶν προγόνων μας λεηλατήθηκαν, κατεδαφίσθησαν. Τὰ δὲ πανέμορφα γλυπτά ποῦ διακοσμοῦσαν τὰ ἱερά καὶ τὰς πόλεις τῶν Ἑλλήνων-κατεστραφῆκαν ἀπὸ τὸ μένος καὶ τὸ μῖσος τῶν Χριστιανῶν.

Ἔτι τὰ βλέπουμε σήμερα στὰ μνημεῖα μας διαμελυσμένα, ἀποκεφαλίσμένα, ἀκροστηριασμένα, μὲ σφυριά βλαβμένα, σιωπηλοὶ μάρτυρες καὶ αὐτὰ ἐνὸς πανέμορφου κόσμου, χαμένου κόσμου πᾶς ἐπὶν αἰματοβαμμένη Ἀθήνῃ, ὅπου βρῖσκονται θαμμένα, σκορπισμένα, ὀλότρελα ξεθαμμένα τὰ ἱερὰ κόκκαλα ἑκατομμυρίων βαδανισμένων δολοφονημένων Ἑλλήνων, θύματα πολλῶν γενοκτονιῶν.

Οἱ ναοὶ κατεδαφίσθησαν. Πάνω τους καὶ ἀπὸ τὰ εἱρεῖα αὐτῶν ὡς ταφόπλακες χεῖρτηκαν οἱ ἐκκλησίαι τῶν νέων Χριστιανῶν δοξάζουσιν τὸν Ξενοφῆρτο γιὰ τοὺς Ἕλληνες τότε ἐβραϊκὸ θεότρωγὰ. Καὶ τὸ ἄγαλμα καθεοῦ εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἔχτισαν τὸν καθεὺς ναὸν, τοποθετοῦντο μετὰ ἀσυνήτου μῖσους ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς εἰς τοὺς βόθρους τῶν νεοκτισθέντων Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθνικοὶ ἱερεῖς ὅπως γράφει με' κάποιαν πικρὰ ὁ Λιβάνιος ὑποχρεώθηκαν: **«να' σιγήσουν ἢ να' ἀποδάνουν»**.

Ἔτι πέθανε ὁ μεγαλύτερος Παγκόσμιος Πολιτισμὸς τοῦ κόσμου, αὐτὸς ποῦ εἶδε πρῶτος τὸ φῶς τοῦ ἡλίου στὴν γῆ, αὐτὸς ποῦ ἐκπολίτισε ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης.

Ἔτι πέθανε ὁ Μέγας Φωτοδότης Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς καὶ οἱ Ἕλληνες δημιουργοὶ του, με' μία Τραγικὴ Φωνή, πνιγμένη ἐντὸς αἵματός τῆς ἀνθρώπινης ἀχαριστίας καὶ μαρτῆς ἀδικίας.

ἔτι ἀνὴρ ἔσβησε ὁ Μέγας Ρωτοδότης Ἑλληνικὸς Λόγος.

Καὶ λέει ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Νιέτσε: " Δὲν ἀποκάννω νὰ ἀναπολῶ αὐτοὺς τοὺς (Ἕλληνες) στοχαστὲς πού' κάθε ἕνας τοὺς εἶχε μιὰ ἀσύλληπτη ἰδιαιτερότητα... καὶ φαίνεται πὼς οἱ "Ἕλληνες" στα' κατοπινὰ χρόνια ἀπομόνησαν τὸ καλλίτερο μέρος τῆς πνευματικῆς τους πορείας. Καὶ ποῖος λαὸς θά' μπορούσε νὰ ἰσχυριθῇ ὅτι τὸ ἴσχυρῆκε; Ὅπως καὶ νὰ ναι νομίζω πὼς ὅλα αὐτὰ τελειώνουν μὲ' μιὰ κραυγὴ:

Πόσο αἰσχροὶ δηήρσαν! " " " "

Ἄς ἐξετάσουμε τὸν μισελληνισμό τῶν βυζαντινῶν κατὰ τὸν 9ο αἰ.

Τὸ 842 μ.χ χρονιὰ πού ἔρине ἡ ὀριστική ἀναστήλωσι τῶν εἰκόνων, οἱ ἑορτασμοὶ τῶν Ὁρθοδόξων συνωδεύτηκαν ἀπὸ μία « **φρικτὴν τελετὴν** » **ἀναθεματισμῶν** - ὅπως τὴν χαρακτηρίζει ὁ καθηγητὴς Νικ. Τωμαδάκης « **Τριώδιον** » ὅπου μεταξὺ ἄλλων δρῶνται τὰ ἑξῆς:

« **Τοῖς τὰ ἑλληνικὰ διέβιουσι μαθήματα, καὶ μὴ διδ. Παιδεύσιν μόνον ταῦτα παιδευομένοις ἀλλὰ καὶ ταῖς δόξαις αὐτῶν ταῖς καταιαῖς ἐπομένοις καὶ ὡς ἀληθεῖς πιστεύουσι καὶ οὕτως αὐταῖς ὡς τόβεραιον ἐχούσαις ἐγκειμένοις, ὥστε καὶ ἑτέρους, ποτὲ μὲν λάθρα, ποτὲ δὲ φανερώς ἐνάγειν αὐταῖς καὶ διδάσκειν ἀνευδιδάκτως **ΑΝΑΘΕΜΑ** »**

Ἐδῶ λοιπὸν ἀναθεματίζονται ὅσοι διδάσκουν / διδάσκονται τὴν ἑλληνικὴ Παιδεία.

Ὁ θεωρούμενος ὡς κλασσικὸς ἱστορικὸς τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας Βασίλειος Στεφανίδης παραθέτει τὸ « **Συνοδικόν** » τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου: « **Ἀνάθεμα εἰς τοὺς εὐσεβεῖα ἐπαγγελομένους τὰ τῶν ἑλλήνων δυνώδη καὶ δυσσεβῆ δόγματα** ». Ἐδῶ πάλι ἀναθεματίζονται οἱ διδάσκαλοι τῆς ἑλληνικῆς Παιδείας.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Θεόδωρος Στουδίτης στὸν « **Κανόνα** » (πού ψάλλεται στὸ « **Συνοδικόν** τῆς Ὁρθοδοξίας ») ἐξαπολύει μύδρους ἐφοδρούς κατὰ τῶν ἑλλήνων καὶ ἐτρέφεται κατὰ τοῦ Ἰωάννη Γραμματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρχικὰ ἦταν ἡγούμενος ἐπὶ τὴν μονὴ τῶν ἀγίων Σεργίου καὶ Βακχίου, ἀλλὰ ἀργότερα ἐνστερνίστηκε τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ Πνεῦμα τόσο, ὥστε νὰ ἀποστασιοποιηθῇ ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία. Τὸν (Ἰωάννη Γραμματικὸ) θυμιάζει (ὁ Θεόδωρος Στουδίτης) « **ἴσον τῶν ἑλλήνων** » καὶ τὸν κατηγορεῖ, ὅτι « **περηφανεύεσθαι διὰ τὰ ἔργα του, πού ἡ φωνὴ τῶν δικαίων δίκαια (ὁ χριστιανισμός) τὸ σκόρπισε ἐπὶ τοὺς ἀνέμους** » καὶ συνεχίζει: « **Οὐκ ἔδει σε, ὦ παρώνομε, θυμιάζεσθαι τοιαύτην κλῆσιν, μᾶλλον Πυθαγόραν καὶ Κρόνον καὶ Ἀπόλλωνα ἢ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν, ὧν τὸν βίον ἐσηλῶσας τερπόμενος ταῖς ἀτελείαις αὐτῶν** ».

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 10ου αἰ. ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Σικελός γράφει ἓνα ποίημα κατὰ τοῦ αὐτοκράτορα Λέοντα τοῦ Σοφοῦ καὶ τὸν κατηγορεῖ, ὅτι « **λάτρευε τὸ ἀμέτρητο πλῆθος τῶν θεῶν καὶ ἀρνίθηκε τὴν ἀγία Τριάδα** », καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τόνδεῃ τὸν αὐτοκράτορα νὰ καίγεται στὸν Ἅδη.

με' τους αγαπημένους του αρχαίους φιλοσόφους.

Σε' ένα άλλο του ποίημα ο Κωνσταντίνος ο Σικελός στρέφεται κατά των Ελλήνων: «Νά' χάσουν αυτοί που αρνιούνται την θεότητα και αυτή που δονδύονται την πλάνη του Μάνη (ή Μεά Μάνη της ένδοξης Σπάρτης δέν είχε ακόμα εκχριστιανιστή μέχρι και τις αρχές του 10ου αϊ. μ.χ.) κι αυτοί που λατρεύουν τους θεούς των Ελλήνων. Κόττω δύοι δέν λατρεύουν τον θεό, που είναι νοητός σε τρία πρόσωπα και τιμάται σε μία φύσι... (οι αρχαίοι Έλληνες έβλεπαν τον Ένα θεό- την μία Φύσι σε 12+ πρόσωπα)... Οι Έλληνες να' σκάσουν απ' τό κακό τους».

Τό κείμενο αυτό γράφτηκε στις αρχές του 10ου αϊ. μ.χ. και σύμφωνα με' την συμβατική ιστορία ή Ελληνική θρησκεία και ο Ελληνικός Πολιτισμός είχαν πρό πολλού εκλείψει. Ποιοί λοιπόν ήσαν αυτοί οι Έλληνες* οι οποίοι πρέπει «να' δικάσουν από τό κακό τους» επειδή λατρεύουν τους θεούς των Ελλήνων;

Υπήρχαν δέ «Έλληνίζοντες» Έλληνες που κατοικούσαν στην Μάνη κατά τον 10ο αϊ. μ.χ. και μέχρι τον 13ο αϊ. μ.χ στην Θεσσαλονίκη, και αυτός δέ ο Ελληνικός Πολιτισμός ήτο αναγκασμένος να' δη' δηόγεια (κρυφή σχολεία).

Μεά στα πλαίσια του σφοδρού μισελληνισμού των Βυζαντινών, τον 9ο και 10ο αιώνα μ.χ. διενεργείται ο βίαιος εκχριστιανισμός των κατοίκων της Μεά Μάνης από τον Νίκωνα. Ο Κωνσταντίνος Ζ' ο Πορφυρογέννητος στο «Περί Διοικήσεως αυτοκρατορίας» γράφει τα' εξής: «Ίστεόν ότι οι του κάστρου Μάνης οικήτορες ούκ είνιν από της γενεάς των προρρηθέντων Ελλήνων, άλλ' εκ των παλαιτέρων Έρωμαίων, οι προπαλαιούς χρόνους ειδωλοπάτρας είναι και προκυνητάς των ειδώλων κατά τους παλαιούς Έλληνας, οίτινες επί της βασιλείας του ασιδίου βασιλείου βαπτισθέντες χριστιανοί γεγόναδιν».

Ο Νίκων θανάτωσε τον Έφορο της περιοχής Αντίοχο, εκότωσε όλους τους ιερείς της αρχαίας θρησκείας και τους αμετάπειστους, ίδοπέδωσε ιερά και βάπτισε τους δηόλοιτους με' βωματική και ψυχολογική βία

Ο επόμενος στόχος των χριστιανών ήταν ή Κρήτη - τόνισι του βασιλέα Μίνωα του οποίου οι κάτοικοι έμεναν με' πείσμα στις «Ελληνικές παραδοσιακές αξίες» τους.

9ος μ.χ. αιών. Ἡ Σφαγὴ τῶν Κρητικῶν, γιατί ἀρνήθηκαν τὴν Χριστιανικὴ Ὁρθόδοξία.

Τὸ μῦθος τῶν Βυζαντινῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου ὑπῆρξε ἀφθίτο, καὶ συνεχίστηκε καὶ μετὰ τὴν Ἀλωση. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη καὶ τὸ Πατριαρχεῖο ὀργάνωναν μαζὶ ἐκστρατείες, γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν τοὺς ἀρνησιδρηκούς Κρήτες. Ἡ σφαγὴ μεγάλου μέρους τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς ὑπῆρξε μιὰ ἀγνωστὴ ἱστορικὴ πτυχὴ τοῦ ἀνδραλθνισμοῦ τοῦ Βυζαντίου, πού ἐδεκμμένα ἀπέκρυψε ἡ ἐπίσημη ἱστορία καὶ τὸ ἐπίσημο «Ἑλληνοχριστιανικὸ» κατεστημένο.

Ὁ ἱστορικὸς Νικ. Ἀγγελῆς (στὸ ὑπ' ἀρ. 7 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Ἱστορία Ἑικονογραφημένη» Ἰανουάριος 1969) γράφει τὰ ἑξῆς γεγονότα γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν Κρητικῶν - αὐτοὺς τοὺς γνήσιους ἀπόγονους τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Δωριέων, πού ποτὲ δὲν «χώνεψαν» τοὺς Βυζαντινοὺς, τοὺς Κρητικούς συντηρητικούς πού ἡ ψυχὴ τους δὲν μπορούσε νὰ δεχθῇ τὸ νεὸ δόγμα (τὸν Χριστιανισμό) πού ἤτανε δουλεῖα ταπεινώσι καὶ ὑποταγῇ, αὐτοὺς τοὺς Κρήτες τοὺς γενναίους, πολεμοχαρεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πού ἀγαποῦσαν τὴν Ἰωὴ μέγαλτος καὶ δὲν ἔδωκαν κεφάλι.

Αὐτὰ λοιπὸν ἱστορεῖ ὁ Ἀγγελῆς: «Οἱ σχέσεις τοῦ Βυζαντίου με' τοὺς Κρήτες δὲν ἦταν ποτὲ ἀρμονικές. Ὁ λαὸς, ἀτίθαβος καὶ πολεμικός, δὲν ὑποτασσόταν στοὺς βυζαντινοὺς Φεουδάρχες καὶ στρατηγοὺς. Κάθε τόσο ξεσποῦσαν ταραχές καὶ στάσεις. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς τέτοιας ἀνταρσίας τὸν 9ο αἰῶνα^{μ.χ.}... μωαμεθανοὶ τῆς Ἰσπανίας ἀποβιβάσθηκαν ἐπὶ τὴν Κρήτη καὶ ἔκτισαν ἓνα ὄχυρό φρούριον στὸν Χάνδακα... Πολλοὶ νέοι τῆς Κρήτης συνεταιρίσθηκαν με' τοὺς «Σαρακηνοὺς»... Οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ τῶν λεγομένων Σαρακηνῶν τῆς Κρήτης εἶναι Ἕλληνες, **Φωτίος, Λέων Τριπολίτης**... Ὑστερὰ ἀπὸ πολλὰς ἀτυχες ἀπώλειες ὁ Νικηφόρος Φωκάς (ὁ Βυζαντινός) με' τρομερὸ στόλο ἀπὸ **τρὲς χιλιάδες πλοῖα χτυπᾷ τὸν Χάνδακα τὸ 960 μ.χ.**... νικᾷ ὁ Φωκάς καὶ περνᾷ μαχαίρι ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους... σὲ νικητὲς σφάζουν **σάραντα χιλιάδες** ἄνδρες τῆς Κρήτης. Τό μισὶ ἐρημύνεται. Μόνον στὰ χωριά καὶ στὰ βουνὰ γλυτώνουν λίγες χιλιάδες κάτοικοι. Τὸ Βυζάντιο μοιράζει τὸ μισὶ σὲ Φέουδα καὶ ἐγκαθίστα ἐπὶ τὴν Κρήτη διαλεχτὲς οἰκογένειες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Φωκάδες, Μελισσηνοὺς, Μουδούρους, Χορτάτσηδες, Ἐκορδῆληδες, Γαβαλάδες κλπ. Καὶ ὁ Νίκων ἀγωνίζεται νὰ μεταφέρει τοὺς Κρητικούς ἐπὶ τὴν Ὁρθόδοξία τοῦ Χριστοῦ».

Γράφει δὲ ὁ Νικόλαος Β. Τωμαδάκης (καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν 1956) ἐν τῷ ἔργῳ του («Εἰσαγωγή εἰς τὴν Βυζαντινὴν Φιλολογίαν» τόμος Α' τεύχος Α', ἐκδ. δευτέρα, Ἀθῆναι 1956 σελ. 23-24):

«Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη συνηδίσαντες, ὑπὸ τὰ ἀνθρωπικὰ συνδήματα, νὰ ἐνώνωμεν τοὺς δύο ἀποὺς διαφορωτάτους ἀλλήλων κόσμους, τὸν Ἑλληνικόν καὶ τὸν Χριστιανικόν, συγχέομεν εἰς τὴν φραῖραν τοῦ πνεύματος δύο διακρινόμενας ἀλλήλων καὶ πολλακίς ἀντιμαχόμενας καταστάσεις, ὧν ἑκάστη εἶχε καὶ τὴν ἰδίαν (δικήν) τῆς θεωρήσιν...

» Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπῆρξε πολέμιος κατὰ κύριον λόγον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς Ἰωῆς καὶ ὡς ὁκέψεως. Ἐβλάτε εἰς αὐτόν... τὸ φιλέρεον πνεῦμα τῷ ὁποῖον ἦγεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Τὸ ὅτι διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο σταθερά καὶ ἐξ ἀποκαλύψεως, ἀλλ' εὖρημα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τοῦτο δὲν συνεχάρει ὁ Χριστιανισμὸς. Ἡ μεγαλύτερη διαβολὴ τὴν ὁποίαν ἐπῆρχησε (ὁ Χριστιανισμὸς) κατὰ τοῦ κλαστικοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἐμφάνις αὐτοῦ ὡς εἰδωλολατρικῆς... τὸ ὄνομα Ἑλλήν ταχύτατα συνέπεσε μὲ τὴν ἐννοίαν τοῦ εἰδωλολάτρης, μὴ Χριστιανός... Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλθοῦς πρὸς τὸν πνευματικόν

Ἑλληνισμὸν διετηρήθη ἕως ὅτου ἡ νέα θρησκεία, κατωχυρώθη, ἐπρόστα τεύθη ὡς ἐπίδημος κρατικὴ καὶ ἀπέκτησε τὸν ἀδιαπέραστον δογματικὸν κλοιὸν ὡς δακτύλιον προστασίας».

Κάτω ἀπὸ τὴν βαθεῖα, λοιπὸν ἐπῆρεια τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πνεύματος οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἐκυλεύουν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἐκυφοφαντοῦν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξευτιλίθουν καθεὶ ἐπίτευχά (τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ) τοῦ βέτομεῖς πού δὲν ἔχουν καμμίαν ἄμεση σχέσιν μὲ τὴν θρησκευτικὴ σύγκρουσιν μεταξὺ Ἑλληνισμοῦ καὶ Ἑβραϊσμοῦ, ὅπως ἡ ρητορικὴ, τὰ μαθηματικά, ἡ ἱατρικὴ κ.λπ.

«Τί φουσῶσι καὶ βαμβεύουσιν οἱ Ἕλληνες; τί πλανῶνται πρὸς Πλάτωνα; τί Δημοθένη στερῶσιν τὸν ἀδελφὴν; τί Πυθαγόραν δρῶσιν τὸν δίκαιως φιμωθέντα; τί δὲ μὴ τρέχουσιν καὶ σέβουσιν οἷς ἐνεφανίσθη τὸ Πανάγιον Πνεῦμα;» γράφει ὁ μεγαλύτερος βυζαντινὸς ποιητὴς ὁ Ρωμανὸς, τρῶφιμος τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, εἰς («Ὕμνος εἰς Πεντηκοστὴν» οἶκος 15')

Συνεχίζει ο Ν. Τωμαδάκης: «Ἄν ὁ Μέγας Βασιλεὺς συνέγραψε πραγματείαν περὶ τοῦ πῶς δὲ ὠφελούντο οἱ παῖδες ἐκ τῶν ἑλληνικῶν βυγραμμάτων, δὲν πρέπει νὰ νομιθῇ ὅτι συνεβούλευεν ἐκεῖ ὁ πατὴρ τῆς ἑκκλησίας τὴν νεύτητα νὰ ἐγκολπωθῇ τὸν στοχασμὸν τῶν κλαδικῶν· καθε ἄλλο. Εἰς βιβλία γέμοντα κακοδοσιῶν καὶ μυθευμάτων εὗρεκε πολλά ἐπεισόδια, τὰ ὅποια εἶχον ἠθικὴν ἀξίαν καὶ ἠδύνατο νὰ παιδαγωγήσουν καὶ τοὺς Χριστιανοὺς παῖδας, οὐδὲν πλέον. Ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι Πατέρες ἐπούδασαν βεβαίως λαμπρὰ ἑλληνικὰ εἰς ἑλληνικὰς σχολὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀσιατῆς, ἀλλ' ἡ ἐπήρεια τοῦ ἐβραϊκοῦ πνεύματος ἐπ' αὐτῶν ὑπῆρξε βαθεῖα. Ἀπὸ τὴν κλαδικὴν φιλαλογίαν, ἀρρημιώτατος ὑπῆρξεν εἰς αὐτοὺς ὁ δῶλος τῆς ρητορικῆς, τῆς τέχνης, δι' ἧς δὲ καθίσταντο ἑκατοὶ νὰ ἀναπτύξουν τὴν νέα θρησκεία, νὰ πείσουν περὶ τῶν δογμάτων τῆς τοῦ προσηλύτους...

» Χάριν τῆς ρητορικῆς ἐμελέτησαν (οἱ πατέρες) τοὺς «Ἕλληνας συγγραφεῖς» Ἐπισημειώσαντες δ' ὄργανον εὖρον πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν τῶν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν προκειμένων νὰ ἐπικτηνωθήσων πρὸς τὴν ἑλληνισμὸν πλήρως (διάδοσις τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου)

Ἀνατολὴν ἑπομένως ἡ προέχουσις πρὸς τὸν Ὀμηρον, τοὺς τραγικοὺς, τὸν Πίνδαρον, τὸν Πλάτωνα, τοὺς κατ' ἐσχάτην ποιητὰς δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώδῃ σχεδὸν τίποτε, εἰμὲ μόνον μυθολογούμενα ἀποκρουστικά καὶ ψευδῆ. Τὸ ὥρατον, τὸ αἰσθητικῶς καλὸν δὲν τοὺς ἐνδιέφερεν...». (Νικολάου Β. Τωμαδάκη «Εἰσαγωγή εἰς τὴν Βυζαντινὴν Φιλολογίαν» ἐνδ' ἄνωτ., σελ 25)

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκτοαδισμοῦ καὶ τοῦ βαθύτατου φανατισμοῦ, τῆς προλήψεως καὶ τοῦ μίσους κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ διέπει τὴν ἐκείνη τοῦ Βυζαντίου. Τὰ δραστὰ μέτρα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καταστρέψουν καὶ νὰ ἐξοστρακίσουν καθε ἑλληνικὴ πνευματικὴ ἐκδήλωση. Καταστρόφες ἀρχαίων ναῶν, βίαιοι θάνατοι φιλοσόφων, δραδικοὶ διωγμοί, καταδίκες, βασανιστήρια, γεννοκτονίαι εἶναι φαινόμενα συνηθισμένα καὶ χαρακτηρίζουν τοὺς βυζαντινοὺς αἰῶνες ἀπὸ τὸ 200 περίπου μ.Χ. μέχρι καὶ τὸν 15 αἰ. μ.Χ., ὅπου ἡ κορύφωσις τῶν διωγμῶν χαρακτηρίζεται κυρίως τὴν βασιλεία ἀπὸ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο μέχρι καὶ τὸν Θεοδόσιο τὸν Α'. Κατατρεχόμενος, λοιπὸν, ἀπὸ τὴν νέα θρησκεία ὁ ἀρχαιοπρεπὴς «Ἕλληνας» ὑποχρεώθηκε νὰ ὑποταχθῇ ἐπὶ τὴν

τρομοκρατία (πού επέβαλε η νέα οργάνωση με την συνδρομή του κράτους) και έκτοτε «τούς ἱερεῖς δεῖ σιγᾶν ἢ τεθνᾶναι...»
 Η ἐβραϊολατρία του (πνευματικού και πολιτικού) βυζαντίου συνεχίζεται μέχρι του τέλους του. Στο Ψαλτήριον του Δαβίδ που τυπώθηκε το 1494, ταραντα χρόνια μετά την άλωση, περιέχονται και οι ακόλουθοι «Στίχοι εἰς τὸν Θεὸν Δαβίδ»:

«Σίγησον Ὀρφεὺς ῥίψον, Ἑρμῆ, τὴν λύραν·
τρίπους ὁ Δελφοῖς, δύνου εἰς Αἴθναν ἔτι·
Δαβὶδ (ὁ ἑβραῖος) γὰρ ἡμῖν πνεύματος κρούων λύραν
τυραννὸς τὰ κρυπτά τῶν Θεοῦ μυστηρίων,
πληθύν παλαιῶν ἱστορεῖ τερατίων».

Τό βυζάντιο δολοφόνησε και ἔξδλειψε τὴν Ἑλληνικότητα ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἔθαψε τὸν Ἑλληνισμό σὸν τρόπο ζωῆς, οἰκίῃς καὶ θεωρήσεως τῆς ἀλήθειας.

Ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης, αὐτὲς οἱ κύριες ἰδεολογικὲς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως (φιλοσοφίας) γιὰ τὴν πολιτεία, ἐφοβελίσονται ἀπὸ τὸν ἐξουσιαστικὸ, δογματικὸ

καὶ ἀνελεύθερο σχηματισμὸ, πού συγκρότησε τὸ αὐτοκρατορικὸ καὶ θεοκρατικὸ βυζαντινὸ πολίτευμα καὶ ἐξουθένωσε τὸν Ἑλληνα ὡς υπεύθυνον, ἰδεολογικὰ αὐτοδύναμον καὶ ἐλεύθερον πολίτην.

Τό βυζάντιο ἔξδλειψε βίαια καὶ δόλια τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὴν γεωγραφικὴν του κοιλίδα. Ὁ Ἑλληνας τοῦ μοναρχικοῦ θεοκρατικοῦ βυζαντινοῦ πολιτεύματος αἰδάνεται ξένος. Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης σημαίνουν τὴν ὑπατὴ ἐξουσία (ἔσω ἀπὸ τὸν χρόνον), καὶ πέρα ἀπὸ κάθε ἐλεγχὸ καὶ κριτικὴν, πέρα ἀπὸ κάθε λογοκρισία.
 Ἦσαν ὁ Ἑλληνας συνιδεμένος νὰ δρᾷ καὶ νὰ ἀντιδρᾷ σύμφωνα με τὶς ἀρχές πού εἶχε ὁ ἴδιος ἐπεξεργασθῇ καὶ πού πάντα μπορούσε νὰ υποβάλλῃ ἐπὶν ἀντικειμενικὴν κριτικὴν τοῦ Λόγου.

Ἡ ὀργανικὴ συνεργασία τῶν ἀρχηγῶν τοῦ κράτους (τοῦ βυζαντινοῦ) καὶ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας (τοῦ Πατριάρχου) θεμελιώνει τὸ θεοκρατικὸ συγκεντρωτικὸ καὶ μοναρχικὸ βυζαντινὸ πολίτευμα. Ἔτσι ἡ μεταβάσις ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Δημοκρατία τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴν θεοπρόβλητη καὶ θεοστήρικτη παγκόσμια χριστιανικὴ αὐτοκρατορία, ἀπὸ τὴν δημοκρατούμενη ἀρχαία πόλιν ἐπὶν μοναρχούμενη οἰκουμένη γίνεται ἡ σημερινή μας πραγματικότητα - ἡ τραγωδία μας!

Είναι ιστορικό γεγονός ότι η βυζαντινή αυτοκρατορία δεν ρευνήθηκε ποτέ, γιατί η ρωμαϊκή αυτοκρατορία πέθανε το 1453 μετά την Άλωση της δεύτερης Ρώμης της Κωνσταντινουπόλεως. Αυτή δε η αυτοκρατορία, η "Νέα Ρώμη" δεν είχε καμμία συνείδηση ελληνικότητας, και αυτοαποκαλούνταν "Νέα Σιών", "Νέα Ιερουσαλήμ", "Ρωμαϊκόν", "Νέα Ρώμη", "Ρωμανία" ... αλλά σκόπευε "Νέα Αθήνα" ή "Νέα Ελλάδα" ...

Ο Έλληνισμός δάν φυλήν, δάν τρόπον Ιωής, δάν Έθνος Ιούσε κάτω από την έστυθενωτική έδνοκτόνο έβραιορωμαϊκή ιδεολογική και πολιτική τυραννία - την βυζαντινή τυραννία, τρομοκρατημένος, συκοφαντούμενος, καταπιεσμένος, σκυλευόμενος, αναδεματιζόμενος, καταδιωκόμενος, αφοριζόμενος, κούρσεμένος, εκμηδενιζόμενος, υβριζόμενος, χλευαζόμενος

Αυτή είναι η αμεράλμπτος ιστορική ΑΛΗΘΕΙΑ!

Κατά την ρωμαιοβυζαντινή εποχή, ο μεγαλύτερος αριθμός των Ελλήνων, που δίγουρα ήσαν ύψηλου, πνευματικού, ηθικού αλλά και οικονομικού επιπέδου έζωντόθησαν και μαζί τους χάθηκε και ο μεγάλος ιδιοφυής νους του Γένους. Μετά τον χαμό των Ελλήνων και τον θάνατο του ιδιοφυούς πνεύματός των επέβη το σκοτάδι εις όλην την Γη και βυθώθηκε η ανθρωπίνη ιστορία στον "Μεσαίωνα" = The Dark Ages.

Αυτός δε ο ανθρωπίνος ξεπεσμός ωφέιλετο στην προσηλυτίτα απάνθρωπη βίαιη εξαίλεψη, του Ελληνικού Πολιτισμού και των δημιουργών αυτού του Φωτιστή Πολιτισμού.

Σωστά λοιπόν παρατηρεί ο Νιέτσε πως "οι Έλληνες στα κατοπινά χρόνια ηττήθηκαν το καλύτερο μέρος της πνευματικής τους πορείας", εννοώντας πρωτίστως την αμίμητη Ελληνική Φιλοσοφία, τον Άληθην Ελληνικόν Λόγον! Όταν άρχισαν δε οι απάνθρωποι διωγμοί κατά των Ελλήνων και οι θρηνώδεις γενοκτονίες ένατιών των, εκατομμύρια Έλληνες δολοφονήθηκαν, πολλοί δε έβ' αυτών μετά μαρτυρικών βασανιστηρίων. Έκει μέσα σε αυτό το τραγικό θέατρο μίσους απώλεσαν οι φιλόσοφοι και η φιλοσοφία του Ελληνικού Γένους, και μαζί τους χάθηκε η Ελληνική Παιδεία.

Σε' ότι αφορά τὴν ἑλληνικότητα τοῦ Βυζαντίου, φρονῶ ὅτι ἡ συγγραφὴ ἀπὸ βυζαντινῶν βιβλίων ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα καὶ ἡ σύνταξίς τῶν βυζαντινῶν νόμων ἐπὶ ἑλληνικά, εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐτελοῦς ποιότητος, καὶ δὲν ἀντέχουν σέ καμμία σύγκριση ἀκόμη καὶ μετὰ τὰ πρὸ ἀσημαντὰ ἑλληνικά ἔργα τῆς Προκλαδικῆς, Κλασικῆς, καὶ Ἀλεξανδρινῆς ἢ ἔστω καὶ Ρωμαϊκῆς περιόδου. Καὶ πῶς ὁ λόγος; Ἰδοὺ ἡ εἰσαγωγὴ ἐρώτησις!

Διότι ἡ ἐκλήρη ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι ὅτι διὰ αὐτῶν τῶν ἐπὶ ἑλληνικά μεταφραζέντων ἢ καταρτισθέντων βυζαντινῶν νόμων καὶ διαταγμάτων, ἀπαγορεύθηκε, ἐδιώχθη ἀπηνῶς, καὶ ἐξαφανίσθηκε καθεὶ τὶ ἑλληνικόν: ἡ ἐπιστήμη, ἡ φιλοσοφία, τὸ θέατρο, ὁ Ἀθλητισμός, οἱ νομοθεσίαι, ἡ ὁρσκειά, κλπ, κλπ... Αὕτη ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ἡ τεκμηριωμένη ἐκλήρη ἱστορικὴ ἀλήθεια, βλέπει τις ἐπὶ πλήρη κείμενα τῶν νόμων τῆς Ἰουστινιανείου νομοθεσίας, δυνάμει τῶν ὁποίων κατεδιώχθησαν οἱ Ἕλληνες. Ὡς ἐπίσης βλέπει τις εἰς τὰ κείμενα τοῦ Ἰουστινιανείου Κώδικος, ἐξοντωτικὰς ποινὰς κατὰ τῶν «ἀλητρίων καὶ μαρῶν Ἑλλήνων» ὅτε ἀπαγορεύθηκε καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐθνικὸν μας ὄνομα «Ἕλλην», καὶ

ἡ δὲ «ἐπὶ ἑλληνισμῷ» προέβλεπε τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν.

Εἶναι ἐπίσης ἱστορικὴ ἐκλήρη ἀλήθεια ὅτι δὲ πλεῖστα ἐκ τῶν βυζαντινῶν κειμένων ποὺ ἐγράφησαν ἐπὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα δὲν εἶναι οἱ ἐμπαδέστερες ὕβρεις, καὶ οἱ χυδαῖοτερες συκοφαντίαι ποὺ ἐξεστομίσθησαν ποτε κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τῆς παιδείας των, τῆς γραμματείας των καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν τῶν προγόνων μας.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα μόνον ἐξ ἀνάγκης ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τὴν ὁρσκειτικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Βυζαντίου.

Ἀλλοιωθῆκε δὲ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐννοιολογικῶς ὥστε νὰ προσαρμοθῇ ἐπὶ ἐκκοπιμότητες τῆς Διοικήσεως ἢ ὁποῖα φυσικὰ ἦταν Ρωμαϊκὰ πολιτικά καὶ ὁρσκειτικά ἑβραιογενεῖς χριστιανικὰ ὡς ὁρσκειά.

Ἡ Ρωμαϊκὴ Πολιτικὴ καὶ ἡ ὁρσκειά, ἀμφότερες ἦσαν πολιτικά ἀντιμέτωπες σὲ ἀγῶνα μέχρι θανάτου μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀντίληψιν περὶ πολιτικῆς, πόλεως, τρόπου ζωῆς, καὶ τρόπου θεωρήσεως τοῦ Κόσμου.

Ἐνῶ δὲ ἐπὶ Βυζάντιον, σὲ κάποιες ἱστορικὰς φάσεις, οἱ Ἕλληνες πληθυσμοὶ πιθανῶς ἀποτελοῦσαν τὴν πλειονότητα τῶν δηκόων τοῦ αὐτοῦ φέ δηκόοι δυστυχῶς ἐνῶ μὲν ἐπιβίωναν ὡς ἄνθρωποι,

εἶχαν παῦσαι νὰ ὑπάρχουν συνειδησιακά, ἱστορικά καὶ πολιτισμικά ὡς Ἕλληνες.

Ἡ ἐθνικότητά τους ἦταν ἀπηγορευμένη διὰ νόμου, καὶ δὲν τολμούσαν νὰ τὴν ἀποκαλύψουν ἢ καὶ τὴν εἶχαν ἀπορροήσει.

Ἡ συνειδησιακὴ, ἱστορικὴ, καὶ πολιτισμικὴ σήμασις τῆς λέξεως «Ἕλλην» εἶχε συκοφαντηθῇ τόσο ὥστε τὸ «Ἕλλην» εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἕλληνικοῦ λαοῦ ἦταν περίπου ταυτόσημο μετὰ τὸ διαβολικόν, τὸ εἰδωλολατρικόν, τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς διαφθοράς, τῆς βωρίας, καὶ τῆς βανίας.

Λίγες δὲ εἰς ἑξαιρέσεις.

Τὸ θλιβερό συμπέρασμα εἶναι : Οἱ Ἕλληνες μέχρι τὸν βίαιον ἐκχριστιανισμό καὶ μετέπειτα βυζαντινισμό τους, ἦσαν οἱ μοναδικοὶ γεννητότερες ὁλῶν τῶν ὑπερεθνικῶν καὶ υπερχρονικῶν στοιχείων τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ (Λογικῆς, Ἐπιστημῶν, Θεωρίας, Μαθηματικῶν, Θεάτρου, Ἀθλητισμοῦ, Ἐλέγχου, Δημοκρατίας κλπ.) μετὰ τὸν βίαιον ἐκβυζαντινισμό τους δὲν παρήγαγαν πιά τίποτε ἀπολύτως, ποῦ νὰ ἀποτελέσῃ διαχρονικόν καὶ υπερχρονικόν στοιχείον τοῦ νεώτερου Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ.

Τό πάροισμο τῆς Πόλης σήμανε τὸ ἐπίσημο τέλος τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας.

Στὸν δρόμο τῆς Νέας Ρώμης κάθισε ὁ Μωάμεθ Β' ὁ Πορθητῆς. Αὐτὸς φρόντισε νὰ διατηρήσῃ ὅλους τοὺς προγενέστερους ρωμαϊκοὺς δεσμοὺς πού ἔδωκεν τὴν διακυβέρνηση τῆς αυτοκρατορίας του. Διατήρησε φυσικά τὸν ἰσχυρότερο δεσμό τῆς πρώην ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας - τὴν Ἐκκλησία.

Ἐπεὶ ἐτὶς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1954 ὁ Μωάμεθ παρέδωκε τὴν Πατριαρχικὴ ράβδον πρὸς τὸν Γεννάδιο Σχολάριο, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ ἀποκευτικὸς ἡγέτης, βρέθηκε ἐνισχυμένος καὶ μέτωπικες ἐξουσίες, ἐθνάρχης δηλαδὴ τῶν Ρωμαίων, δηλοκῶν τῆς πρώην ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας - τοὺς ὁρθόδοξους χριστιανοὺς τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος.

Αὐτὸς ὁ Σχολάριος πού ἀρνιόταν ὅτι ἦταν Ἕλληνας, μᾶς ἀποκαλύπτει τοὺς πραγματικοὺς λόγους, πού ἡ Ἐκκλησία διέσωσε κάποια ἔργα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γραμματείας.

Ἀντίθετα μὲ τὴν προπαγάνδα τῆς νεώτερης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκείνη διέσωσε καὶ φύλαξε τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν Ἀλωση, ὁ Γεννάδιος Σχολάριος, εἶναι εἰλικρινής καὶ γράφει: «Γιατὶ προσκολληθῆκες σὲ δόγματα σάπια καὶ ὑπερασπόμενα καὶ τὰ ὅποια ἀπὸ πολλοὺς δὲν ἔχουν πιά καμμιὰ ἰσχὺ ἐπὶ ἀνθρώπινες ψυχές, σὰν νὰ εἶχες μόνον ἐσύ φυλάξει τὰ ἑλληνικὰ βιβλία; Αὐτὰ τὰ διέσωσαν οἱ πατέρες μας γιὰ χάριν τῆς γλώσσας καὶ γιὰ νὰ ἐλέγχουν τὸν παραλογισμό αὐτῶν πού τὰ διέτηρσαν καὶ γιὰ νὰ διαλάβῃ ἡ καθαρότης τῆς χριστιανικῆς θεολογίας».

Γενναδίου Πατριάρχου «Περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Γεμιστοῦ καὶ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς πολυθείας» ἢ «Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐξάρχον Ἰωσήφ»
ἔκδ. «Πλὴθωνος Νόμοι», «Ἐλεύθερη Σκέψις» Ἀθῆνα 1997.

Καὶ ἔπεβε σὰν μάστιγα ἡ Τουρκία ἐπάνω στὴν Ἑλλάδα,
καὶ δέρισε ἡ Τουρκοκρατία τὴν γῆ τοῦ Φωτός, καὶ τοὺς Ἕλληνες.

Τὰ ρωμαιοβυζαντινὰ διατάγματα κατὰ τῶν Ἑλλήνων
πέρνουν καὶ πάλιν μορφὴ διωγμῶν διαμέσου τοῦ
Ὁρθόδοξου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Καταδιώκεται ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία, ποὺ ἀρχίσαν νὰ εἰσαγάγουν
οἱ Διαφωτιστὲς εἰς τὴν Ἑλλάδα γινὰ ἀφρηνίσουν τοὺς
δυνάστες.

Ἐξήνθη ἀπὸ ἐμὲ νὰ κάνω ὁμιλία πρὸς τιμὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τοὺς ὁποῖους ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκπαίδευσις καὶ τῶν τριῶν βαθμίδων τῆς με' ἐορτῆς καὶ ἀρχία στὶς 30 Ἰανουαρίου. Ἄς ξαναεπιστεφῶμε τὸ θέμα. Ἄς παρακολουθήσουμε μαζὶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ὁμιλίες τοῦ τοῦ ἀποκληθέντος "Χρυσόστομου", ὅσο καὶ τοῦ ἄλλου - "μεγάλου" καὶ αὐτοῦ - τοῦ Βασιλείου Καισαρείας, γιὰ νὰ δοῦμε μέσῳ αὐτῶν τῶν καμένων - μέγα ἀπὸ τὰ πατερικὰ τοὺς κείμενα - ποῖα ἦταν ἡ ἐχέση τοὺς με' τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία, καὶ κατα πόσον ἦταν Ἕλληνες ἢ μὴ!

Ὁ Χρυσόστομος λοιπὸν ὁ Ἰωάννης λέγει: «Ὁπου παλαιότερα ἐφιλοσόφουν οὗ τῆς ἑλληνικῆς συμφορῆς ἅπαντες καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς τῶν δαιμόνων ἤγουν τῶν ἑλλήνων γίνεται φόβος, ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν διαλαμβάνει καὶ τὸν δόφον αὐτῶν (δηλαδὴ τῶν ἑλλήνων) βρῆναι καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν δαιμόνων καταλύει... καὶ ἐνῷ τὰ μὲν τῶν ἑλλήνων τὰ πάντα βρῆνουν καὶ ἀφανίζονται τοῦτου τοῦ βαρβάρου καθ' ἑκάστην λαμπρότερα γίνονται». (Ι. Χρυσόστομος, «Εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν εὐαγγελιστὴν»)

Συνεχίζει παρὰ κάτω ὁ Χρυσόστομος Ἰωάννης: «... Αὐτὰ ἐγένεσαν καὶ αὐξήσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν φιλοσόφων λαβόντες... Ἡμεῖς δὲν παραποιμεθα τῆς κατ' ἀπὸν μάχης... Ἄν μάλιστα στὰ ἐνδοτέρα κοττάδης θά' ἴδῃς τέφρα καὶ κονιορτό καὶ ὕγιές οὐδὲν ἀλλὰ τάφος ἀνευγμένος ὁ λάρυξ τούτων (τῶν ἑλλήνων φιλοσόφων), τὰ πάντα ἀκαθαρσίας γέμοντα καὶ ἴγῳρ (πῦρ) καὶ τὰ δόγματα τούτων βρῖθουν πάντα ἐκωλήκων». (Ι. Χρυσόστομος, «Εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν εὐαγγελιστὴν»)

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι προστάτης τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας; Αὐτὸν ταυτίζουμε με' τὸν Ἑλληνισμό; Αὐτὸν ποὺ κατέτρεψε τὸν ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος στὴν Ἐφεσο (ἓνα ἀπὸ τὰ 7 θαύματα τοῦ κόσμου), καὶ ποὺ πλήρῳνε συμφορίες τραμπούκων με' τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ διαφρέχουν τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ οὖν εὐρίσκουν τὰ «καταραμένα» ἑλληνικὰ κτίσματα, «εἰς ἐξοφὸς φέρειν» - ἅπαντα ἔργα ἀπαράμιλλης τέχνης - αὐτὸς εἶναι προστάτης τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας;

Προῦν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντικρῶσουμε κατὰματα καὶ ἄφορα τὴν

ἀλήθεια, ὅσο ὀδυνηρή καὶ πικρὴ κι' ἂν εἶναι.

Ἦσαν λοιπὸν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πού ἀρχισαν τὸ «θεάρετον» ἔργο τῆς κατατροφῆς τοῦ ἀνεπανάληπτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἦταν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πού ἀρχισαν τὴν στυγνὴ ἀφελήνιση τοῦ λαοῦ, καὶ κατέντησαν τὸν Ἑλληνισμό, δηλαδὴ τοὺς Ἕλληνες, συγκεχυμένους, διχασμένους, ἐξισοφρενικοὺς καὶ ἀνίκανους νὰ ἔχουν σήμερὰ οἰκουμενικὴ ἀκτινοβολία.

Εἶναι δὲ τραγικὸ καὶ κωμικὸ, οἱ κατατροφεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ οἱ Ἰσφοροὶ αὐτοὶ ἀφελήνιστές νὰ ταυτίζονται μετὸν Ἑλληνισμόν, νὰ χαίρουν τιμῶν, αὐτοὶ πού ὄχι μόνον δὲν ἦταν γεννήτορες αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ πολιτισμοῦ ἀλλὰ ἀντιθέτως κατατροφεῖς αὐτοῦ.

Οἱ Ἕλληνες, λοιπὸν, γενόμενοι διὰ τῆς ὥρης βίλας χριστιανοί, ἀπώλεσαν τὴν ταυτότητά των.

Γράφει ὁ Χρυσόστομος εἰς «Α' Λόγον κατὰ Ἰουδαίων»: «Κι' ἂν ἀκόμη φρονέσῃ κάποιος κατὰ τὸ δέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ φόνος αὐτός εἶναι ἀπὸ κάθε φιλάνθρωπια καλύτερος ἐνῷ ἂν κάποιος ἀπὸ λύπη δεῖξῃ εὐσπλαχνία καὶ φιλάνθρωπια παρὰ τὸ δέλημα τοῦ Θεοῦ, δά μπορούσε ἢ φείδῃ αὐτὴ νὰ ἀποβῇ πιδ μίση ἀπὸ οποιοδήποτε φόνου».

Ἐδῶ ἀναφέρεται «κατὰ τὸ δέλημα τοῦ Θεοῦ». Ποῖα εἶναι δὲ τὸ «δέλημα» αὐτό; Εἶναι ἡ κατασφαγὴ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ. (Λουκάς 19.27). Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ; «Ὅλοι ὅσοι δὲν δέχονται τὴν βασιλεία του».

Ἡ αὐτοῦτοῦ εἰδὼς νοσημοσύνη ἐξηγεῖ τίς διώξεις κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν γενοκτονία αὐτῶν ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς καὶ τὸν κλήρο.

Λεῖπει δὲ ὁ Χρυσόστομος γιὰ τὴν δουλείαν: «... Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμερῆς νὰ γίνης ἐλεύθερος, χρησιμοποίησε περισσότερα τὴν δουλεία, δηλαδὴ νὰ εἶδαι περισσότερο δούλος». Ἀναφερόμενος στὰ λόγια τοῦ Παύλου συνεχίζει: «Καὶ διατί τέλος πάντων αὐτὸν πού δύναται νὰ ἐλευθερωθῇ τὸν συμβουλεύει (ὁ Παῦλος) νὰ μείνῃ δούλος. Διότι δελεῖ (ὁ Παῦλος) νὰ

δείξει ότι καθόλου δέν βλάπτει η δουλεία, ἀλλ' ὠφελεῖ μάλιστα
(Εἰς Α' Κορινθίους Ὁμιλία ΙΘ' » σελ 535)
Εἶναι δέ φανερόν σίως ὅτι Ἕλληνα, τὸ κατα δύναμιν, προτιμᾷ τὸν
θάνατον ἀπὸ τὴν δουλεία.

Αὕτη δὲ ἡ νόησις τοῦ χριστιανισμοῦ ὅτι « δέν κερδίσει τίποτε περιβό-
τερον αὐτοῖς πού γίνεται ἐλεύθερος καὶ ἐπουμένιος, λέγει (ὁ Παῦλος),
καὶ ἂν ἀκόμη ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσένα νὰ ἐλευθερωθῇς, μᾶλλον
μένε ὡς δούλος ». (Εἰς Α' Κορινθίους Ὁμιλία ΙΘ' » σελ 535) ἐξηγεῖ
γιατί ἡ ἐπίσημη Ὀρθόδοξη ἐκκλησία - ἐξαίρεσει πολλῶν μεμονω-
μένων ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν - δέν ἐτάχθη ὑπὲρ
τῆς ἑπαναστάσεως τοῦ 1821, καὶ ἀνυπόστατος ἦταν ἐνδεύς
ὑπερασπιετῆς τῆς « κοινῆς ἡμῶν εὐεργετικῆς καὶ τροποῦ κραταίας
καὶ ἀήτητου βασιλείας (τοῦ Σουλτάνου) », ὑπερασπιετῆς τῆς δουλείας μας.
Αὕτη ἡ ἴδια νόησις ἐπίσης δικαιολογεῖ γιατί τὸ Πατριαρχεῖο
εἶχε ἀφορίσει τὸν Ρήγα Φεραῖο τὸ 1898 (ἐπὶ τῆς πατριαρχίας
Γρηγορίου τοῦ Ε'), τοὺς Σουλῶτες τὸ 1805 καὶ τὸ 1820,
τοὺς ἀρματολούς τὸ 1806, καὶ ἐπίσης γιατί, μόλις ἐξεργάσθη τὸ 1821

ἡ ἐπανόστασις ἐπὶ τὴν Μολδοβλαχία ἀπὸ τὸν Μιχαήλ Βόδα Σούτσο
καὶ τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη, ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε'
(ἦτο δὲ ἐκεῖνη ἡ τρίτη πατριαρχία του) ἐξέδωσε τρεῖς ἀφοριστι-
κὲς ἐγκυκλίους. (μία σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς του, μία ἐπίσημη
ἀντισχέτι πρὸς τοὺς κληρικοὺς, καὶ μία προσωπικὴ - ἐμπιστευτικὴ
πρὸς τοὺς μητροπολίτες ἐν ἀγνοία δὲ αὐτῇ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν -
καὶ ἡ ὁποία ἐκφράζει τὴν αὐθεντικὴν πολιτικὴν τῆς Ὀρθοδοξίας
χωρὶς τὴν πίεσιν τῆς σουλτανικῆς ἐξουσίας καὶ πού
ἀποδείκνυει ὅτι ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' αὐτοβούλως συμφωνοῦσε μετὰ τὴν
πράξιν τοῦ ἀφορισμοῦ). Ἡ δὲ ἐκτέλεσις τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε'
δέν ἦταν λοιπὸν ἀδύνατον τῶν φιλοεπαναστατικῶν φρονημάτων του.

Διαβάσονται εἰς τὴν εἰδικὴν ἐγκύκλιον στὶς μητροπόλεις :

« Γρηγόριος

» Ἐλὲν Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμε-
νικὸς Πατριάρχης.

» ... Ἡ πρώτη βολὴ τῆς ἡθικῆς εἶναι ἡ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας (ὁσωνανὶ
εὐγνωμοσύνη, ..., καὶ ὅστις εὐεργετούμενος ἀχαριστεῖ ἐναντίον τῆς Τουρκί-

κῆς κατοχῆς), εἶναι ὁ κακίστος πάντων ἀνθρώπων. Αὐτὴν τὴν κακίαν βλέπομεν πόλθαχου ἐπλητευσμένην παρὰ τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσυχώρητον, καθὼς ἔχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα.

» Ὅταν ἡ ἀχαριετία εἶναι συνδεδεμένη καὶ μὲ πνεῦμα κακοποιόν καὶ αποστατικόν ἐναντίον τῆς κοινῆς ἡμῶν εὐεργετιδὸς καὶ τροφῆς κραταιᾶς καὶ ἀπτήτου βασιλείας (τὴν Ὀδωμανικὴν ἔξουσίαν), τότε ἐμφαίνει καὶ τρόπον ἀντιθέτον, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι, φησί, βασιλεία καὶ ἔξουσία εἰ μὴ ὑπὸ Θεοῦ τεταγμένη, καὶ πᾶς ὁ ἀντιτασσόμενος αὐτῇ τῇ θεῷ ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένην κραταιὰν βασιλείαν τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνυπότακτος. (δηλαδή, ἡ Ὀδωμανικὴ τυραννία ἦταν δαίτημα Θεοῦ, καὶ ὁποῖος ἀντιτίθεται αὐτῇ τῆς τυραννίας ἀντιτάσσεται τοῦ Θεοῦ). Αὐτὰ τὰ δύο συνδυῶν καὶ βασικὰ ἠθικὰ καὶ ὁρηκευτικά χρεῖα κατεπάτησαν μὲ ἀπαράδειγμα τὴν ὁραυότητα καὶ ἀλαστονείαν ὅτε προδοιορριθεῖς τῆς Μολδαβίας ἡγεμῶν, ὡς μὴ ὤφειλε, Μιχαήλ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης...

» Με' ταύτας ραδιουργίας ἐξημέτισαν τὴν ὁλεθρίαν ὁκνηρὴν οὐδὲ οὗτοι καὶ οἱ τούτων συμπράκτορες φιλελευθροὶ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν

μισελευθεροὶ καὶ ἐπεχείρησαν εἰς ἔργον μιᾶν, θεοστυγῆς καὶ ἀσύνετον, θέλοντες νὰ διαταράξωσι τὴν ἀνεσίαν καὶ ἡσυχίαν τῶν ὁμογενῶν μας, πιστῶν ρεαγιάδων τῆς κραταιᾶς βασιλείας, τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνουσιν ὑπὸ τὴν ἀμφίλαρῃ ὁκίαν αὐτῆς μετὰ δα προνόμια ἐλευθερίας, ὅσα δὲν ἀπολαμβάνει ἄλλο ἔθνος ὑποταγῆς καὶ ὑποκείμενον,...

» Καὶ δὴ γράφοντες ἐντελλόμεθα καὶ παραγγέλλομεν τῇ ἀρχιερωδύλει σου, ... νὰ διακηρύξῃς τὴν ἀπάτην τῶν ἐρημέων κακοβούλων ἀνθρώπων καὶ νὰ καταρτίσῃς τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν προσταδίαν σου Χριστιανοὺς ἐκδότης τάξεως εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ πιστοῦ ρεαγιαλικίου καὶ τῆς ἄκρας ὑποταγῆς καὶ δουλικῆς εὐπειθείας πρὸς αὐτὴν τὴν θεῶν ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένην κραταιὰν βασιλείαν,...

» Ὡς παραβάται, ... ἀφωρισμένοι, ὑπάρχουσι καὶ καταραμένοι καὶ ἀσυχώρητοι καὶ ἄλυτοι μετὰ θάνατον καὶ τῷ αἰωνίῳ ὑπόδικοι ἀναθέματι καὶ τυμπανιαῖοι... Πατάσαι κύριος αὐτοὺς τῷ ψύχει, τῷ πυρετῷ, τὴν ἀνεμοφοβίαν καὶ τὴν ὥχραν. Γεννηθήτω ὁ οὐρανός, ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, χαλκοῦς, καὶ ἡ γῆ ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν, βίδνη... Ἐπιπεσάτωσαν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν κερανοὶ τῆς

θείας ἀναγκτήσεως. Εἶπαν τὰ κτήματα αὐτῶν εἰς παντελὴ ἀφανισμόν καὶ εἰς ἐξολόθρευσιν. Ἰενηθήτωσαν τὰ τέκνα αὐτῶν ὀρφανά καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν χήραι... Ἄγγελος Κυρίου κατακλῶσαι αὐτοὺς ἐν πυρίνῃ ρομφαίᾳ...» αὐτὰ (1821) ἐν καρτίῳ
 » Ὑπεγράφη συνοδικῶς ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς παρὰ τῆς ἡμῶν μεριότητος καὶ τῆς ἁκαριότητος του καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀρχιερέων.

» Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἀποφαίνεται.

» Ὁ Ἱεροσολύμων ΠΟΛΥΚΑΡΙΟΣ συναποφαίνεται.

» Ὁ Καβαρίας ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ.

» Ὁ Ἡρακλείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

» Ὁ Κωνσταντίνου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

» Ὁ Νικομηδείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

» Ὁ Νικαίας ΜΕΛΕΤΙΟΣ.

» Ὁ Χαλκιδόνος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

» Ὁ Λέρκων ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.

» Ὁ Θεσσαλονίκης ΙΩΣΗΦ. κ.τλ. κ.τλ.».

Αὕτη δὲ ἡ νόησις τοῦ Ἀριωτιανικοῦ δόγματος ὅτι ἡ δουλεία δὲν βλάπτει καθόλου, ἐξηγεῖ γιατί γράφει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐπὶ τὴν «Πατρικὴ Διδασκαλία» του: «Ἐδῶ ὁμῶς πάλιν, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, πρέπει νὰ ἰδῶμεν καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἀπείρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην. Ἰδεῖτε λαμπρότατα τί οἰκονόμησεν ὁ ἄλειρος ἐν ἐλπίῃ καὶ πάνσοφος ἡμῶν Κύριος, διὰ νὰ φυλάξῃ καὶ αὐθις ἀλώβητον τὴν ἁγίαν καὶ ὁρθόδοξον πίστιν ἡμῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ νὰ σώσῃ τοὺς πάντας. Ἡγεῖται ἐκ τοῦ μηδενός τὴν ἰσχυρὰν αὐτὴν βασιλείαν τῶν Ὀθωμανῶν, ἀντὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡμῶν βασιλείας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει, τρόπον τινά, νὰ χωλαίνῃ εἰς τὰς τῆς ὁρθοδόξου πίστεως φρονήματα».

Ἡ ὑποδούλωση τῶν Ἑλλήνων λοιπὸν ἀπὸ τὸν Τύραννο Τούρκου ἦταν δέλημα τοῦ Θεοῦ, μία εὐλογία ἔτσι ὥστε ὁ Κύριος ἡμεῶν νὰ διαφυλάξῃ ἀλώβητον τὴν ὁρθόδοξο πίστην μας.

Ἡ ἐκκλησία λοιπὸν γιὰ νὰ διαδώσῃ τὴν Ὀρθόδοξο πίστην ἔβρινε ταφόπλακα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων καθὼς παρέδωκε τὸ ἔθνος μας ἐπὶ τὸν ὀθωμανικὸν Τυρό καὶ βοήθησε ὥστε νὰ παραμείνῃ ὁ Λαὸς μας ἀμόρφωτος καὶ δούλος - ὑποταγμένος ἐπὶ τοὺς Τούρκους. «ἡ δουλεία δὲν βλάπτει»

Κατά τὴν διάρκεια τῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821 ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συγκρούθηκε βροδοῖα με τοὺς ἐπανάστατες. Τὸ ὄραμα τῆς Παλιγενεΐας καὶ ἀναδημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους κατὰ τὸ κλαδικό πρότυπο ἦταν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετο μετ' ἰς ἀπόψεις καὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ ἦταν ἐς ἀρχῆς κατὰ τὰ Ῥωμοβυζαντινὰ χρόνια.

Με ἀφορισμούς, ἀπειλές, καὶ προδοίες ἡ Ἐκκλησία προσπαθοῦσε νὰ ματαιώσῃ τὸ Ἑλληνικὸ Ἐπαναστατικὸ κύμα, πού ἀπὸ πῆς ἀρχῆς τοῦ δεκάτου αἰῶνα ἐσάρωνε ὁλόκληρη τὴν χερσόνησο τοῦ Αἴμου. Τὸ 1805 ὁ Πατριάρχης Καλίνικος ἐξαπέλυσε ἀφοριστικὴ ἐγκύκλιον κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν.

Πολλοὶ δὲ ἥρωες βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο ἐς αἰτείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἄς ἐξετάσουμε μαζί ὠριμένα παραδείγματα διὰ νὰ ἐνοήσουμε τὴν ἀλήθεια, νὰ καταλάβουμε πῶς συστηματικὰ ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία πρόσδεσε πᾶντολές φορές τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος.

Ὁ Ἰωάννης Κολοκοτρῶνης, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Γέρου τοῦ Μοριά, καὶ πέντε παληκάρια μαζί του, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀφοριστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριαρχείου, σκοτώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους,

1η Φεβρουαρίου τοῦ 1806 ὕστερα ἀπὸ προδοσίαν τῶν καλόγερων τῆς Μονῆς « Παναγίας τῶν Αἰμυαλῶν » εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν πᾶσι ἡρωες γυρεῶντας καταφύγιον.

Οἱ Τούρκοι τοὺς ἐκούσαν τὰ κεφάλια, τὰ ἔμπηξαν ἐν κοντάρια καὶ τὰ περιέφεραν ἐπὶ τὴν Δημητσάνα, τὸ Ζυγοβίτσι καὶ τὴν Τρίπολιν, ὅπου καὶ τὰ κρέμασαν στὸν μεγάλο πλάτανον τῆς πόλεως. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννη Κολοκοτρῶνη, ὁ Γέρος τοῦ Μοριά, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρῶνης μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπολιτσᾶς, ἔβαλε καὶ ἐκούσαν τὸν πλάτανον αὐτό « *γιατὶ με' ἀρκετὸ αἷμα τῆς γενιᾶς τοῦ ἦταν ποτισμένος* » ὅπως εἶπε.

Ὁ Κατσαντώνης (= ὁ Ἄετος τῆς Ρούμελης) καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χαβιώτης, μαζί με ἄλλα πέντε παληκάρια προδώθηκαν ἀπὸ τὸν καλόγερον Καρδερίνην εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀφοριστικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Πατριαρχείου. 300 Τούρκοι τοὺς ἐπιτεύθησαν. Τὰ 5 παληκάρια σκοτώθηκαν. Τὰ ἀδελφία παραδόθηκαν ἐπὶ τὴν Ἀλῆ Πασσᾶ Ἰωαννίνων, ὅπου καὶ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο, κατακρεουργήθηκαν.

Η προδοσία τῶν Ἀγιορειτῶν (τῶν μοναχῶν, καλόγερων τοῦ Ἁγίου ὄρους)
ἐπὶ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

Ὁ διακεκριμένος Σερραῖος πατριώτης Ἐμμανουὴλ Παπᾶς ἀγωνίσθηκε καὶ ἔδωκε ὅλην τὴν περιουσίαν γιὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1820 ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἀνιχνεύει ἐπὶ τὸν Ἐμμανουὴλ Παπᾶ τὴν ἑνάρξιν τῆς Ἐπανάστασεως.

Τὸ 1821 ἐπὶ 23 Μαρτίου ὁ Ἐ. Παπᾶς μαζί με τὸν Ἰωάννη Χατζηπέτρο ἀποπλέει γιὰ τὴν χερσόνησον τοῦ Ἄθω με' ὅπλα καὶ πολεμοφόδια.

Οἱ Τούρκοι φοβούμενοι τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἐπανάστασεως καὶ ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν ἐπετέθησαν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ Πολυγύρου γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τὸν πληθυσμόν. Οἱ κάτοικοι τοῦ Πολυγύρου ὅμως ὠπλίσθησαν καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῶν Τούρκων, φονεύοντας τὴν φρουρά, 18 Τούρκους καὶ τὸν διοικητή.

Αὐτὸ τὸ γεγονός ἀπετέλεσε τὴν ἑνάρξιν τῆς Ἐπανάστασεως ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν.

Οἱ Τούρκοι προέβησαν εἰς συλλήψεις, ἐκτελέσεις, διαπομπεύσεις.
Σε' αὐτὰς δὲ τὴς ἐπιθεσεις τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Ἑλλήνων
συνέβαλαν καὶ συνήργησαν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς
Χαλκιδίκης.

Ἡ Ἐπανάστασις μετὰ τὴν παρέοδον τοῦ χρόνου δείχνει νὰ βρῇ τὴν ῥαγὴν ἐλλείψεως πολεμοφοδίων καὶ τροφῶν. Τὸ ἰδιαίτερον (προσωπικόν) ταμεῖον τοῦ Ἐμμανουὴλ Παπᾶ ἐξήντηλθον.

Εἶναι ἄξιον λόγου ἔδω νὰ ἀναφέρω ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Τουρκοκρατίας ἡ "Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου ὄρους" εἶχε ἐπιβάλλει ἐπὶ ποίμνιόν της (τοὺς ὑπόδουλους Ἕλληνας) τὸν φόρον τῆς "δέκατης" (Παλαιᾶ Διαθήκη), δηλαδὴ 10% τῆς περιουσίας καθεὶ χριστιανοῦ νὰ δίδεται ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὰ "δосіματα" δωρεές. Ἐπίσης, καθεὶ χριστιανὸς γαιοκτήμονας ὑποχρεωτικὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ἄφηνε 1/3 τῆς γῆς του ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, εἶχε ἐπίσης τὸ δικαίωμα ἐκτὸς τῶν προηγουμένων νὰ φορολογῇ ἐκτάκτως καὶ κατὰ βούλησιν τὸ ποίμνιόν του.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς στρέφεται γιὰ βοήθεια στίς πᾶμπλουτές
μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Μάταιος κόπος! Παρά τίς ἐκκλησίες
τοῦ ἰδίου τοῦ Ὑψηλάντου οἱ μοναχοὶ δὲν ἐνόουν νὰ διῶν
τοὺς πλουσιώτατους θησαυροὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πού δὲ μπορούσαν
νὰ ἀποτελέσουν πηγὴ σοβαρᾶς ἐνισχύσεως ἔτι μόνον τοῦ Μακεδ-
νικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ Πανελληνίου ἀγώνος.

Ὁ Κ. Παπαρηνγόπουλος ("Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους" τόμος 5, σελ. 507)
μᾶς παραδίδει τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν τοῦ δηλαρχοῦ Ρήγα Μάνδου
πρὸς Ἐμμανουὴλ Παπᾶ, με' ἡμερομηνία 19 Ἰουνίου 1821: "Κατὰ τὴν
παραίνεσίν της ἐξακολουθῶ φυλάττων τὸν στρατὸν ἐντὸς τῶν ὄχυρω-
μάτων... Μὰ τί νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν μικρολογίαν τῶν Ἁγίων
Πατέρων; Αὐτὴ ἡ βτυγερὰ ἀνελευθερίστη καὶ μικροπρέπεια αὐτῶν
μᾶς ἐμπόδισαν ἀπὸ πολλὰ ὠφέλιμα καὶ ἀπὸ πολλὰ ἀναγκαῖα...
Ἐπαύχισα νὰ τοὺς διαδέω διαφορετικὰ με' λόγον. Ὅμως αὐτοὶ ἀπὸ
τὸν ἐκοπὸν τῶν δὲν ἐβγαίνουν. ἔχουν τὰ φρονήματά των, τὰ ὅποια μό-
να ἐγκρίνουν διὰ καλὰ, καὶ τὰ προσκυνοῦν καὶ τὰ λατρεύουν, καὶ
φροντίζουν μόνον διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἰδίων τῶν δοκευμένων,
καὶ μόνον διὰ τὴν ἀσφάλειά των. Φοβούμε μάλιστα ὁ λαὸς

ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴς πολλὰς θλίψεις των, ἐφαρμένη ἐναντίων
των (τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους) καὶ δὲν δύνησιν νὰ
ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ὁρμή των...»

Οἱ Τούρκοι συνέχισαν τίς σφαγὲς ἐπὶ γύρω χωριά τοῦ ἀμάχου πληθυ-
σμοῦ. Πλεῖνα καὶ ἐπιδημίες ἀκολούθησαν.

Τὸν Μάιο τοῦ 1822 ὁ πασᾶς Θεσσαλονίκης ὁ Ἀβδούλ Ἀμπευδ
Ἰεκινᾶ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Κασσάνδρας συνοδευόμενος
ἀπὸ μεγάλη στρατιωτικὴ δύναμι. Ἡ Κασσάνδρα μεταβλήθη εἰς
εἶδος καὶ εἰς ἐπὶ τῆς. Τὰ χωριά ἐπυρπολήθησαν, καὶ ὅσοι
κατοικοὶ δὲν ἐσφάγησαν πωληθῆκαν ὡς δούλοι.

Ἀπέμενε δ' Ἄθως, ὅπου οἱ μοναχοὶ ζοῦσαν ἡρεμῶς στὴν πανδάλια
τῶν πλούτων τους.

Ὁ πασᾶς τοὺς ὑπέβλεπεν νὰ σεβασθῇ τὸ προαιώνιο προνόμιον τῶν
μονῶν, τῆς ἀπαγορεύσεως εἰσόδου τουρκικοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὴν γῆν τῶν
Ἁγιορειτῶν, ἔφ' ὅσον παρέδιδαν ὅπλα, κανόνια, καὶ ὀπλοὺς
εἰς αὐτόν, καθὼς καὶ χρηματικὸ πλοσὸν δύο μιστῶν ἑκατομμυρίων
γροβίων. Οἱ Ἁγιορεῖτες ἐδέχθησαν χωρὶς διαπραγματεύσεις νὰ παραδύουν
τὸν ἀκόμη ἐπὶ τὴν μονὴ εὐρίσκόμενον Ἐμμανουὴλ Παπᾶ.

Ἡ παράδοσις τοῦ Ἐμμανουήλ Παπαῦ ἀπό τοὺς Ἀγιορεῖτες ἐσητήθη ἀπὸ τὸν Ἀβδούλ Ἀμπουῶ. Οἱ Ἀγιορεῖτες ὄχι μόνον δὲν διαπραγματεύθηκαν καὶ τὴν παράδοσί του, ἀντιθέτως τὸν κατεδίωξαν ἀμέσως οἱ ἴδιοι. Ἀκολουθεῖ τὸ ἔγγραφο τῆς προδόσεως τῶν ἡγουμένων τῶν δεκαεννέα ὑπολοίπων μονῶν πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου :

« Εἰς τὴν Πανασιότητά σας, ἄγιοι πατέρες, τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου Ἐσφιγμένου. Χρὲς ὁ ἐνδοξότατος ἡμῶν Χασεκῆ ἀγὰς μας σὰς ἔγραψε μπουραβελέν, διὰ νὰ πιάσετε ἐνέχειρον τὸν Ἀρχοντα Παπᾶν (τὸν Ἐμμανουήλ Παπαῦ) καὶ τοὺς λοιποὺς καθὼς καὶ ὁ ἴδιος σὰς ἔγραψε. Λοιπὸν σὰς γράφομεν καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν εἴκοσι ἱερῶν μοναστηρίων Προϊστάμενοι, οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνάξει, νὰ κάμετε τὸ ἴδιον, δημοφώνως, δηλαδὴ νὰ μᾶς τοὺς φέρετε ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως καὶ τοὺς ζητοῦμεν ἀπὸ ἐσᾶς ἐφώκτως. Καὶ ἴδου θηοὺ στελλόμεν ἐπιτήδεες ἀνδρώτους, διὰ νὰ τοὺς πάρουν. Καὶ ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸν Ἀρχοντα ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους πατέρας, νὰ τὸν ἀφήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ κελλιά τους. Εἶδ' καὶ φανοὺν παρήκοσι, δελούν ὑποπέσει εἰς ὄργην μεγάλην, καὶ δελούν χᾶσει καὶ τὰ ὀσπῖτιά των. Ὀμοίως καὶ ὅσοι ἄλλοι πιασθῶν ἔχουν νὰ παιδεύωνται. Ταῦτα παῖς εἶδητίν σας καὶ ἐμμένουμεν. 1821-18 Νοεμβρίου, Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συντάξει

τῶν δεκαεννέα ἱερῶν μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους Προϊστάμενοι.»

Ἐφ' οὗτον δὲν δηήρχαν στὸ Ἅγιον Ὄρος Τούρκοι, οἱ Ἀγιορεῖτες μισοῦσαν νὰ φυγαδεύσουν τὸν Ε. Παπαῦ. Προτίμησαν ὅμως νὰ τὸν παραδώσουν.

Τὸ μόνον ποὺ διαπραγματεύτηκαν οἱ Ἀγιορεῖτες ἦταν τὰ χρήματα.

Ὁ Ἐμμανουήλ Παπᾶς καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἀγιορεῖτες καλοχήρους κατώρδωσε νὰ ἐπιβιβασθῇ με' λίγους πιστοὺς συντρόφους τοῦ στό πλοῦ τοῦ Χ. Βισβίση γιὰ τὴν ὕδρα. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἐξαντλημένος ἀπὸ τίς κακουχίες καὶ τίς συγκινήσεις τῆς τραγικῆς του περιπέτειας πέθανε, στό πλοῦ, ἀπὸ καρδιακὴν προέβωλιν.

Τὸ σῶμα του κηδεύθηκε ἐπὶ τὴν ὕδρα με' τιμὴς «ΗΡΩΟΣ»!

Τό μόνον πού διαπραγματεύθηκαν σί ἀγορεύειτες ἦταν τὸ χρηματικό ποσόν τῶν δύομιση ἑκατομμυρίων γρουδιῶν, γιὰ τὸ ὁποῖο ζήτησαν 40 ἡμέρες χρονικό διάστημα γιὰ τὴν παράδοση τελικὰ στοὺς Τούρκους αὐτοῦ τοῦ ποδοῦ.

Ὁ ρόλος ἑνὸς ἀνωτέρου κληρικοῦ - τοῦ μητροπολίτη Ἰωαννίνων Ἱεροῦθεοῦ - κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἡρωικοῦ ἀγῶνα τῶν Σουλτανῶν ἐναντίον τοῦ τυράννου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασσᾶ, ἀποκαλύπτεται ἐντὸς βιβλίου τοῦ Χριστόφορου Περραιβοῦ «Ἱστορία τοῦ Σουλίου καὶ Πάργας» ἐκδ. 1857. Ὁ Περραιβός, ὁ ὁποῖος ἐπαίξε σημαντικὸ ρόλον κατὰ τὴν ἐν λόγω περίοδον, καταγράφει ντοκουμέντα - ἐπιτολές τοῦ μητροπολίτη Ἰωαννίνων Ἱεροῦθεοῦ, ἐπὶ τοῖς ὁποῖς καταφαίνεται ὅτι ὁρῶντε ὡς ἐκτελεστικὸ ὄργανον καὶ συνεργάτην τοῦ Τούρκου σαράνη, παρακινώντας με' ἀπειλὰς τοὺς Παργινούς (πού ἦταν τὸ βασικὸ στήριγμα τῶν Σουλτανῶν εἰς τὸν τομέα τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τοὺς μέσω τοῦ λιμανιοῦ τῆς Πάργας) νὰ στραφῶν ἐναντίον τῶν «κακούργων (Σουλτανῶν) φερμανλῆδων» ἐχθρῶν τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ τοῦ «κραταιοτάτου Σουλταίνου», ἀλλοσιῶς «ὁ Θεὸς μέλλει νὰ τοὺς παιδεύσῃ γιὰ τὴν παρακοήν των». Ὁ μητροπολίτης Ἱεροῦθεος ἀπειλιτικὰ τοὺς ἐπενδυμίζει καὶ τὸ πάθημα τοῦ Ρήγα Φερραίου, ὁ ὁποῖος πρὶν τρεῖς χρόνια (1798) εἶχε ἀφορίσθῃ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ στραγγαλισθῇ ἐντὸς Βελιγραδίου.

Οἱ Παρχινοὶ (τὸ ποῖμνιον) τοῦ Ξεροθέου ἀπέρριψε μέδαρκαδικὰς καὶ εἰρωνικὰς ἀπαντήσεις τίς "πατρικὲς νουθεσίαις" τοῦ προδότη "ποιμένος" του, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑφιστάμενος του ὁ ἐπίσκοπος Πάργας δὲν συμμορφώθηκε πρὸς τίς ἐντολὰς τοῦ μητροπολίτη, με' ἀποτελέσμα νὰ ἐξοντωθοῦν συγγενικά του πρόσωπα.

Γράφει ὁ Ξεροθέος μητροπολίτης πρὸς τὸν Χρυσάνθο ἐπίσκοπο Παραμυθίας, Σουλίου καὶ Πάργας :

» Θεοφιλέστατε ἐπίσκοπε Παραμυθίας, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ κύρ Χρυσάνθε, χάρις εἴη σοι τῇ Θεοφιλίᾳ καὶ εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

» Φαίνεται οἱ ἐπαρχιωταὶ σοι οἱ Παρχινοὶ πῶς ἔχασον τὸν νοῦν τους, καὶ δὲν ἠξεύρουσιν τί κάμουν· ὁδὸν ἰδοῦ ὁποῦ τοὺς γράφω διὰ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τῶν Σουλιωτῶν, καὶ νὰ μὴ τοὺς βοηθοῦν καὶ μέ ἀνθρώπους καὶ μέ βαρύντια καὶ μέ ταῖρέδες· νὰ τοὺς συμβουλεύῃς καὶ ἡ Θεοφιλία σου, καθὼς γράφω, διατί ὕστερον, ὅτι ἀκολουθήσῃ ὡς ὄφονταί μοῦ μακοφαίνεται ὅμως, ὁποῦ κοντὰ εἰς αὐτοὺς κακοπαθαίνειις ὕστερον καὶ ἡ Θεοφιλία σου.

» Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μετὰ σοῦ.

» 1801 Ἰουλίου 5 Ἰωάννηνα

» Ὁ Ἰωαννίνων Ξεροθέος καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

» Εὐγενεῖς προεστῶτες καὶ λοιποὶ κἀτσικοὶ τῆς Πάργας σὰς εὐχομαι καὶ σὰς εὐλογῶ πατρικῶς.

» Ἕνας καλὸς καὶ ἀγρυπνος ποιμὴν, χρεωδεῖ νὰ προφυλάττῃ πάντοτε τὰ πρόβατά του ἀπὸ κρημενῶν, βράχους καὶ - ἄγρια θηρία, καὶ τότε τὰ κερδίζει καὶ τὰ χαίρεται· καὶ ἐγὼ λοιπὸν ὡς καλὸς ποιμὴν τῶν λογικῶν μου προβάτων, χρεωδεῖ νὰ προφυλάττω αὐτὰ (τὰ πρόβατά μου) ἀπὸ πάσαν βλάβην καὶ ἀπώλειαν... νὰ τραβήξετε χεῖρι ἀπὸ τοὺς Σουλιωτῶν, νὰ μὴν τοὺς διδῆτε καμμίαν βοήθειαν, οὔτε εἰς τὸν τόπον σας νὰ τοὺς δέχησθε, ἐπειδὴ εἶναι κακοῦργοι καὶ φερμαν-λίδες ἀπὸ τὸ δεβλέτι, καὶ ὅποιος δέχεται ποιοῦντος κακοῦργους πίπτει κι αὐτός εἰς τὴν ἰδίαν ὀργὴν τοῦ ὑψηλοῦ δεβλετίου, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀφανίζεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ τέλος... δὲν εἰδῶκατε ποτέ· ἀκράσιν καὶ κλίσιν εἰς τὰς πατρικὰς καὶ σωτηριώδεις διὰ τὴν πατρίδα σας νουθεσίας μου· ἀκούτε καὶ ἀκολουθεῖτε, ὡς μανθάνω,

τὰς συμβουλὰς τοῦ Περβραιβοῦ, ὁ ὁποῖος σὰς ἀπατᾷ, δὲν ἠδυνάρετε ὅτι αὐτὸς μὲ κάποιον Ῥήγα Θεσσαλὸν (τὸν Ῥήγα Φερραῖο ἐννοεῖ) καὶ ἄλλων μερικῶν παρορμίστων λογιωτῶν συνεννοημένοι μὲ τοὺς Φραντζέζους ἐσκόπουν νὰ κάμνουν ἐπαναστάσιν κατὰ τοῦ κραταιοτάτου Σουλτάνου; Ἀλλ' ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς τοὺς ἐπαίδευσεν, κατὰ τὰς πράξεις των μὲ τὸν θάνατον, ὅπου τοὺς ἐπῆρετε, ... ἂν θέλητε τὴν σωτηρίαν καὶ εὐτυχίαν σας, τραβάτε χερί, ὡς προεῖπα ἀπὸ τὴν φιλίαν τῶν Σουλτανῶν καὶ συμβουλὰς τοῦ Περβραιβοῦ, καὶ ζητήσατε τὸ χρηγορότερον τὴν χάριν καὶ ἐκέκτην τοῦ ὑψηλοτάτου Βεδύρη (Ἀλῆ Πασᾶ), τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ τὴν λάβετε, ἐπειδὴ, ὅταν ἰδῶ τὴν μετάνοιά σας, θέλει προσπεῖω εἰς τὰ ῥόνατά του νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἀπερασμμένα ὀφλήματατά σας, ... ἐὰν ὅμως μείνητε ἀμετανόητοι, ... τότε ὁ Θεὸς μέλλει νὰ σὰς παιδεύσῃ γιὰ τὴν παρακοή σας, καὶ τὸ κῆμα τῶν φαρμακῶν σας ἄς ᾔνῃ εἰς τὸν λαμόσας καὶ εἰς τοῦτον καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον... »

» Ἰωάννῃνα 1801 Ἰουλίου 5

» Ἐκ τοῦ Θεοῦ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ ἐν Χριστῷ εὐχέτης. »

Ἀπάντησις

« Παναριώτατε μητροπολίτα δικῶς προεκυνούμεν. Τὴν σεβαστὴν ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν, ἠθέλαμεν βέβαια παραδεχθῆ τὰς συμβουλὰς σας, ἐὰν αὐταὶ ᾔσαν σύμφωνοι μὲ τὰς περιστάσεις καὶ συμφέροντα τῆς πατρίδας μας. Ὅρθὴ πῶ ὄντι, καὶ κατὰ ἄλλους ἢ παραβολὴ τοῦ ποιμένου... ἀλλ' ὅταν ὁ ποιμὴν πάσχει κατὰ δυστυχίαν, ἀπὸ ὀφθαλμίου, καὶ βραδυποδίου, πῶς δύναται τότε, πανιερώτατε, νὰ προφυλάξῃ τὰ πρόβατά του...; μᾶς συμβουλευέτε νὰ μὴ δεχώμεθα, οὔτε βοηθῶμεν τοὺς Σουλτανῶν κακούργους..., διό τοὺς δεχώμεθα εἰς τὴν πατρίδα μας ὅχι ὡς κακούργους καὶ φερμανλίδας, ἀλλ' ὡς ὑπέρμαχους τῆς πατρίδος των... βεβαιωθῆτε, ὅτι καὶ ἡμεῖς πάντες γνωρίζομεν τῆς πατρίδος τὰ συμφέροντα, καὶ ὁ Περβραιβὸς τὰ αὐτὰ αἰδοήματα τρέφει· ὅθεν οὐδ' αὐτὸς ἡμᾶς ἀπατᾷ, οὔτε ἡμεῖς παρ' αὐτοῦ πλανώμεθα... »

» 1801 Ἰουλίου 10

» Τῆς ὑμετέρας πανεριότητος
Τέκνα ἐν Χριστῷ εὐπειθῇ
οἱ προεστώτες, καὶ ἅπας ὁ λαὸς τῆς Πάργας. »

Εἰς ὅλα αὐτὰς τὰς ἐγγράφους καὶ διαφόρους ἄλλας προφορικὰς παρακινήσεις τοῦ μητροπολίτου Ἱερόδου δὲν ἔδωκε τὴν παραμικρὴν ἀκρόαση, ὁ ἐπιβόκος Χρύσανθος, ἔξ' ἐναντίας, τοὺς μὲν Σουλιάτας, καὶ Παργίους ἀδιακόπως ἐνεδαῖρνε, πρὸς δὲ τὸν μητροπολίτην Ἱερόδο ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν εἰσακούεται...

Ὁ Ἀγὼ Παστᾶς ἔριξε εἰς φυλακὴν τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐπιβόκου, τὴν μητέρα του, τοὺς δύο ἀδελφούς του καὶ δύο ἀδελφές του καὶ τοὺς συζύγους αὐτῶν. Ἡ μητέρα του καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του μετὰ πέντε μηνῶν βαδαννοστηρίων μὴν υποφέρωντες τὰ τρομερὰ κολακτῆρια πένθαναν, οἱ ἄλλοι μετὰ ἐνὸς ἔτους φυλάκιση, διὰ μεδιτειῶν καὶ χρημάτων ἀφείδθησαν.

Τὰ κείμενα τοῦ Περραιβοῦ ἀποδωπῆθησαν ἀπὸ τοὺς περισσότερους ἱστορικούς τοῦ Ρωμαϊκοῦ γιὰ νὰ μὴ διγῇ ὁ μῦθος ὅτι ἡ ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐγίνετο ὅθεν « γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία » καὶ νὰ ἐδραιωθῇ τὸ χαλκευμένο ἰδεολόγημα τοῦ « Ἑλληνοχριστιανισμοῦ » - ἡ ἐπίσημη ἰδεολογία τοῦ κράτους σήμερα. Χριστόφορος Περραιβός « Ἱστορία τοῦ Σουλίου καὶ Παργας » τόμος Α', ἐν Ἀθήναις 1857. Βιβλιοθήκη Ἱστορικῶν Μελετῶν 230
τύποις Φ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ καὶ Κ. ΒΑΦΑ.

Τὰ δὲ περὶ Ἀγίας Λαύρας Παλαιῶν Πατρῶν Γερμονοῦ καὶ περὶ ἀνυψώσεως Λαβάρου στὸ Σπήλαιον, εἶναι ἀπολύτως ψεῦδη,

ἐφ' ὅσον ὁ Γερμανός ἦταν μετωπικὰ ἀντίθετος πρὸς τὴν ἔκρηξη τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ πρὸς τοὺς ἀγωνιστές.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἐνθρονίσεως του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός προήγγισε τὸ κύκλωμα τοῦ Βελῆ Πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀναβιβάσει τὸν Γερμανό σὲ « **πρωτόθρονον** » Ἀρχιεπίσκοπο.

Ὁ Γερμανός χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀμετρη φιλοδοξία του, τὴν φιλοτουρκικὴ συμπεριφορὰ του καὶ συχνὰ ἀναφέρονται στὸν Καλλινίκιον ἀφορισμὸ ἐνατίων τῶν ἐπαναστατῶν ὡς « **κείμενο καθολικὸ τῆς πορείας τοῦ Ἑλληνο-ὀρθοδόξου λαοῦ μας** ». Ὡμως αὕτη ἡ ἀφοριστικὴ ἐγκύκλιος κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἠθέληε τοὺς Ἕλληνες ὑπόδουλους αἰωνίως τῶν Τούρκων.

Λανθασμένα δοξαζουμε στις εθνικές μας επετείους Πατριάρχες ως « εθνομάρτυρες » και καλόγηρους ως « δακδύλους της «Ελληνικής Παιδείας» , αυτούς που έκαναν ότε περνούσε από τό χέρι τους για να παραμείνη ή Πατρίδα οκλαβωμένη· αυτοί που βάση σχεδίου διώγμων, αφορισμών και προδοσίας προελάθησαν να εμποδίσουν τους ραγιάδες (ρωμιούς = ρωμαίους δηήκοους υπόδουλους των τούρκων) να θανατύνουν ελεύθεροι, μαρτυρωμένοι και πάλι Έλληνες.

Οί τιμές και ή δοξα στις εθνικές μας επετείους ανήκουν δε' όδους πρώτοι μίλησαν για ελευθερία. Σε' εκείνους που έλτισαν τα σχολεία και διδάξαν τό υπόδουλο γένος «Ελληνική Παιδεία». Οί τιμές και ή δοξα στις εθνικές μας επετείους ανήκουν στους αρχαιολάτρες διαφωτιστές, αυτούς τους ξενιτεμένους Έλληνες, και δε' όδους πολέμησαν για την ανεξαρτησία, αυτούς τους ήρωες του λαού, που τό δράμα τους για μια Αναγεννημένη Ελλάδα προδόθηκε από τό ρωμαιο-κλασσικό κρατίδιο και την υρδόδοξο Εκκλησία, ένα δράμα που ακόμα κρατείται όμηρος μέχρι και σήμερα.

Καταστροφή τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

ὀλικὴ πτώση τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας

κατὰ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

« Τὸ Ξεπούλημα τῶν ἀρχαίων βιβλίων ἀπὸ τοὺς
καλόγηρους ».

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν τὸ ὑπόδουλο ἑλληνικὸ ἔθνος
ἀδαθλιωμένο, ταπεινωμένο καὶ ἀδύναμο ἀπὸ τὴν χιλιόχρονη
« Βυζαντινὴ » κατοχὴ, ἔδρευε τὸν τράχηλό του ἐν τῷ νέῳ τύχῳ του (τοὺς
Τούρκους) οἱ κληρικοί, σὲ ρόλο εἰσπρακτόρων γιὰ λογαριασμό
τῶν Ὀθωμανῶν, κατοικουῦσαν σὲ μέγαρα καὶ ἀπολάμβαναν
ἀμύθητο πλοῦτο. Αναφέρει ὁ περιηγητὴς **Στ. Clair** στὸ ἔργο του
(« Lord Elgin and the Marbles » σελ. 65): « Τὸ παλᾶτι, ποὺ ἔμεινε
ὁ πατριάρχης ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολη ἐμσταζε στὴν πολιτεία καὶ
τὴν γλῶσσά του μετὰ τὰς χιλιάς καὶ μὴ ἀραβικὰς νύχτας. » Οἱ περιγραφές
τῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν, ποὺ ἔρχονταν στὴν πάλαι ποτὲ Ἑλλάδα
γιὰ νὰ γνωρίσουν τοὺς θαυμαστοὺς « Ἕλληνες τοῦ παρελθόντος », ἔμειναν
ἀνασῶσι ἀπὸ τὸν Ξεπεσμό τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σκῆψη τῶν
κληρικῶν.

Οἱ ξένοι περιηγητὲς κατὰ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἦσαν ἢτε
φιλέλληνες περιηγητὲς ποὺ σκοπὸ εἶχαν νὰ ἐξερευνήσουν τὸν ἀρχαῖο
ἑλληνικὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ καταγράψουν τὰ συμβεβηκότα τῆς ἐποχῆς,
ἢ ἦσαν ἀρχαιοκάπηλοι, ποὺ σκοπὸς τοὺς ἦταν ἡ λαδρευσιμότητα ἀρχαιοτήτων.
Τὰ γραπτὰ αὐτῶν τῶν ξένων περιηγητῶν φανερώουν τὴν πραγματικὴν

Ιστορία της εποχής εκείνης που διαφέρει απόλυτα από τις ιστορίες του Παπαρρηγόπουλου και άλλων αναβιωτών ιστορικών της Ρωμιοσύνης, εκείνης δηλαδή της ψεύτικης ιστορίας που δίδσκεται για έναμιση αιώνα στα Χριστιανορρωμαίικα σχολεία στην πατρίδα και έξω.

Οι ξένοι περιηγητές αρχαιοκάπηλοι είχαν οργανώσει, με την άγαστή συνεργασία των κληρικών συστηματική λαφυραγήηση και λεηλασία των αρχαιολογικών λείψων, καθώς και άγρες χειρογράφων και παπύρων από τα μοναστήρια.

Ής δούμε τόν ρόλο-κλειδί που έπαιξε ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών Γρηγόριος στην κλοπή και μεταφορά των μαρμάρων του Παρθενώνος (τά "Έλγινεια" μάρμαρα) στην Άγγλία.

Τό "άλισβερί" του αρχιεπισκόπου ξεκίνησε με την πώληση στον λόρδο Έλγιν του μεγαλοπρεπούς μαρμαρίνου θρόνου

"γυμνασίαρχου" που έφερε τις μάρκες του Αρμόδιου και του Αρίστοχέιτονος να θανατώνουν μία λέαινα με μαχαίρια και βριβόκοταν στην Αρχιεπισκοπήν. Τό μνημείο κοσμεί σήμερα τό μουσείο της Σκωτίας.

Οι άνθρωποι του Έλγιν με την άνοχή των Τούρκων και την βοήθεια

των κληρικών απέδωσαν εκατοντάδες δηάνια βιβλία και χειρόγραφα.

"Άλλα μείν έκλεψαν, άλλα αγόρασαν άνοιχτά και άλλα πήραν με δωροδοκίες και λαθραίες ενέργειες, εκμεταλευόμενοι, εκτός από την αληθινή και την αγραμματοσύνη των φοναχών, την άμάθεια και τό μίσος της μεγάλης αλεονοτίας των ρασοφόρων κατά του Έλληνικού Πολιτισμού. Η συλλογή των μαρμάρων που έκλεψε ο Έλγιν έγινε δυνατή (2,500 κομμάτια περίπου) με την συμφωνία του ίδιου του αρχιεπισκόπου Γρηγορίου. Αυτό δε διατυμπάνισε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, ως στοιχείο της αθωότητός του, ο Έλγιν.

Γράφει ο Άγγλος άββας Philip Hunt "An Account of the Monastic Institution and the Libraries of the Holy Mountain (Άγιο Όρος)" (σελ. 198) στόν λόρδο

Έλγιν: "Οι κάτοικοι συναγωνίζονται, πώς θα πρωτοϊκανοποιηθούν τις επιθυμίες σας, ο βοϊβόδας, ιδίως ο μητροπολίτης και ο διοικητής της Άγγλιας Λογοθέτης. Οι τρεις δηλαδή που έδυσίασαν τόν τόπο"

Αναφέρει ο περιηγητής Στ. Κλαίρ σέ έπιστολή του στόν επίσκοπο Λίνκολν της Άγγλιας για τό ξεπούλημα των αρχαίων ελληνικών χειρογράφων από τούς όρθόδοξους κληρικούς: "Όλες οι αή ελθείας προσφορές για

τὴν ἀγορὰ χειρογράφων πρέπει νὰ ἀποκλείωνται, διότι ὡς τέτοιες ἀπορρίπτονται ἀπ' αὐτὴς κοινότητες τῶν μοναχῶν. Εἶναι εὐκόλο θύμῳ ν' ἀποκτηθῇ ἡ κυριότητα παλαιῶν βιβλίων καὶ συγγραμμάτων, ἐν οἷς διαπραγματεύσεις γίνονται με' βυστικότητα καὶ βορβαρότητα. Οἱ διαπραγματεύσεις μποροῦν γιὰ παράδειγμα νὰ γίνουν μέσα στὰ πλῆθυσια ἀνταλλαγῆς δώρων καὶ ὅν δώρεον πρὸς τὴν Παναγία. Οἱ ὑποδείξεις αὐτὲς εἶναι ἐφαρμοδίμες εἰς πλείους τῶν περιπτώσεων ἀπὸ ἓνα ταξιδιώτη, πού ἀναζητεῖ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Σὲ ἀρκετὲς θύμῳ κοινότητες σὲ τούτῃ τὴν χώρα, τόσο ἄσχημα βυθισμένους ἐντὶ ἀμάθειας καὶ ἐντὶ βορβαρότητας, συμβαίνει νὰ ἐπιτρέψουν σ' ἓνα ταξιδιώτη νὰ βρῇ ἐντὶ τῶν ἐν ἑνὶ τετραβήγγελο ἢ ἑνὶ πανάρχαιο χειρόγραφο με' τὴν ἴδια σχεδὸν ἀδιάφορία, ὅν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα μᾶτσο ἀχρηστοῦ χαρτιοῦ π. (στ. κλαίρ "Lord Elgin and the Marbles" σελ. 224).

Γιὰ τὴν χλιδὴ καὶ τὸν πλουτισμὸ τῶν κληρικῶν γράφει ὁ βρεταννὸς περιηγητὴς Γουίλντ Τσέλ, ἀρχαιολόγος καὶ τοπογράφος τὸ ἐπάγγελμα, ἐντὶν εἰσαγωγῇ τοῦ ἔργου τοῦ "The Itinerary of Greece", λίγῳ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821: "Σήμερα ὁ ἑλληνικὸς λαὸς

δουλεύει γιὰ τρεῖς μεγάλας μάστιγες, τοὺς παπᾶδες, τοὺς κυρταμπάσῃδες καὶ τοὺς τούρκους »

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ Πῶλ Ρισάρ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας ἐντὶν Κωνσταντινουπόλει καὶ συγγραφεὴς τῆς "Ἱστορίας τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας", ἀναφέρει ἐντὶν εἰσαγωγῇ τοῦ: "Εἶναι νὰ κλαίῃ κανεὶς βλέποντας αὐτὸν τὸν ἄλλοτε ἐνδοξο λαὸν (τοὺς Ἕλληνας) νὰ στεναδῇ κατὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐρωμένων τῆς, ἡ ὁποία ξεριζώνει τὰ δηλᾶχνα τῆς καὶ τὰ ρίχνει βορὰ εἰς τοὺς γυῖες, στὰ κορδκία". Τί ἐνοεῖ ὁ Πῶλ Ρισάρ ὅταν λέει ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἐρωμένοι τῆς ξεριζώνουν τὰ δηλᾶχνα τῆς;

Οἱ περιπτώσεις χλιδῆς, διαφθορᾶς τῶν κληρικῶν καὶ τὰ περιστατικὰ τῆς ἐξαγορᾶς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἀτιμωτικῶν συναλλαγῶν με' τὸν τύραννον (τὸν Ὀθωμανικὸν Σουλτᾶν) ἀποτελοῦν τοὺς καρποὺς τῆς ἐθνικῆς δουλείας καὶ τοῦ ραγιαδισμοῦ τοῦ λαοῦ.

Γράφει ὁ βυζαντινὸς ἱστορικὸς Φραντζῆς: "Ὁ Μωάμεθ ἔδωκε προτάγματα ἐγγράφα ἐντὶν πατριάρχῃ, με' ἐξουσίᾳ βασιλικήν, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν σουλτάνον, ποτὲ καὶ κανεὶς νὰ μὴν ἐνυχλίσῃ ἢ

αντιταχθή αὐτοῦ καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς κυρίαρχος καὶ ἀπόλυτος ἐπὶ πάντας ἐναντίου. Τέλος καὶ ἀπὸ φόρους ἐλεύθερος νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πατριάρχες τοῦ αἰωνίως, καθὼς καὶ οἱ ἐπόλοιποι, ποὺ ἀνήκουν ὁ αὐτὸν, ἀρχιερεῖς.» (Κυριάκου Σιμόπουλου «Ξένοι ταξιδιώτες στὴν Ἑλλάδα» σελ. 168) Ἐπὶ ὁ κληρὸς ἔγινε τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο καὶ μέσο γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ὑποταγὴ ἑνὸς ἔθνους.

Ἀμέσως λοιπὸν μετὰ τὴν ἄλωση, οἱ μνηστῆρες τῶν θρόνων τῶν πατριαρχῶν καὶ μητροπολιτῶν συναγωνίζονταν μετὰ τὸν μέ προσφορὰς χειριδίων φλουριῶν πρὸς τοὺς Τούρκους κατακτητὲς διοικητὲς οἱ αἰῶνες ποὺ δὲ ἀκολουθήσουν ἀποτελοῦν μὴ ἄλλη μαῶρη ἐποχὴ τῶν κληρικῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀποβιωπώννται ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς ἱστορίας μας.

Οἱ ἀγροπωλησιές τῶν ἀξιωματῶν τῶν κληρικῶν, ταπεινωτικὲς δημοπρατίες γιὰ τοὺς θρόνους, δωροδοκίες, συνωμοσίες καὶ ἑλεεινὴ ἐκμετάλλευσή τοῦ ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ ποιμενίου ἀποτελοῦν γεγονότα τῆς ἐποχῆς.

Ὁ Ἀθ. Κομνηνὸς Ὑψηλάντης εἰς τὸ ἔργο του «Τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν» ἔτος 1870 γράφει: «Οἱ περὶ τὸν πατριάρχην ἀρχιερεῖς οὐδὲν ἄλλο

ἐνυλλοχίζοντο παρὰ τὸ φατριάσειν περὶ τὸ ἄλλο, ὅσο πατριαρχεῖεν.» (σελ. 85) Παραθέτει δὲ μίαν σειρά ἀπὸ ἑκατὸν ἡμῶν περιπτώσεις δωροδοκιῶν καὶ ἑξαγορῶν γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς «χρυσόφορου» ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ 1476 ἕως το 1513 (37 ἔτοι διάστημα): «1482: Ὁ Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἀκουμηνικοῦ θρόνου τίτας δύο χειριδῶν φλουριῶν.», «1486: Ἐλήλυθεν εἰς τὴν Κωνσταντινοῦ πόλιν ἐκ τῆς Σερβίας ἱερομόναχος τις, ῥαφανὴ τὸ ὄνομα καὶ κατ' ἄλλους Θεοφάνης, ἀνὴρ χαμηροῦ καὶ μέθυτος ὅλος ἐκδοτός, ὅστις καὶ βλακώδης ὢν, γυνήμιους τινὰς τῶν ἐν τέλει ἐκτῆσατο, οἷς προσελθὼν ἐπέθηκετο ἔρανον κατ' ἔτος τίειν τῷ βασιλεῶς καίεσφι (ταμῖα) φλουριῶν δύο, χειριδῶν, καὶ ἐντῇ προβλήσει αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου φλουρία πεντακόσια, εἰ πατριάρχην αὐτὸν ἀναδείξουσιν.» (σελ. 25-26)

Ἀξιοσημεῖστον εἶναι ὅτι ἀπὸ τοῦ 1623 μέχρι τοῦ 1700, ἡ διάστημα δηλαδὴ 77 ἐτῶν, ἔγιναν 50 (πενήντα) ἄλλοι πατριαρχεῖς!

Ο Άγγλος περιηγητής Τζώρτζ Γουέλερ στο έργο του («A Journey into Greece > London 1862 (σελ. 192)») γράφει: «Ο ὀρθόδοξος κληρὸς εἶναι τόσο φιλόδοξος, πὺ οἱ μητροπολίτες ἀγοράζουν τὸν πατριαρχικὸ θρόνο πῶς ἀπὸ τῆς πλῆθους τῶν ἀνταγωνιστῶν τοὺς ἀπ' τὸν Μεγάλον Βεῦρη. Κι ἐκεῖνος χαίρεται νὰ τοὺς βλέπῃ νὰ ἀλληλοδοσοῦνται, γιὰ τὸ ποῖός θά τοῦ προφέρῃ τὰ περισσότερα πεσκέσια. Γιὰ τὴν ἐξαγορά τοῦ ἀδινώματος καταβάλλουν τεράστια ποσά. Καὶ γιὰ νὰ τὰ εἰσπράξουν, καταπιέζουν καὶ καταλβετεύουν τοὺς φτωχοὺς χριστιανούς».

Ο Γάλλος ντε Λακρουά στὸ ἔργο του («Memoires contenant diverses relations très curieuses de l'Empire Ottoman > Paris 1680 σελ. 287-288») γράφει: «Ἡ ἀλλαγὴ πατριαρχῶν εἶναι τόσο χρήσιμη, πὺ ἐγὼ εἶδα μεῖσα σὲ ἓνα χρόνον πέντε νέους πατριάρχες ν' ἀνεβαίνουν ἐπὶ τὸν θρόνον: τὸν Παῖσιο, τὸν Διονύσιο, τὸν Παρθέσιο, τὸν Μεθόδιο καὶ τὸν Διονύσιο τῆς Λάρισας. Ὁ ἓνας ἀναδεύει τὸν ἄλλο μὲ τέτοιες σκανδαλιώδεις μεθόδους, πὺ ὁ βεῦρης Ὀμάρ Κιοπρουλή ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς ἐκβάλῃ σιωπῇ γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ μίσση μεταξὺ τους».

Τὸ 1700 τὸ πεσκέσι γιὰ τὴν ἐξαγορά τοῦ πατριαρχικοῦ ἀδινώματος εἶχε φθάσει τὰ 60,000 τὰλληρα. Γράφει ὁ περιηγητής Πιτὸν ντε Τορνεφόρτ: «Εἶναι ὀλιγοήμερό νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ διορίζεται ἀπὸ τὸν σουλτάνο (ἐπεὶ εἶναι καὶ σήμερα στὴν Ἑλλάδα τοῦ 21^{ου} αἰῶνα) ἢ ἀπ' τὸν Μεγάλον Βεῦρη, ἀπ' τοὺς δυναστεὺς δηλαδὴ τοῦ (ἐλληνικοῦ) λαοῦ καὶ τῆς χριστιανοσύνης. Ἀρχικῶς οἱ Τούρκοι εἶχαν ἀδινώσει ἓνα ποσὸ συμβαλικὸ κατὰ τὴν ἀνάρρηση τοῦ νέου πατριάρχη γιὰ τὴν ἐπικύρωση τῆς ἐκλογῆς. Οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχες ἔκαναν τὸ ἀδινῶμα τοῦ πατριάρχη δημοπρασίᾳ, καὶ ἡ τιμὴ τοῦ θρόνου ἔφθασε σήμερα τὰ 60,000 τὰλληρα. Ὁ ἓνας πατριάρχης ἐκδιώκει μὲ τὴν δωροδοκίαν τὸν ἄλλον».

Στὴν τουρκοκρατούμενη Ῥωμανομένη «ἁγία λείψανα» καὶ «ἱερὰ κειμήλια», τὰ ἐφευρήματα αὐτὰ τῆς καλογερικῆς πανουργίας, περιφέρονταν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ ἢ ἐπιδεικνυόνταν ἐν ἀμοναβητήρια μὲ σκοπὸ τὴν πλήρη ὑποταγὴν τοῦ ποταμίου, τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὸν πλουτισμὸ. Ἡ μεσαιωνικὴ αὕτη τύφλωση κυριαρχεῖ ἀπόλυτα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα μας μέχρι καὶ σήμερα. Γιὰ τὰ συγχωροχάρτια, τὴν κοκκαλολατρίαν καὶ τὰ «τυχερά» τῶν κληρικῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας γράφει ὁ Φρίσμαν στὸ ἔργο του:

(«Description Historique et Géographique» σελ. 87): «Ὁ ἄγας, πού βφραγίζει τὰ συγχωροχάρτια, εἰσπράττει ἕνα τάλληρο ἀπὸ κάθε φορολογούμενο καὶ οἱ παπᾶδες, πού ἀνακατεύονται σέ ὅλα, ἀναλαμβάνουν τὴν διανομὴ τῶν χαρτιῶν καὶ εἰσπράττουν καὶ αὐτοὶ δέκα σολδία. Ἡ πρὸ ἀποδοτικὴ ὁμολογία πηγὴ πόρων καὶ παπολόχωνα πανίσχυρο μέσον γιὰ τὴν διατήρησιν τοῦ λαοῦ ἐν μέγιστῃ κατὰστασιν δουλείας, μέσῳ τῶν ἀπειλῶν καὶ τοῦ φόβου, εἶναι ὁ ἀφορισμὸς καὶ τὰ ἀριολεῖψανα».

Οἱ ἱστορικὲς ἀναφορὲς τῶν Ξένων περιηγητῶν γιὰ τὴν μεσαιωνικὴ ἱστορία (τραγωδία) τοῦ διπλοσκληρωμένου ἔθνους μας μαζί μετὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων Διαφωτιστῶν πρέπει νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ψευτοπαιδεία πού μας παρέχον μέχρι καὶ σήμερα οἱ παγοί τῆς Ρωμιουσύντης - τὴν ψευτοπαιδεία γιὰ ἀνύπαρκτα γεγονότα (κρυφὰ ἐχολογᾷ, ὄρκους σέ λάβαρα καὶ σημαῖες, φτωχοὺς συνετοὺς καὶ ἥρωικούς ἄνδρες, πού ἔπρεσαν πολέμωντας, ἄνδρες τῆς Ὁρθοδοξίας πού φύλαγαν ὁρμηοσύνας, κληρικοὶ ὡς στυλοβάτες τοῦ ἔθνους κατὰ τὰ δύσκολα χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβίας, καὶ ἄλλα τερατοεργήματα).

Πρέπει νὰ ἀντικαταστήσουμε τὰ ἱστορικὰ ψεῦδη πού διδάσκονται στὰ Ἑλληνόπουλα πανταχοῦ μετὰ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ὁ Ἰουδαίος Χριστιανισμὸς σὰν γάγγραινα κατέφαγε καὶ ἐξαφάνισε γιὰ τουλάχιστον 1800 ἔτη τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, τὸν ἀμείντο Πολιτισμὸ του καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἴδια τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορία (Βυζάντιο) πού τὸν ἀνέδειξε, παραδίδοντάς την στοὺς Τούρκους.

Αὕτὴ δὲ ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὸ καταστροφικὸ τῆς ἔργον ἕως σήμερα, δημοδομίζοντας καὶ οἰκονομικὰ καὶ πνευματικὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαόν.

Ἄν δὲν ἐπιτελεθῇ ὁ λωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ κράτος, καὶ παράλληλα δὲν ἀναθεωρηθῇ ἡ κακοποιημένη ἱστορία μας, τὸ ὄνομα Ἑλλήνων θὰ ἐξαφανισθῇ, θὰ ἐξαφανισθῇ ἡ Ἑλλάδα σὰν ἔθνος καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ, οἱ Ἕλληνες.

« Ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων » (« Ζαχαρίας » θ' 13-15 Παλαιὰ Διαθήκη)

Ἀπορίας ἄξιον εἶναι πῶς οἱ καλόγηροι ἐδίδαξαν ἑ «Κρυφαὶ Σχολεῖα» τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, καὶ διέσωσαν τὴν ἑλληνικὴ παιδεία καὶ τὴν ἀρχαῖα γραμματεία, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ὀθωμανικοῦ Τυγῶ ὅταν ἦταν φαινόμενον ὁχρόν καθολικὸ ἢ ἀμάθειά τους.

Τὸ ἔτος 1546 ἔφτασε ἐπὶ Ἁγίου Ὁρος ὁ Γάλλος ἱατρός καὶ βοτανολόγος *Pierre Belon*. (Κυριάκος Σιμόπουλος «Ξένοι Ταξιδιώτες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» τόμος Α' ἐκδ. Στάχυ). Γράφει ὁ *Pierre Belon*: «*Ἀπὸ τοὺς 6000 (ἑξὶ χιλιάδες) καλόγερους πού τούν ἐπὶ τὸν Ἄθω μονάχα δύο ἢ τρεῖς ἀπὸ κάθε μοναστήρι (20 μοναστήρια) γνωρίζουν ἀνάγνωσιν καὶ γραφή. Κι αὐτό γιατί οἱ ἀρχιερεῖς τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ Πατριάρχες εἶναι ἐχθροὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀφορίζουν κάθε κληρικὸ πού μελετᾷ βιβλία μὴ θεολογικά. Οἱ κληρικοὶ τιμωροῦνται μὲ ἀφορισμό γιὰ ἕνα τέτοιο παράπτωμα. Καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβουν συγχώρεση, ἂν δὲν κάνουν μεγάλες υποτείες, ἂν δὲν πληρώσουν χρήματα, ἢ ἂν δὲν δεχτοῦν ραβδίους κατὰ τὴν περίοδον τῆς μετανοίας!*»

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχοντας ἐπὶ χεῖρα τους χειρόγραφα πού εἶχαν καταφέρει νὰ φυγαδεύσουν μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλεως οἱ νεοπλατωνικοὶ τοῦ Μυστρά (ὁδηλοῦν οἱ μαθητὲς τοῦ Πληθῶνα Γεμιστοῦ) καὶ ἄλλοι «Ἕλληνες λόγιοι, υπολόγιζαν πῶς ἑ ἕνα τόσο μεγάλο ὄγκο βιβλίων θὰ ἔπρεπε λογικά νὰ ἀντιστοιχοῦν πολλὰ περισσότερα, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, αἰχμάλωτα ἐπὶ χεῖρα τῶν ὀθωμανῶν.

Ὡστόσο, τὸ ὀθωμανικὸ κράτος - τουλάχιστον ἐπίσημα - ἀπαγόρευε τὴν πώλησιν καὶ ἐξαγωγή ἀρχαίων ἑλληνικῶν βιβλίων ἀπὸ τίς κρατικὲς καὶ μοναστικὲς βιβλιοθήκες.

Ὑπῆρχε μάλιστα καὶ σχετικὸς νόμος, πού εἶχε δεδipiσει ὁ ἴδιος ὁ *Μωάμεθ ὁ Πορθητὴς*, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο «οἱ θησαυροὶ τῆς βιβλιοθήκης φυλάσσονται μὲ προσοχή ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ αἰτίας εἰδικῆς ἐντολῆς τοῦ *Μωάμεθ τοῦ Β'*»¹

4. Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ ἀβρᾶ Σεῖνιν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸς τὴν γαλλικὴ κυβέρνησιν, ὅπου περιγράφεται ἡ διαπραγματεύσις τοῦ Ζαΐντ ἀγᾶ μὲ τὸν ἀβρᾶ Βιγνον κατὰ τὸ ἔτος 1727, ὥστε νὰ πετύχῃ ὁ δεῦτερος πρόσβασις ἐπὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σουλτάνου.

Στην δυτική Ευρώπη είχε δημιουργηθεί η εντύπωση πως στην Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα υπήρχαν πλούσιες βιβλιοθήκες που φύλασσαν θυσαυρούς αρχαιοελληνικής γνώσεως.

Έτσι αρχίζει το εμπόριο αρχαίων ελληνικών βιβλίων σε τιμές εόκαιρίας!

Απεσταλμένοι των Ευρωπαϊκών βασιλείων, εις την κατεχόμενη Ελλάδα, είχαν επωδῆ βε' ένα άνευ προηγουμένου κυνήγι αρχαίων ελληνικών χειρογράφων.

Η Αυστριακή Αυλή είχε πρωτοπορήσει στην άρπαξη και λαδραία εξαγωγή από την Ελλάδα ελληνικών βιβλίων, αρχαιοτήτων, και χειρογράφων. 240 αρχαία ελληνικά βιβλία τοποδετήθησαν στην Αυστριακή Αυτοκρατορική βιβλιοθήκη μās αναφέρει ο Chiselin de Busbecq - πρεσβευτής Αυστρίας 1503-1564, κατά την βασιλεία του Φερδινάνδου.

Ο Sevin - 1729 - για λογαριασμό της Γαλλικής κυβέρνησης προμηθεύονταν βιβλία από έναν παππά βε' συνεργασία με' τον δεσπότη Ξάνθης

για' 10 τάληρα τόν τόμο. 600 τόμοι έστάλθηκαν στην Γαλλία διαμέσου του Γάλλου πρόξενου Esplane και του de Brocas. Ο Δεσπότης Ξάνθης είχε καταληφθεί τα μοναστήρια της Λιμνοθάλασσας του Πόρτο - Λάα (Βιστωνία).

Ο Αδαμάντιος Κοραής - ο μέγας διαφωτιστής και Λιδόκαλος του γένους μας - βτηλίτευσε με' εκκληρή γλώσσα τό εμπόριο αρχαίων χειρογράφων θεωρώντας τό μοναστήρι του Αγίου Όρους και της Πάτμου υπεύθυνα για τό ξεπούλημα της εθνικής μας γνώσης - της κληρονομίας μας : « Καί όμως σί δύο πηγαί των καλών (σαρκαστική έκφραση) τούτων γραμματικών έχομεν ωδαν όλην την Ελλάδα από τα πολύτιμά της αντίγραφα, και έπρόσωδαν εις έθνος αλλότριον, διά πολλά, όλίγον - ίσως άργύριον, τα προγονικά κτήματα ».

Στίλμων Κυριακίδης.
« Η εξαγωγή χειρογράφων έξ Αγίου Όρους »
Μακεδονικά. Τόμος Δ.

«Ὅσα βιβλία δὲν εἶχαν ἀκόμη πούληθῇ ἢ καταστραφῇ βρίσκονταν παραμελημένα ἐπὶς μοναστικές βιβλιοθήκες καὶ ἐσπίδαν ὑπὸ τὰ ἀδιάφορα βλέμματα τῶν καλόγερων.

Γράφει ὁ περιβόητος ἄββας Γουρμόντ, ὁ γάλλος ραδοφόρος ποῦ ἐκθεμελίωσε καὶ κατέστρεψε τὴν ἀρχαία Σπάρτη :

« Ἡ ἀμάθειά τους (τῶν καλόγερων) σοῦ προκαλεῖ οἶκτο. Εὗρισκα βιβλία μισοκαμένα χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, σάπια, σαρακοφαγωμένα... οἱ μοναχοὶ τοῦν ἀνετα ἀλλὰ οἱ συγγραφεῖς πανόρθια. Τοὺς κᾶνε, τοὺς ἀκρωτηριάσουν, τοὺς ἀνασκολοπιῶν, τοὺς μαχαιρώνουν.

Εἶδα βιβλία μέσα δέ' ὑγρὲς τρύπες βράχων... Ἄλλα βρίσκονταν ἐπὶ ὑπόγειο σπασμένα πρὸ ὀλότελα ἐρησμένα γράμματα ».

Ὁ γάλλος περιηγητὴς Rouqueville ρώτησε τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀν' ὅτι ἦρχαν ἀρχαία ἑλληνικὰ χειρόγραφα ἐπὶ μοναστηρί. Ἐντρομος ὁ καλόγερος ἀπήντησε : « Θεὸς φυλάξει ! Ἐμεῖς εἴμαστε ὁρθόδοξοι κι ὅσον ἔγραφαν αὐτοὶ οἱ ἑλληνοβρῖοι ὅλα αἰρετικά πράγματα, τὰ κάψαμε. Κι ἂν πέδη ἐπὶ χέρι μου καμμιὰ

περγαμηνή θὰ τὴν πετάξω ἐπὶ τὴν φωτιά ».

Γράφει ὁ καθηγητὴς τοῦ Cambridge Carlyle - 1801 - γιὰ τὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων ἐπὶ τὴν μονὴ βασιλοπέδου ἐπὶ Ἁγιο Ὄρος :

« τὰ βιβλία σωριασμένα τὸ ἓνα πᾶνω ἐπὶ ἄλλο σὲ ἀπερίγραπτη ἀταξία, βορά τῶν σκώρων, ρυπαρά, καὶ σκωληκόβρωτα ».

Ὁ Ἄγγλος Edward Daniel Clarke διδάκτωρ τοῦ Cambridge, σέ ἓνα μοναστηρί ἐπὶ τὴν Πλάτωνα βρῆκε μέσα δέ' ἓνα σωρὸ παραπεταμένων, ἀνεκτίμητης ἀξίας, περγαμηνῶν τὸν 24ο διάλογο τοῦ Πλάτωνα, ..., καὶ δύο τόμους με' ἀρχαίους ἑλληνικοὺς ὕμνους, με' νότες ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς. Ὁ ἡγούμενος πούλησε τὸν Ἄγγλο τὰ ἐν λόγῳ βιβλία, γιὰ ἓνα κιλό μπαϊσίσι.

Τὰ «κρυφὰ σχολεία» δὲν ἦταν ἀπαραίτητο ἄρ' ὅσον οἱ Τούρκοι δὲν ἐμπόδισαν τὴν μόρφωση τῶν ὑποδούλων Χριστιανῶν, καὶ παντελῶς ἀδιαφοροῦσαν ἐπὶ τὴν αὐτὴν.

Ἔτι, τὰ πρῶτα 100 χρόνια ὀθωμανικῆς κατοχῆς ὁ ἔλεγχος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰσχυμάτων εἶναι πλήρης. Οἱ δάσκαλοι ἔπρεπε ὄχι μόνον νὰ εἶναι ἱερεῖς ἀλλὰ καὶ διωρίζονταν ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους ἐπισκόπους, καὶ δίδασκαν αποκλειστικά καὶ μόνον τὸ μάθημα τῶν Ὀρθόδοξων. Ἡ ἐκπαίδευση περιοριζόταν δὲ ἀνάγνωσις καὶ γραφή, ἀμφότερες δὲ δίδάσκονταν μόνον μετὰ ἀπὸ τὰ Ὀρθόδοξα βιβλία.

Τὸ μάθημα γινόταν στὰ ἱεροδιδασκαλεῖα, τὰ ὅποια στεγάζονταν ἐν Ἐκκλησίαις καὶ μοναστήρια: «ἐν μὲν ταῖς μεγαλοπόλεσι (ταῖς ὁχλείαις) στεγάζονταν παρὰ τοῖς μητροπολιτικοῖς μεγάροις, ἐν δὲ ταῖς κωμοπόλεσι καὶ τοῖς χωρίοις παρὰ τοῖς ἱεροῖς ναοῖς καὶ ταῖς παρακειμέναις Μοναῖς, ὡς ἀναφέρεται ἐν τοῖς σώζομένοις ἐγγράφοις παρὰ τῷ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ καὶ Στεφάνῳ Ἰβλαχίῳ, οἵτινες ἐν τῇ «Τουρκοκρατίᾳ» πλείστας ὅσας πληροφορίας περὶ τῶν ὁχλείων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἔχουσιν, οἷον ὅτι,

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ ὁχλεῖα ταῦτα διευθύνοντο ὑπὸ ἱερέων ἢ μοναχῶν, διδασκόντων, μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς πινακίδος καὶ τῆς φυλλάδος διδασκαλίαν τῆς ἀλφαβήτου καὶ τοῦ συλλαβισμοῦ ἐκκλησιαστικά τινα βιβλία ὡς ἀναγνωστικά.»

Τρύφωνος Ε. Εὐαγγελίδου Δ. Φ., «Ἡ Παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας» τόμος Α' σελ. LXXXI Ἀθήνα 1936 ἀπὸ «Ἀναστατικές Ἐκδόσεις - Διονυσίου Μότη Καραβία» σειρά «Βιβλιοθήκη Ἱστορικῶν Μελετῶν».

Αὐτὸ τὸ καθεστὼς συνεχίστηκε μέχρι τὸ πρῶτο μισό τοῦ 18ου αἰῶνα.

Οἱ ἰδέες τοῦ διαφωτισμοῦ καὶ ἡ ἀνύσθησις τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἀρχίζουν νὰ φτάνουν ἐπὶ τὴν Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα μετὰ τοὺς ξενιτεμένους Ἕλληνες, διότι οἱ ξενιτεμένοι Ἕλληνες εἶχαν προσανατολιστῆ ἐπὶ τὴν Πατρῴα Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ Φιλοσοφία.

Εἶναι ἐπίσημη ἰδεολογία ἡ θέσις τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους, πῶς ἡ Ἐκκλησία διέσωσε τὸν Ἑλληνισμό, τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία στὰ μαύρα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας.

Ὡστόσο ὁ μελετητὴς τῆς ἱστορίας διαπιστώνει ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὀθωμανικοῦ συγού, ἡ ἱεραρχία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀκολούθησε μία πολιτικὴ ποῦ κρατοῦσε ἀμόρφωτο καὶ ὑποταγμένο στους Τούρκους τὸν Ἑλληνικὸ λαό.

Ὁ μῦθος τοῦ «κρυφοῦ Σχολείου» καὶ ἡ ὑποτιθέμενη προσφορά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καταρρέουν μέσα ἀπὸ ἀδιάψευστα καταγεγραμμένα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ κείμενα.

Τὰ ἴδια αὐτὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν ὡς μοναδικό μοχλὸ πίεσης πρὸς τὴν πολυπόθητη ἐλευθερία τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καὶ τῆς παιδείας τους, τὸν ἡρωϊσμό καὶ τὴν αὐταπαρνησὴ τῶν ξενιτεμένων Ἑλλήνων Διαφωτιστῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν συστηματικὴ σπουδὴ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς

φιλοσοφίας βάλθηκαν νὰ συπνήσουν καὶ τοὺς ὑπόδουλους.

Θὰ ἐπικαλέσθω τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἐπανάστασης Θεόδωρο Κολοκοτρώνη ὁ ὁποῖος σὲ ὁμιλία τοῦ στὰ παιδιὰ τοῦ Γυμνασίου τῆς Ἀθήνας, Νοέμβρι τοῦ (1838) χίλια-ὀχτακόσια-τριάντα-ὀχτῶ ἐπίσημανε: «Ὁ Σουλτᾶνος δώρισε ἓναν βιτωρὲ δηλαδὴ ὡς ἀντιβασιλέα, ἓνα Πατριάρχη καὶ τοῦ δώρισε τὴν ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς (ὁ Πατριάρχης) καὶ οἱ λοιποὶ κληρὸς ἔκαναν ὅτι τοὺς ἔλεγε ὁ Σουλτᾶνος. «Ἐτέρον ἔγιναν οἱ Κοτζαμπάσηδες (προεστοί) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Σὴ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι καὶ οἱ προκομμένοι, τὸ καλύτερο μέρος τῶν πολιτῶν, μὴ ὑποφέροντες τὸν συγὸ ἔφυγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἀπῆραν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα των, καὶ ἔτσι ἔμεινε ὁ λαός, ὁποῖος στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς ἐκατήντησεν εἰς ἀδύνατον κατὰστάσιν, καὶ αὕτη αὐθαίνει καθε μέρα χειρότερα διότι ἂν εὐρίσκετο μεταξὺ τοῦ λαοῦ κανεὶς μὲ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἔλαμβανε ὁ κληρὸς, ὅστις ἔχαιρε προνομία, ἢ εὐρίσκετο ἀπὸ τὸν ἔμπορο τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθὸς του, ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ προεστοῦ.

Καὶ μερικοὶ, μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου καὶ

» βλέποντες τές δόξες καί τές ήδονές, όπου απελάμβαναν αυτοί, άφηναν την πίστη τους καί έγινοντο Μουσουλμάνοι. Καί τοιοῦτο-τρόπως κάθε μέρα έλιγνενε καί επτωχαινε ό λαός.

Είς αὐτήν τή δύστυχισμένη κατάστασιν μερικοί από τούς φυγάδες γραμματισμένους έμετάφραζαν καί έστελναν εἰς τήν Ελλάδα βιβλία! καί εἰς αὐτούς πρέπει νά χρωσταίμε εδυνωμοσύνη, διότι εὐδύς, όπου κανένας από τό λαό εμάνθανεν τά κοινά γράμματα, εδιδάδεον αὐτά τά βιβλία, καί έβλεπε πῶς είχαμε προγόνους, τί είχαμεν ό Θεμιστοκλῆς, ό Αριστείδης καί όι άλλοι παλαιοί μας, καί έβλεπαμε καί εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρισκόμεθα τότε. «Οθεν μάς ήλθεν εἰς τόν νου νά τούς μιμηθούμε καί νά γίνουμε εὐτυχέστεροι!»

Ανάμεβα λοιπόν εἰς τήν εσχεμμένη επιβολή αμορφωδίας εἰς τήν συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καί εἰς τήν ἱεροδιδασκαλαίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τήν ὁποία φρόντιζαν νά παράγῃται αποκλειστικά καί μόνον γραμματικοί καί θεολόγοι ὥστε νά εἰσπληρῶσιν ὡς κρατικοί υπάλληλοι ἢ ὡς κληρικοί γιά τόν Ὀθωμανικό καί Ἐκκλησιαστικό διοικητικό μηχανισμό, στέκονταν όι «Ἕλληνες διαφωτιστές». Αὐτοί όι Ἕλληνες - ξενιτεμένοι Ἕλληνες - μέ τήν

υποστήριξη πολλῶν ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων καί τῶν καπεταναίων ἤρχισαν νά ιδρύουν σέ ὅλη τήν ὑπόδουλην Ελλάδα σχολεία, εἰς τήν ὁποία διδάσκονταν θετικές ἐπιστήμες καί φιλοσοφία, δηλαδή σχολεία εἰς τήν ὁποία διδάσκονταν «Ἑλληνική Παιδεία».

Ὁ Κούμας σχολιάζοντας τό κυνήγι τῶν διαφωτιστῶν ἀπό τήν Ἐκκλησία γράφει: «κατ' ἐκείνους τούς χρόνους καί μόνη ἡ διδασκαλία τῶν μαθηματικῶν θεωρεῖτο ὡς πηγή τῆς ἀθείας, τῆς ὁποίας πρῶτο ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ κατάρχησις τῆς υἡστείας».

Τόν Κούμα επιβεβαιώνει ἡ ἐγκύκλιος πού εἰσέδωξε ό Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' καί ἡ Ἱερά Σύνοδος τό 1819. Ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τίς ἐπιστήμες, διότι ἀποβποῦσαν τούς ὑπόδουλους Ἕλληνες ἀπό τίς ἀποσκευτικές τούς υποχρεώσεις, ὅπως ἡ υἡστεία. Όι διδάσκαλοι πού διδάσκαν θετικές ἐπιστήμες θεωροῦνταν ἀπό τούς ἱεράρχες «διεφθαρμένα ἀνδράρια». Ὁ Μητροπολίτης Σμύρνης Ἀνθίμος ξεσήκωσε τόν ὄχλο τῆς πόλης καί σκρέμισαν τό σχολεῖο όπου διδάσκε ό Κούμας καί ό Διοκόνου.

Τό ἔτος 1819 ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ καί ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐβγαλὼν
 κ' αὐτὸ ἐγκύκλιον, μετὰ τὴν ὁποία ἐγράφησαν ἐναντίων τῶν δεστικῶν
 ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὑπεραμυνόμενοι τῆς στείρας γραμμα-
 τικῆς. Γράφουν: «Ἐπιπολάζει ἐνιαχοῦ μία καταφρόνησις περὶ τὰ
 γραμματικὰ μαθήματα καὶ διόλου παράβλεψις περὶ τὰς λογικὰς καὶ
 ρητορικὰς τέχνας, καὶ περὶ αὐτὴν ἐπὶ πᾶσιν τὴν διδασκαλίαν τῆς
 ὑψηλοτάτης θεολογίας, προερχομένη ἐκ τῆς ὀλοτελοῦς ἀφροσύνης
 μαθητῶν ὁμοῦ καὶ διδασκάλων εἰς μόνον τὰ μαθηματικὰ καὶ τὰς
 ἐπιστήμας, καὶ ἀδιαφορία εἰς τὰς παραδεδομένας νηστείας, προκύπτου-
 σα ἐκ τινῶν διεφθαρμένων ἀνδοραρίων, τὰ ὅποια καθὼς τὰ Ἰσπανία
 μετὰ τὸ καθαροῦ ἔθνους, οὕτω καὶ αὐτὰ μετὰ τῶν πεπαιδευμένων
 τοῦ γένους ἀνεφύησαν, πλανώμενα ὑφ' αὐτῶν καὶ πλανῶντα
 τοὺς ἀφελεστεροὺς καὶ ἀπεριφράκτους τὴν διάνοιαν».

Οἱ ραγιαῖδες Ῥωμοὶ συνειδητοποίησαν τὴν ἑλληνικὴν τοὺς καταγωγὴν
 μόνον ὅταν ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ μετὰ τὰ ἔργα τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς
 ἱστορίας τῶν προγόνων τοὺς καὶ φιλοσοφίας.
 Τὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, συγγραφεῶν ἦσαν ἀγνωστὰ
 ἐν τῇ Τουρκοκρατούμενῃ Ἑλλάδι ἐξ αἰτίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν
 ἀπαγορεύσεων.

Αὐτὰ τὰ βιβλία ἑλλήνων φιλοσόφων, ἐπιστημόνων, ἱστορικῶν...
 ἔφθασαν εἰς τὰ χεῖρα τῶν ὑποδούλων ἐξαιτίας τῶν φιλότιμων
 προπαθειῶν καὶ τὰς δυσίας τῶν ζευτεμένων (στὶς χώρες τῆς
 Δύσης) ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦμε «Διαφωτιστὲς τοῦ γένους».
 Ὅταν πιά ἀντιλήφθηκαν καὶ συνειδητοποίησαν ὅς ὑποδούλοι
 τὴν ἑλληνικὴν τοὺς καταγωγὴν, ὅτι ἦσαν ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων
 ἑλλήνων, καὶ κληρονόμοι τοῦ μεγαλύτερου Παγκοσμίου Πολι-
 τισμοῦ, αὐτῶν τῶν ἑλλήνων τοὺς φημίδονται γιὰ μεγάλα ἀρίστη
 κατορθώματα, δέλησαν νὰ τοὺς μοιάσουν καὶ βάλθηκαν νὰ
 ἀπελευθερωθοῦν, γι' αὐτὸ καὶ ἐπαναστάτησαν.

Ὁ πρόδρομος τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ θεωρεῖται ὁ Νικόλαος Σοφianos πού σπούδασε στήν Ῥώμῃ φιλολογία, μαθηματικά καί ἀστρονομία.

Ἀφοῦ περιώδεψε δύο φορές τήν Ἑλλάδα, συνειδητοποίησε, ὅτι γιά νά ἀντιμετωπιότῃ ἡ ἀμορφωσιά τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ, ὤφειλε νά ἐκδώσῃ τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας σέ γλῶσσα κατανοητή, ὥστε νά γίνουν προσιτά στοὺς διπλόδουλους "καί νά ἀναπτρυχιάσῃ ἀπὸ τὴν τὴν ἀπαιδευσίᾳ τὸ ἔλαϊνὸ γένος".

Οἱ Ἕλληνες πού σπούδασαν στὴ Λύση καί ἐπέστρεψαν στὴν διπλόδουλη Ἑλλάδα, ὑποχρεοῦνταν "εἰς ὁμολογίαν πίστεως, ἐνώπιον τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιασμοῦ ἀπ' ἀμβωνος".
Γρύφωνος Ε. Εὐαγγελίδου

Εἶναι γεγονός (τό γνωστὸν διβελλόν) ὅτι ὅσοι ἑλληνικῆς καταγωγῆς Ῥωμαῖοι ἦταν φορεῖς τῶν νέων ἐπιστημονικῶν ιδεῶν μέ βάση τὴν ἑλληνικὴ Φιλοσοφία ὑποχρεοῦνταν σέ ἐξευτελιστικὲς ὁμολογίες πίστεως ὅταν νά ἦσαν κοινὸι ἐκκληματίες. Αὐτοὶ δὲ διότι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωροῦσε μέγαλο ἔγκλημα τὴν ἐνοσχόλησιν μέ τὴν ἑλληνικὴ Ἐπιστήμην, Φιλοσοφία, καί ἑλληνικὴ Παιδεία.

Ἕνας ἥρωας ἐθνομάρτυρας πού ἦταν πρὸ Ἑλλήνας ἀπ' ὅτι τὸν ἐπέρριψε ἡ Ἐκκλησία.

Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις - Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης 1620.
Σπούδασε στὴν Βενετία, φιλικὰ προκείμενος στὸν προτεβαντισμὸ προσηλάθησε νά μεταρρυθμίσῃ τὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.
Ἰδρύσῃ τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία, μετέφρασε τὸ εὐαγγέλιον στὴν δημοτικὴ γλῶσσα καί τὸ τύπωσε. Στὰ κείμενά του διακρίνεται ἡ "ἐλληνοκεντρικὴ" θεώρησις τῶν πραγμάτων, καί ἀποκαλεῖ τοὺς διπλόδουλους Ἕλληνες καί ὄχι Ῥωμαῖους. Σέ ἀντίθεσιν μέ τὸν Γεννάδιο Σχολάριο πού ἀρνίονταν ὅτι ἦταν Ἕλληνας, ὁ Λούκαρις παινεύονταν ὡς ἀπόγονος ἑλλήνων γιά τὴν ἀρχαία σοφία. Παρ' ὅλο πού οἱ ἐκδοτικὲς του ἀποπειρὲς κινήθηκαν σέ αὐστηρὰ θρησκευτικὰ πλαίσια, καί κράτησε ὁ Λούκαρις ἀποστάσεις ἀσφαλείας ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ Ἐπιστήμην καί Φιλοσοφία θεωρήθηκε ἐπικίνδυνος. Οἱ Ἰησουῖτες τῆς Πόλεως καί ἀντιδραστικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀρθοδόξου παπαδαριοῦ ἐπείσαν τοὺς Τούρκους, πῶς τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Λούκαρι ἦταν χυτήριον ὀπλῶν καί κἀλπικῶν νοσημάτων. Τὸν κατηγορήσαν τὸ 1637 στὸν βαδύρη Μπαϊράμ Πασά ὅτι σχεδίαζε ἐπαναστάσιν κατὰ τῶν Τούρκων. Ὁ Λούκαρις συνελήφθη καί δολοφονήθηκε διὰ πνιγμοῦ στὸν βόσπορον ἀπὸ γενίτσαρους.

Παπᾶς Μεθόδιος Ἀνδρακίτης. - Ἡπειρώτης.

Αὐτός ὁ ἱερέας εἶναι ὁ πρῶτος διαφωτιστής πού πραγματικά συγκρούε-
κε μέ τήν ἐκκλησιαστική ἱεραρχία καί πλήρωσε ἀκριβᾶ τόν
πόθο του νά δώσῃ στοὺς ραγιάδες Ἑλληνική Παιδεία.

Σπούδασε ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καί ἔφερε ἐν τῇ Ἑλλάδι τὰς γεωμετρικὰς
ἐπιστήμας, τὰ μαθηματικά καί τίς ἰδέες τῶν ἑλλων φιλοσόφων.
Ὅταν ἦταν δάσκαλος ἐν τῇ Κατορίᾳ, ἔστηκωσε ἐναντίον του τόν
ἐκτοαδισμόν, ἐπειδή διδάσκε θετικές ἐπιστήμας. Ὁ Μακάριος ὁ Πάτρις
γράφει ὑποτιμητικά γιά τόν Ἀνδρακίτη: «ὁ κύρ Μεθόδιος τρίγωνα
καί τετράγωνα διδάσκει τοὺς μαθητὰς του καί τὴν ἄλλην
πολυάχολόν (ματαιοπονίαν) τῆς μαθηματικῆς» bite your tongue!

Ἐνοχλήμειν ἡ ἱεραρχία μέ τόν Ἀνδρακίτη τὴν διδασκαλία θετικῶν
ἐπιστημῶν, προέβησε τὴν ἱερὰ Σύνοδον τῶν Πατριαρχείων ἣ ὁποῖα προκάλεσε
τόν Ἀνδρακίτη νά παρουσιαστῇ καί νά ἀπολογηθῇ ἐνώπιόν της
γιά τὴν ἀσεβεία του, περὰ τὴν ἀντίδραση τῶν προκρίτων τῶν Ἰωαννίνων.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος καθήρεσε τόν Ἀνδρακίτη ἀπὸ τὸ ἱερατικό του ἀδύωμα,
τοῦ ἀπαγόρευσε νά διδάσκῃ καί ἀναθεμάτισε τὰ ἔργα του.

Στὴν Κωνσταντινούπολιν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔκαψαν τὰ

τὰ τετράδια τῆς διδασκαλίας του, «ἀνάβουν φωτιά βε' τρία μέρη τῆς αὐλῆς
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατριαρχείων». Συναθροίζουσιν βε' σωροὺς «λογικὰς
καί φυσικὰς καί Εὐκλείδην καί ἕτερα μαθηματικά» τὰ ρίχνουσιν ἐν τῇ
φωτιά καί τὰ καῖνε. Στὸ σωτήριο αὐτὸ θέαμα, βρίσκονταν
κληρικοὶ «καί λαὸς ἀπειρος ἔδω, γεμιστοὶ δὲ, παπουτσηδὲς, ραφτάδες».
Εἶχαν εὖρει δὲ τόν Ἀνδρακίτη μπροστά ὅσων αὐτόπτη μάρτυρα
εἶναι ἐκτοαδισμὸ καί τὴν μεσαιωνικὴ ἀνοησία τους.

Τοῦ ἀπαιτήσανε δέ, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, σι «ἅγιοι» διώκτες του
νά ὑπογράψῃ ὁμολογία, σύμφωνα μέ τὴν ὁποῖα «ἐπαρακινήθη νά τὰ
γράψῃ ἐκ σατανικῆς συνεργείας καί ἐθελοκακίας καί φρενοβλάβειας»
καί νά ἀναθεματίσῃ τὰ μαθηματικά, τὴν ἀρχαίαν ἐπιστήμην καί τίς
δικές του διδασκαλίας ὥς «δυσσεβῆ καί πᾶσης βλαβερμίας χέμοντα».
Τοῦ ἔβαλαν καί ἔρο νά μὴν διδάσῃ ξανά μαθηματικά, γιὰ τὴν διαφορετικὰ
δα' ἦταν «ὑπόδικος τῷ αἰωνίῳ ἀναθεμάτι».

Ζήτησε νά τόν ἀφήσουν, λίγες μέρες νά τὸ ἔκεφτῇ καί τοὺς ξεγλύστῃ
σὲ κρυμένος γιά μῆνες βε' μία ὑπόγειο «ἀντήλιον γούβαν»
οἱ ἅγιοι διώκτες του, σι «ἅγιοι πατέρες» λῦσαν καί ἔκαναν τὴν Πόλιν
ἀνω κάτω γιά νά τόν βροῦν. Μα' αὐτὸς ἀπέδρασε, βε' Ἰωάννινα

δίου και πέθανε ερείπιο ψυχικό και σωματικό.

Τὴν δίκη του ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῶν Πατριαρχείων στὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ Μεθόδιος Ἀνδρακίτης περιγράφει ἐν ἐπιστολῇ του στοὺς προκρίτους τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Ἀλέξης Ἀγγέλου βρῆκε τὸ ἀντίγραφο τοῦ γράμματος αὐτοῦ στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἐν Φάκελλο με' ἀριθμὸ 316, σ. 55-64 "ἀνάμεσα στὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα πού εἶχε συγκεντρώσει ὁ Φιλητᾶς γιὰ τὸν Μεθόδιο Ἀνδρακίτη. Ὁ Ἀγγέλου παρουσίασε αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ βιβλίο του, "Ἡ δίκη τοῦ Μεθοδίου Ἀνδρακίτη ὅπως τὴν ἀφηγείται ὁ ἴδιος".

Ἡ μεγαλύτερη μορφή τοῦ προ-ἐπαναστατικοῦ Ἑλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ ἦταν ὁ «Δωδεκάκαλος τοῦ Γένους» ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς ὁ Σμυρναῖος. Ἡ ἀφύπνιση τοῦ Κοραῖ πηγάζει ἀνευθείας ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, καθὼς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του ἐπὶ Παρίσι τὴν μεγαλειώδη πομπὴ πού ἀκολουθοῦσε τὰ λείψανα τοῦ φιλοσόφου Βολταίρου. Καί ὅπως λέει ὁ ἴδιος ὁ Κοραῖς, δέν τὸν συγκίνησε ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς πομπῆς ἀλλὰ «ὅταν εἶδον τὰ βιβλία τοῦ Βολταίρου φερόμενα εἰς ὄρλαμβον καὶ περικυκλωμένα ἀπὸ πλῆθος ἀκαδημαϊκῶν, τότε ἤθελον νὰ εἶχω πλῆστον μου μάρτυρα καὶ τῆς ἀναγκητικότητός μου, καὶ τῶν δακρύων φίλε μου, ἀλλοθινῶν δακρύων ἀπαρηγορητῶν τὰ ὅποια δάκρυα με' ἔκαμε νὰ χύδω ἢ ἀνάμνησις ὅτι ὁ ὅτι καὶ οἱ (Ἕλληνες) προπάτορες μου, οἱ ἀμύμητοι Ἕλληνες, ἤθελον νὰ τιμῶσι τὴν σοφία.» Ἡ ἀποδέωξη τοῦ φιλοσόφου Βολταίρου κάνει τὸν Κοραῖ νὰ θυμηθῇ ἀκόμα περιβόητο τὸ κατάντημα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καί τότε στρέφεται ἡ ὀρχή του ἐναντία στοὺς καλόγερους πού τοὺς θεωρεῖ κυρίως ὑπευθύνους γιὰ τὴν ἀμορφωσίαν τῶν ραγιαδῶν.

καὶ γράφει ὁ Κοραῖς: «Καὶ ὑμεῖς (= ἐσὺς) ἀδελφοὶ καλόγηροι ἀντὶ
 να' ἰστέητε να' ἰατρεύετε τὰς πληγὰς τοῦ γένους, ἐγίνετε
χείρονες καὶ αὐτῶν τῶν Τούρκων, ὑμεῖς (= ἐσὺς), οἳ ὅποιοι
 ἔπρεπε να' εἶδε το' ἄλλας καὶ τὸ φῶς τῶν κοσμικῶν, ἐκωράνθητε,
 ἐκοτίβητε καὶ πανταπᾶν ἡχρηώθητε...» Ἐπειτα ἰστέητε σέβας
 καὶ εὐλάβειαν παρὰ τοῦ λαοῦ...»

Ὁ Κοραῖς ἀπέβλεπε εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τὴν
 ἀναβίωσιν τοῦ ἀρχαίου δολοφονημένου λαμπροῦ Πολιτισμοῦ τῆς.
 Σύμφωνα μὲν τὸν Κοραῖ, ὁ πολιτισμὸς ἔπρεπε να' ἐπανεέλθῃ
 εἰς τὴν κοτίδα τοῦ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ πνευματικά, τὰ ἰδεολογικά
καὶ τὰ πατριωτικά τοὺς ἰδανικά, οἳ Ἕλληνες ἔπρεπε να' τὰ
 ἀναστήσουν εἰς τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα - εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν, καὶ
 ὄχι εἰς τὴν ἱερατεῖαν τῆς ἐβραιογενεῖς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ εἰς
 τὰ ἐβραιογενῆ βιβλία τοῦ τῆς Παλαιᾶ καὶ Καινῆ Διαθήκης, θρόνον
 καὶ δημιουργία ἐβραίων μόνον.

Αὐτὴν τὴν πραγματικότητα ἀποδοκιμάζει ὁ πατὴρ Γεώργιος
Μεταλληνός ὁ ὅποιος γράφει: «Στὶς εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς...
καθωρίσθηκε ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως,

ποῦ δὲν δα' ἔχει πιά ρωμαϊκο-οἰκουμενικὸν χαρακτὴρα ἀλλὰ
εἰς τὴν ἐθνικὴν (δηλαδὴ Ἑλληνικὴν) καὶ κατ' οὐσίαν «ἀρχαιο-
Ἑλληνικὴν». Δα' εἶναι Ἐπανάστασις τῶν Ἑλλήνων τοῦ
Ἑλλαδικοῦ ἔθους, ὅχι μόνον ἐναντίον τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ
ἐναντίον τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐσθλαρχίας... τῶν Βυζαντινῶν.»
 Ἀποδοκιμάζει λοιπὸν ὁ Γ. Μεταλληνός τὴν Ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων
 γιὰ μίαν ἐλεύθερον Ἑλλάδα.

Ὁ Κωνσταντῖνος Κούμας («Ἱστορία Ἀνδριωπίνων Πράξεων» 12ος τόμος)
 γράφει: «Ἐκ τῶν πολλῶν καλῶν τὰ ὅποια ἐπύργησεν ἡ γλῶσσα
 τοῦ Κοραῖ, ἐν εἶναι ἡ εὐσταθὴς νέων σχολείων, τὰ ὅποια
 ὠφέλησαν ὅλον τὸ γένος».

Γράφει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐπὶν « Πατρικὴ Διδασκαλία » τοῦ ὅτι : «...Ὁ Κύριος διὰ νὰ φυλάξῃ καὶ αὐτοὺς ἀλώβητον τὴν ἁγίαν καὶ ὀρθοδόξον πίστιν ἡμῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ νὰ σώσῃ τοὺς πάντας... ἤγειρεν ἐκ τοῦ μηδενός τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν βασιλεία τῶν Ὁσωμανῶν, ἀντὶ τῆς τῶν Ρωμαίων ἡμῶν βασιλείας, ἣ ὅποτα εἶχεν ἀρχεῖν, τρόπον τινά, νὰ χωλαίνῃ εἰς τὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως φρόνημα ».

Καὶ ἀπαντᾷ ἐπὶν Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς : « Ἥτῃχα δὲν εὗρηκεν ὁ Χριστὸς ἄλλο μέσον, παρὰ τὴν μισοχριστὸν τῶν Ὁσωμανῶν θρησκείαν, διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν ἐκκλησίαν του ; ? Δὲν εὗρηκεν « Ἀλλομεσο νὰ σώσῃ τὰ πρόβατά του πλὴν τοῦ νὰ τὰ παραδώῃ εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λύκου ; ? »

Α. Κοραῖς : « Ἀδελφικὴ Διδασκαλία », « Ἀπαντα »
ἐκδόσεις Βαλέτα.

ἔχει καλίστην ἡ πεποιθεῖν πῶς οἱ Τούρκοι ἐμπόδιζαν τὴν ἰδρυθῆναι ἐκείνων. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οὔτε κἀν ἀχολήθησαν με' ἐπὶ τὸ πῶς αὐτό. Ἀντιθέτως τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἦταν ἐκεῖνο πού κήρυξε ἀμέσως «ἐπὶ πόλεμο» κατὰ τῆς γνώμης, τρομοκρατώντας με' ἀφορισμούς καὶ διώξεις τοὺς δασκάλους πού δίδασκαν θετικές ἐπιστῆμες καὶ ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἐπὶ τὴν ὑπόδουλην Ἑλλάδα.

Ἄς μετῆσουμε λοιπὸν γιὰ τίς ἐπιπτώσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὴν Παιδεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ ἐτόλματρο τῆς ἀντίδρασης τῆς Ἐκκλησίας δὲν γλύτωσε κανένας Ἕλληνας διαφωτιστής. Ὅποτος πρέβενε τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ὅποτος τολμοῦσε νὰ τὴν διδάξει παράλληλα με' τίς θετικές ἐπιστῆμες, ἐμπαινε ἐπὶ μαύρη λίβτα τῶν αἵρετικῶν καὶ κατέληγε ἀφωρισμένος. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν μιὰρὰ μεταχείρησιν δὲν γλύτωσε οὔτε ὁ Βιενναμίν ὁ Λεσβίος, ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους Ἕλληνες διαφωτιστές. Ὁ Βιενναμίν χειροτονήθηκε μοναχὸς ἐπὶ Ἁγίου Ὁρος, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν. Ἀργότερα ἀνέλαβε τὴν τοπικὴν ἐχολήν ἐπὶς Κυθωνίης.

Ἡ φήμη τοῦ Λεσβίου καὶ τῆς ἐχολῆς τῶν Κυθωνιῶν ἐξαρπλώθηκε δὲ ὅλη τὴν ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνώτατα ἰδρύματα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐναντίων τοῦ Βιενναμίν ἐτράφηκαν μέμενος ὁ Ἀθανάσιος Παῖριος βαδῆτατα μισέ-Ἕλληνας καὶ ὁ μέγας Ἱεροκῆρυξ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Δωρόθεος Βουλγαράς.

Ὁ βαδῆτατα δρογκόληπτος Παῖριος - ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἀγιοποιήθηκε - κατηγοροῦσε τὸν μέγαν Λεσβίον ἐπὶ τὴν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία τὸν καταδίκασε.

Οἱ ἑρεῖς τῆς Κυθωνίας ἰσχυρίστηκαν σπύς Τούρκους ὅτι ὁ Βιενναμίν διέδιδε ἐπαναστατικές ἰδέες. Ὁ ὀθωμανὸς ναύαρχος Σεβδάλῃ πασᾶς διέταξε τὸ κλείσιμο τῆς ἐχολῆς.

Μετὰ τὴν ἐνάρξη τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Βιενναμίν ἀπὸ κοινοῦ με' τὸν πρῶτον ἱερέα Παπαφλέστα συγκέντρωσαν πολεμοφόδια γιὰ τὸν ἀγῶνα ἀπελευθερώσεως καὶ βοήθησαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐξέγερσις τῶν νησιῶν μας.

Ὁ Στέφανος Δούγκας με' δικά του χρήματα ἀγόρασε ὄργανα φυσικῆς, ἀστρονομίας καὶ χημείας με' τὴν ἰδέα νὰ ἀνοίξη πανεπιστήμιο. Τὸ Πάτριρχεῖο τὸν κατηγοροῦσε πὼς «ἐπιχειρεῖ τολμηρίας οὐτοῖ ἐν τοιοῦτῳ προσήματι, τῇ φιλοσοφικῇ ἐγκαθιδρύσει σὺ μετ' ὀλίγας φαντασίας εἶδρα τὴν φυσικὴν μετὰ τῆς ἀλγεβραϊκο-ἀριθμητικῆς παράδοσιν ἀσυμβιβάστως πάντα καὶ πάντως τῇ θεοπνεύστῳ συμβιβάζειν ἱραφῇ».

Ἡ ἀπειλή τοῦ ἀφορισμοῦ τὸν λύγισε καὶ παραιτήθη τοῦ σκοποῦ του.

Ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἀθίνης Διονύσιος Σουρμελῆς μᾶς γράφει πὼς ὁ μητροπολίτης Ἰρηγόριος πρωτοστάτησέ ἐπὶ κλείσιμο τῆς σχολῆς τῆς Φιλομούσου Ἑταιρείας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ διωγμὸ τῶν διδοσκάλων πατριωτῶν.

Ὅμως οἱ πατριῶτες δὲν τὸ ἔρασαν κάτω, συνέχισαν νὰ χτιῶν τὰ σχολεῖα.

Οἱ εὐποροὶ Ἕλληνες ἔμποροι καὶ ἄλλοι δαπανοῦσαν ἀμύθητα ποσὰ γιὰ τὴν ἵδρυση σχολείων ἐπὶ τὴν Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα.

good for them 😊!!

Οἱ ὑπόδουλοι ἀρχίαν νὰ ἀποκηρύττουν τὰ χριστιανικὰ τοὺς ὀνόματα καὶ νὰ παίρνουν ἑλληνικὰ ἔθνικὰ ὀνόματα.

Ὁ Τερτσέτης ἀναφέρει πὼς ὁ ναύαρχος Κονάρης «ἐδιάβαδε ἔργον καὶ βίον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἔτρεχαν δάμνα βρόδη, οἱ ὀφθαλμοὶ του».

Ἀπὸ τὰ 59 ὑδράϊκα καράβια, πού ναυμαχοῦσαν τοὺς Τούρκους τὰ 56 εἶχαν ὀνόματα ἀρχαίων θεῶν καὶ ἡρώων.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὰ 37 ἀπὸ τὰ 45 βρετανικὰ καράβια, καὶ γιὰ τὰ 36 ἀπὸ τὰ 40 ψαριανά καράβια.

Οἱ προκηρύξεις τῆς Ἐπανάστασης, πού ἀναβαν φωτιές ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν ἐπικαλοῦνταν συνεχῶς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ τὰ ἐπαναστατικά κείμενα μνημονεύουν διδασκαλίας τῶν Σωκράτους, τὴν Σαλαμίνα, τὸν Μαραθῶνα, τὴν Πλάταια καὶ τοὺς ἥρωες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας.

Ἡ Ἑκκλησία οὐδέποτε ἀγκάλιασε τὴν «Ἑλληνικὴ Παιδεία» ἀντιθέτως τὴν πολέμησε με' κάθε μέσο καὶ σ' ἐκάθε ἐποχῇ ἐν καὶ ὑπῆρξαν ὠριμένοι φωτεινὲς ἐξαιρέσεις.

Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐξαιρέσεις ἦταν καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀγαπημένους

μου ἥρωες, ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαῖος γνωστός σὲ ἡμᾶς ὡς Παπαφλέσσας. Αὐτοῦ δὲ ὁ Παπαφλέσσας μαζί μέ τόν Λέβριο βιενάμιν βοήθησαν ἐπὶ κοινού εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐξέγερσος τῶν νησιῶν μας.

Αὐτὸν τὸν ἥρωα Παπαφλέσσα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀποκαλοῦσε «*ἀνέντιμον..., ἐξωλέετατον..., ἀλιπτήριο..., πορνικὸν ἀρχιμανδρίτην...*» διότι ἀγάπησε τὴν Πατρίδα Ἑλλάδα, ὡς ἕνας ἀληθὴς Ἕλληνας.

Αὐτοῦ δὲ ὁ Παπαφλέσσας ἦταν ὁ κινήτρης τῆς Ἑλληνικῆς ἑπαναστάσεως, γιατί ἡρώς πὶς πιέσεις του δὲν δά ἐβγαίνε ἡ ἑπαναστατικὴ Διακήρυξι τῆς Βουτιτσας!

Μετὰ τὴν ἀπαλευθέρωσιν τοῦ πρώτου τμήματος τῆς Ἑλλάδας, ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος συνέχισε πὶς φιλότιμες προσπάθειες του δια τὴν, δια τῆς Ἐκκλησίας, ἑπαναφορὰν εἰς ὑποταγὴν τῶν πληθυσμῶν τῆς κατω (μόνης τότε ἐλευθέρως) Ἑλλάδας.

Ὁ Πατριάρχης γιὰ νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς ἐλευθερωθέντες καὶ τὸν ἴδιο τὸν κυβερνήτη Ἰωάννη Καποδίστρια, ἐπέμψε ἐπὶ ἐλευθέρῳ τμήμα τῆς

Ἑλλάδας Μαῖο τοῦ 1828 τοὺς μητροπολίτες Νικαίας, Χαλκηδόνος, Ἰωαννίνων, καὶ Λαρίσσης, ὡς καὶ τὸν Πρωτοσύγκελλον τοῦ Πατριαρχείου, κομίζοντας συνοδικὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποία παρέλαβε ὁ Καποδίστριας.

Ὁ Μιχαὴλ Οἰκονόμου ἀναφερόμενος ἐπὶ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς γράφει: «...δι ἧς (ἐπιστολῆς) οἱ Ἕλληνες ὡς ὑποταγμένοι ἤδη θεωρούμενοι, ἐνσυνέτοιμοι, πρὸς τρέποντο καὶ ἐσχεβούλευοντο εἰς πιστὴν ὑποταγὴν, ἐξ' ἧς ἀλλοῦ δὲ καὶ ἠπειλοῦντο »!

Αὕτη ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ μεγάλου ἀνδρα Καποδίστρια:

«*Παμπάλυ αἶμα ἐχρῆθη, πάμπολλαι οὐταὶ ἐφθάρησαν εἰς διάστημα δεκάτ' ἐτῶν πολέμου καὶ δυστυχίῶν, καθ' οὓς ὁ τόπος οὗτος κατηφάνετο ὥστε ὅλος δόλος ἀδύνατον! εἶναι νὰ ἐπανεέλθῃ ὅποιανδήποτε κατάστασιν πραγμάτων, βάσιν ἔχουσαν τὸ παρελθόν...*»

» Ἐν Πόρῳ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Μαΐου

ὑπογράφεντες οἱ: 1828

Ἰωάννης Α. Καποδίστριας - Κυβερνήτης

Σπυρίδον Τρικουῆν - Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας »

Ὁ Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας δολοφονεῖται σέ ἐκκλησία
τοῦ Ναυπλίου.
Ήταν πιά πολὺ Ἕλληνας ἀπ' ὅσο ἔπρεπε γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν
νὰ ζήσει.

Θεόφιλος Καΐρης (1784-1853)

Γεννήθηκε στὴν Ἄνδρο. Σπούδασε στὶς Κυδωνίες τῆς Μ. Ἀσίας, "παρὰ τῷ
σοφωτάτῳ ἀρχιμανδρίτῃ καὶ σχολάρχῃ τῆς περιβολῆτος Σχολῆς Σωφρονίῳ
Καρπανάκῃ, ἀδελφῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ." Εὐφοίτησε καὶ ἔχει σοφώτατους
δασκάλους ὅπως τὸν δεῖο τοῦ Καρπανάκη, τὸν Βιεναμίν τό Λέσβιο, τὸν Ἰρηγόριο
Σαράφη καὶ ἐπίσης μὲ τὸν ἡγέτη τοῦ σκοταδισμοῦ Ἀθανάσιο τὸν Πάριο
μὲ τὸν ὁποῖο ἦλθε σὲ μεγάλη σύγκρουση ἀποδιφοροίτησε πῆγε στὴν Πλάτμο ὅπου
μελέτησε θεολογικὲς σπουδὲς καὶ ἔγινε μοναχὸς στὴν Πατριαρχικὴ Μονή
τῆς Πλάτμου.

Πῆγε στὴν Ἰταλία καὶ σπούδασε Μαθηματικά καὶ Φυσικὴ, καὶ ὡς διπλότροφος
στὴν Σορβόνη σπούδασε Ἑλληνικὴ κλασικὴ φιλοσοφία.

Μὲ τὴν υποστήριξη τοῦ Ἀδαμάντιου Κοραΐ τοποθετήθηκε στὴν Σχολὴ Ἀθη-
νῶν, πού τελούσε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῆς Φιλομούσου Ἑταιρείας, τὸν
διορισμὸ εἶχε ἐγκρίνει καὶ ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Σχολικῆς Ἑφορίας
ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἀπὸ τὴν Βιέννη.

Ὁ τότε πτὴν Ἀθῆνα ἀρχιερεὺς, ὁ δεσπότης Ἰρηγόριος ἐξεμάνη καὶ
κραδαίνων τὴν ἐπισκοπικὴν ράβδο, ἀπειλῶντας τὸν Καΐρη ὅτι θὰ πάθῃ

τὰ ἴδια μὲν τὸν βενιαμὴν τὸν Λέσβιο. Ὁ Καίρης μᾶς λέγει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:
 «Ἐδῶσα τόπον εἰς τὴν ὀρχήν καὶ οὐδὲν ἄλλο προεκάλεσα, ὡς ἀνέμενεν
 ὁ θηριώδης οὗτος τοπάρχης καὶ δεσπότης. Ἡ ἀγνότησίς μου αὐτὴ
 τὸν ἐξηρέδισε καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέρα, μὲ τὴν ἐνάρξιν τοῦ
 πρώτου μαθήματός μου - «Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἀριστοτελικὴν Λογικὴν» -
 βλέπω δύο ραβδούχους Τουρκαλβανούς νὰ ἐλέγχουν καὶ νὰ ποιοῦν
 σωματικὴν ἐρευνᾶν εἰς τὸ εἰσερχόμενον ἀκροατήριον, τοὺς «ἀκουστικ-
 οὓς», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦντα κατὰ μίμησιν τοῦ Πυθαγόρου. Τὸ
 ἐκπαιδευτικὸν ἀκροατήριον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου
 μαθήματος, ἐφοβεῖτο πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ τῆς δικῆς μου
 ἐμπροδοφυλακῆς... Ὀυτως ἡ ταπεινότης μου προσεπορεύθη καί,
 πρὶν ὡς ἀντίληφθῶ τι ἀκριβῶς συνέβη, μὲ ἀνῆρπασαν τέσσαρις
 χειροδύναμι ραβδούχοι καὶ τῇ ἐπιβλέψει τοῦ δεσπότη με ἀνεβίβασαν
 εἰς ἓνα κάρρον καὶ με ὠδήγησαν εἰς τὸν Πηραιᾶ...»
 Ἠκυροβόλησαν τὸν Καίρη εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου «πεινῶν καὶ τρέμων
 ἐκ τοῦ κρύου μετέβην εἰς τὴν φιλόξενον Εὐαγγελικὴν Σχολὴν Σμύρνης. Ἐκεῖ
 συνήντησα τὸν πεφιλημένο μοι διδάσκαλον καὶ ἐχολάρχην Ἰωάννην
 Καλογεῖραν εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν. Μὲ περιέβαλεν λέγων μοι

«Περιπαικτικά»: - υἱέ μου κατὰ πνεῦμα, ναυαγὸς ἔγινες; - Ὁχι, τοῦ
 ἀπαντῶ σεβαστικά. Εἶμαι ναυαγὸς εἰς τὴν διδασκαλικὴν μου ἐπιτηδεύ-
 σιν. - Ἐλπίζω, ἀπάντησε μὲ πολλὴν καχυποψίαν καὶ νόημα ὁ πεφιλη-
 μένος ἄρα καὶ αὐστηρὸς Παλαιὸς μου διδάσκαλος, νὰ μὴ ἔχῃς
 ναυαγήσει καὶ κατὰ τὸ ὀρθόδοξον Πνεῦμα - Ὁχι τοῦ ἀπαντῶ, εἶμαι
 πιστός, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμων μαθηματικός. Συνεκινήθη ὁ Σχολάρχης
 καὶ μοι ἀπαντᾷ μετὰ ἐντιμότητος: - Τὸ ἐπ' ἐμοῦ, ἐνόσω τῶ καὶ
 ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, ἐνὺ δα διδάσκῃς ὑπὸ τὴν φιλόξενον καὶ
 ἀνθεκτικὴν στέγην τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης, μὲ δὲ ὅσα
 συντηρεῖται δαπάναις τῆς Σχολικῆς ἐφορείας τῶν Πατριαρχικῶν
 τῆς Πόλεως ἰδρυμάτων, συνδρομαῖς πολλῶν εὐπάρων ὁμογενῶν»
 Ἐπεὶ δὲ Καίρης ἐχολάρχευσε στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολὴν γιὰ τρία ἔτη, ἐνῶ
 παρακολουθοῦσε μὲ τῆς τῆς αἰμάλλουσας πατρίδος -
 ἔλαβε μέρος στὴν πρώτη κατὰ τῶν Τούρκων ἐξέγερση στὸ Ἰαῖδιον τῆς
 Μολδοβλαχίας ὅπου καὶ τραυματίσθηκε σοβαρὰ στὸ πόδι.
 Τὸ 1826, βλέποντας τὰ παιδιὰ τῶν τμημένων ἀγωνιστῶν ὀρφανὰ πιά
 νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ τῆς ἀνεύουν, ἀποφάσισε νὰ ἰδρύσῃ
 τὸ Ἰεθνικὸ Ὀρφανότροφεῖο μὲ τὴν γενναία ἀρωγὴν τοῦ Κόμητος

πάντων Καποδίστρια καὶ ἄλλων ὁμογενῶν, οἱ ὁποῖοι προσέτρεξαν ἐπὶ τὴν πρόκλησιν τοῦ γιὰ τὴν περάτωση τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ καὶ πατριωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου. Ὅπως βε' δύο χρόνια καὶ ἑξὶ μῆνες τὸ ἔθνικόν Ὀρφανοτροφεῖον στεγάσε 125 παιδιὰ βε' δύο μεγάλα κτήρια καὶ με' τις ἀσκήσεις φροντίδες τοῦ ἰδρυτῆ τοῦ Καίρη, ὁ ὁποῖος ἔλεγε: **«Τὸν ταίη, νὰ ὑπὸν καὶ νὰ σπουδάζη τὰ ρημαχμένα παιδάκια εἶναι ἡ ὑψίστη θεολογία καὶ θεοσεβεία»**. Τὸ ἔργο τοῦ Καίρη ἦταν ὑποδειγματικὸ γιὰ ὅλη τὴν Εὐρώπην, ἀπ' οὗ κατέφθαναν οἱ γενναῖες εἰσφορὲς ὁμογενῶν καὶ φιλελλήνων πανεπιστημιακῶν καὶ ἀκαδημαϊκῶν, ἰδίως Γαλλῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὸν Καίρη προσωπικὰ ἢ ἐξ ἄκοῦς. Ταυτοχρόνως ὁμως ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνωται καὶ οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις ἐναντίων τοῦ Καίρη. Οἱ ἐπιθεεῖς ξεκίνησαν ἀπὸ φήμες περὶ ἀπουσίας ὀρθοδόξου ἀγωγῆς εἰς τοὺς 120 τροφίμους τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Ἀρχίσανε δημοσιογραφικὲς ἐπιθεεῖς, προφανῶς πληρωμένων κονδυλοφόρων, γιὰ νὰ ξεσηκώσουν τὰ ἀφώτιστα λαϊκο-ὀρθόδοξα στρώματα, τὴν φθισικὴ πλειοψηφία τῶν ὀρθόδοξο-ταλιμπάν, ὡς οὐ λέγαμε εἰς ἡμέρας μας. Εἶναι παλαιὰ δὲ τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἔχει κάνει αὐτὴ ἡ φθισικὴ πλειοψηφία, κατὰ τοῦ Ρήγα Φεραίου, τοῦ Ὑψηλάντη,

- 5 -

τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη, τοῦ Κ. Κούμα, τοῦ Εὐ. Βούλγαρη, τοῦ Ν. Θεοτόκη, τοῦ Θ. Καίρη, τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου, τοῦ Ν. Καζαντζάκη, τοῦ Ἀντ. Τρίτση, τοῦ Εὐ. Παπανούτσου, τοῦ Μ. Θεοδωράκη ... καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ψυλάκισον καὶ Θάνατος τοῦ Καίρη.

Κατηγορήθηκε ὁ Καίρης ὅτι διδάσκει καὶ εἰσπνέεται γαλλικὸ-ἐπαναστατικὸ-ἀντιβασιλικὸ κίνημα. **(ἰδοὺ καὶ ἡ συμμαχία ὀρθόδοξο-μὲνων καὶ βασιλικῶν)**. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τὸν κατηγοροῦσε ἐπίσης ὡς ἄθεον καὶ ζητήσε στὸν Καίρη νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν της καὶ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀρνήθηκε τίς κατηγορίες, τίς ὁποῖες χαρακτηρίσε κακόβουλες καὶ ὑποβολιμαῖες, πού σκοπὸ εἶχαν τὴν ἐξόντωση τοῦ ἰδίου καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἔργου του.

Μετὰ τὴν ἀπολογία τοῦ αὐτοῦ, συνελήφθη καὶ ἐφυλακισθῇ. Τὸ 1839 καθαιρέθηκε ἀπὸ ἀρχιμανδρίτης καὶ μάλιστα πανηγυρικὰ. Οἱ βτραχωροφύλακες τοῦ τὸν πέταξαν βε' ἓνα κελὶ στὴν Σύρον καὶ τοῦ ἀπαγόρευσαν καθε ἐπίσκεψιν. Τὸ «παλαιὸ τραῦμα» εἰς τὸ πόδι τοῦ μολύνθηκε. Χωρὶς νοσηλευτικὴ φροντίδα ἀπεθάνε ἀπὸ σηψαιμία, θάνατο ἀρχὸ καὶ ὀδυνηρό. Δὲν ἐπετράπη τοῖς συγγενεῖς τοῦ νὰ τὸν

ένταφιδόσουν. τὸ ὅτ'αὖ του τὰ ἔρριξαν στὸν ἀσβέστη γιὰ νὰ
ἐξαφανισθοῦν.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸ Ὀρφανότροφείο, αὐτὸ ἐκλείπει ἀμέσως καὶ τὰ ὀρφανὰ
πῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἑθνικοῦ βρέθηκαν στοὺς δρόμους.

Ἰδοὺ ἕνας ἄλλος ἄδελφος τοῦ (χριστιανικοῦ) ὁκοταδισμοῦ μέσα βέ τὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡ συνεργασία τῆς Ρωσίας μετὰ τὸν κλῆρο διὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ
Θεοφίλου (Θωμᾶ) Καΐρου.

Ἡ ἐφημερίδα «Ἀθηνᾶ» 28 Ὀκτωβρίου 1839 κατήγγελε ὅτι τὸ
φιλορωσικὸ κατεστημένον καὶ ὁ κλῆρος ἐπιχειροῦν νὰ καταστρέψουν
τὴν παιδείαν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Τὸ δημοσίευσμά της εἶναι ἀκρῶς ἀποκαλυπ-
τικόν. «Μέχρι τοῦδε δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ κατὰ τοῦ Δωδεκκάτου Θεοφίλου
Καΐρου ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ φυλακὴ τοῦ ἁγίου ἐξακολουθεῖ
εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον τὸν περιφέρει τῇδε κακεῖσε, ἐπειδὴ φαίνεται,
ὅτι ὁ κύριος Γλαράκης, ὡς ἱατρός, θέλει νὰ τὸν διασκεδάσῃ (εἰς τὰ
ἀμπάρια τοῦ τὰ ὁκοτεῖνά, χωρὶς φαγνὸν οὔτε θέρμανσιν) μετὰ ταξείδια,
ὡς ὑφέλμα μάλιστα καὶ εἰς τὴν πύχουσαν ἡδὴ ὑγίαν τοῦ. Χθὲς
μάλιστα ἐπανῆλθε τὸ πλοῖον εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ νὰ λάβῃ ἕως
τὰς περὶ Καΐρου τελευταίας τῆς γραμματείας διαταγὰς».

Καὶ σὲ ἄλλο ἐχθρὸν τῆς ἡ ἑθνικῆς ἡ ἐφημερίδα καταγγέλλει εὐθέως τίς
μυστικὰς διαβουλεύσεις μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ Γλαράκη καὶ τῶν
Συνοδικῶν γιὰ πᾶσιν καὶ ἐκείνης παιδείας ἐν τῇ Ἑλλάδι. «Ἄν
ὁ ὁκοπὸς τῶν Ἀνυτῶν καὶ Μελλήτων, καθὼς καὶ τοῦ γραμματέως

μας, δὲν ἦτον ἡ καταδρομή τῆς παιδείας, διατί νὰ Ἰσπνήσουν νὰ παραλύσουν ἀμέσως τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῆς Ἀνδρου; διατί, ἀφοῦ ἐσπῆκωσαν τὸν Θεόφιλον Καίρην, δὲν ἐφρόντισαν καὶ νὰ ἀστέλουν ἄλλους διδασκάλους, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν αὐτοῦ; Χάρις εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν κυρίων τούτων, ἥτις δὲν μᾶς ἀφήνει τουλάχιστον τὸν παραμικρὸν δισταγμὸν ὡς πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια των».

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐλεγχόμενη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοὺς Ῥωμιοὺς καὶ τοὺς Ῥωσόφιλους συνεδρίασε με' ἄκρα μωτικότητα 23 Ὀκτωβρίου καὶ ἀποφάσισε τὴν καθάρειαν τοῦ Καίρη ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχήματος.

Ὅταν τελικὰ διέρρευσε στὸν Τύπο, ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔγραψε περὶ ἀναβίωσης τῆς ἱερᾶς ἐξέτασης καὶ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα τί' ἀπέγιναν οἱ θυσίες καὶ τὰ ἰδανικά τῆς Ἐπαναστάσης με' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἐμελλεν ἄρα ὁ κατὰ τοῦ Καίρη ἀφορισμὸς ν' ἀνανεώσῃ παρ' ἡμῖν κατὰ τὰ μέγα τοῦ 1821 αἰῶνος τὰς ἀρησκέυτικὰς ἐρίδας καὶ νὰ ἀναγεννηθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν πολιτικὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡ ἀνάκρισις τῆς συνειδήσεως, δηλ. τὰ ἱεροδικαστήρια τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ῥώμης, τὰ ὁποῖα μόνον ἐξιχνιάζον κατὰ τὸν μεσάιωνα τὴν ἀνεξιχνίαστον τοῦ

ἀνθρώπου συνειδήσιν, κατεδίωκον, ἐδίκαζον ἐπ' αὐτῆς καὶ κατεδίκαζον τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν πλέον ἄλλο εἰ μὴ νὰ ἐτοιμάσωμεν καὶ τὰς πυράς, ἀφοῦ μάλιστα ἔχομεν καὶ ἁγίους ἐτοίμους διὰ νὰ καίουν τοὺς ἐνόχους κατὰ τὴν συνειδήσιν».

Στις 28 Ὀκτωβρίου 1839 ὁ Ὀθωνας ἐκδίδει βασιλικὸν διάταγμα, με' τὸ ὁποῖον δίνεται ἐντολὴ γιὰ τὸν ἐγκλεισμόν τοῦ φιλοσόφου Καίρη ἐπὶ τὴν μονὴν Εὐαγγελίτριάς τῆς Σκιάθου - ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶν ἀναχρονιστικὰ μοναστήρια ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ δὲ πλάχνος ἡγούμενος Φλαβιανὸς διέταξε τοὺς καλόγερους δεσμοφύλακες τοῦ Καίρη νὰ τοῦ φερθοῦν ὅσο πρὶν ὅκληρὰ γινόνταν μέχρι ὁ Καίρης νὰ ἀποκρηῦξῃ τίς πεποιθήσεις του. Τὸ κελί του ἦταν ὑπόγειο, καὶ θυγρὸ καὶ ἀνήλιαγο. «Γέρος καὶ ἀρρωστός ὁ Καίρης, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία, χωρὶς ρούχα γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἢ σκεπάσματα γιὰ νὰ δεσπαθῇ τίς παγωμένους νύχτες, περνοῦσε μαρτυρικὰς ὥρες ἐπὶ τῷ κελί τῆς μονῆς Φανερωμένης. Ἀλλὰ δὲν λύγισε οὔτε στιγμή καὶ ὑπέφερε περήφανα τὸ μαρτύριόν του, προτιμώντας τὴν τρομερὴν κακοπάθειαν ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν προδοσίαν τῶν ἀρχῶν του».

Ταῦτος βουρῶς «Θεόφιλος Καίρης», σεῖρά «Οἱ Ἀφορισμένοι ἀπὸ τὸ Κατεστημένο» σελ 122 ἐκδ. «Κώστας Μπούζας» Ἀθῆνα 1979

Ἡ ἐφημερίδα "Ἀθηνᾶ" με' ἄρθρον της (14 Νοεμβρίου 1839), πού φέρει τόν τίτλο "Ὁ διωγμός τοῦ Καίρου εἶναι κατὰ τῆς παιδείας καί ὄχι

ὑπέρ τῆς θρησκείας" ἐπιτίθεται κατὰ τῶν σκοταδιστῶν

καί προδωπικά κατὰ τοῦ Γλαράκη, καταγγέλλοντάς τον ὡς φωτοβέστη πού ἀκολουθεῖ διατεταγμένη ἀποστολή, ἐφόδον κλείνει ἐχολοῖα σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

*** Θα παρουσιάσω
τό ἐν λόγῳ δημοσίευμα ^πὃ ἀποτελεῖ σημαντικώτατο ντοκουμέντο, ^{***}
διότι δείχνει τήν μεθοδευμένη καί ὑπό τοῦ Πατριαρχείου υποδείκνυόμενη γραμμή, ὅτι τὰ ἐχολοῖα τῶν διαφωτιστῶν ἔπρεπε νά ἐκλείψουν.

Ὁ Καίρης ἦτο μὲν τό κραυγαλέο γεγονός ἐξαιτίας τῆς πανελληνίας ἐμβέλειάς του, ὡστόσο ἡ ἐφημερίδα "Ἀθηνᾶ" μαρτυρεῖ ὅτι σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα ἐκείνη τήν περίοδο ἐκλείνον ἐχολοῖα, διώκονταν δάσκαλοι καί χτυπιόταν μέ κάθε μέσον ἡ Ἑλληνική Παιδεία.
Ἡ δὲ συνωμοσία τῆς "Πλοροδοῦσος Ἑταιρείας" δὲν εἶχε ἀκόμα ἀποκαλυφθῇ.

14 Νοέμβριον 1839:

Γράφει ἡ "Ἀθηνᾶ" σέ ἄρθρον της με' τίτλο "Ὁ διωγμός τοῦ Καίρου εἶναι κατὰ τῆς παιδείας καί ὄχι ὑπέρ τῆς θρησκείας": "Δὲν ἠθεύρομεν ἐν παῖδοντες ἢ οὐπιδάσκοντες θέλουν νά μᾶς πείσουν ὅς διώκεται τῆς παιδείας, ὅτι ἡ καταδρομή τοῦ Καίρου ἔχει σκοπὸν ἄλλον, παρά τὴν καταδρομὴν τῆς παιδείας αὐτῆς. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ἐξετάζοντες τὰ πράγματα, τὰ μόνα μέσα ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νά ἐτηρῖσται πᾶς ἄνθρωπος, δδηγόμενος καί ἀπὸ αὐτῶν τὸν κοινὸν νοῦν, εὐρίσκομεν ὅτι αὐτὰ ταῦτα προσδίδουν τὸν σκοπὸν τῶν αὐτῶν· καί ὅπου τὰ πράγματα φωνάζουσιν, οἱ λόγοι εἶναι περιττοί. Ὁ Καίρης λέγουν ἐδίδακε θεοσεβείαν· καί νά σέβεται τις τὸν Θεόν, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, εἶναι κατ' αὐτοὺς ἀσεβημα ἢ καί ἀδίκημα ἐσχάτης προδοσίας· δεδόδω. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, καί ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ Καίρης εἶναι θεοβεβής, ἔπρεπε νά ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς; Τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἢ κοινοβιακὸν κατὰστημα (τὸ Ὀρφανοτροφεῖον) τῆς Ἀνδρου, τί πταίει κατὰ τοῦτο; Ἄν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἢ μᾶλλον ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καί ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματέυς δὲν ἦτο ὄργανον τῆς καταδρομῆς τῆς παιδείας, δὲν ἠθελε φροντίσει ἄρα γε, ὥστε σηκῶνων ἀπ' ἐκεῖ τὸν θεοσεβῆ Καίρην νά τὸν ἀντικαταστήσῃ ἀπὸ ἄλλον μὴ θεοσεβῆ ἢ θεοβλαβῆ Χριστιανόν, δια' νά ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκπαιδεύσιν τῆς ἐκεῖ νεολαίας, καί τοιοῦτοτρόπως ὄχι μόνον νά μᾶς κλείσῃ τὸ στόμα, ἀλλὰ

καὶ τὴν παιδείαν νὰ ἱκανοποιήσουν, καὶ βυγχρόνως νὰ δείξουν καὶ εἰς τὸν ἔσω Κόσμον, ὅτι εἶναι μὲν Ἰηλωταὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τῆς παιδείας αὐτῆς, τῆς ἀχωρίτου ἀπὸ τὴν Λογικὴν τοῦ Χριστοῦ Λατρείαν, τὴν Λατρείαν τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων; Ἀλλ' ὄχι! καταδιώκεται ὁ Καῖρης, καὶ μόλις σπικνύεται ἀπὸ τὴν Ἀνδρῶν, καὶ ἀμέσως διαλύεται τὸ σχολεῖον, καὶ μένουσιν τόσοι μαθηταὶ καὶ ὀρφανὰ ἑγκαταλελειμένα καὶ ἀπροστάτευτα· καὶ τὸ περιεργότερον ἀκόμη, ὁ κύριος Διοικητὴς τῆνός καὶ Ἀνδρῶν σχολάζει καὶ αὐτοὺς τοὺς κτίστας καὶ λειτουργοὺς, καὶ οὐδέ βυγχωρεῖ τοὺς ἐπιτάτας τοῦ καταστήματος νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν τόδον προχωρημένην ἐπισκευὴν ἢ ἐποικοδομὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέ νὰ τὸ ὀκεπᾶσιν κατὰ μέρος, διὰ νὰ προφυλαχθῇ καὶ ἀπὸ τὰς βροχὰς καὶ τὰς κακοκαιρίας τοῦ χειμῶνος. Τοιοῦτο τρόπον λοιπὸν, διὰ νὰ διαλυθῇ ἐν σχολεῖον, ἐν εκπαιδευτικὸν κατὰστημα, ἀρκεῖ νὰ θρᾷη, κατ' αὐτοὺς, εἰς διδάκκαλος, καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ τὸ ἠθικὸν πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκοδόμημα πρὲν νὰ κατεδαφισθῇ. Ἰδοὺ οἱ φίλοι τῆς παιδείας, τοῦ ἔθνους· Ἰδοὺ οἱ σκοποὶ καὶ τὰ φρονήματά των».

Μετὰ ἡ ἐφημερίδα ἀρχίζει νὰ περιγράφῃ πῶς ἡ «συμφορία» θησως ἀποκαλεῖ, αὐτῇ, τοὺς ρωμιο-ρωσόφιλους, ἔκλεινε τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα

ὅπου μπόρῳσε «Ἀλλ' ἡ κατὰ τῆς παιδείας συμφορία... ἐφρόντιζε καὶ φροντίζει καθ' ἑκάστην, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως συσταθέντα σχολεῖα καὶ γυμνάσια νὰ παραλύη καὶ μάλιστα ὅπου εὐρίσκει ἀναιδῆτους καὶ ἀπειροκάλους πολίτας, καὶ ὅπου οἱ Διοικηταὶ καὶ Δήμαρχοι ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς καταδιωκτικῆς ταύτης συμφορίας».

Πρῶτο θυμὰ τῶν ρωμίων ἦταν τὸ γυμνάσιον τοῦ Ναυπλίου. Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Θεοδοδίου Περγαμνὸς φιλολόγος, Βερνάρδος μαθηματικὸς, Ψύλλας φυσικομαθητικὸς, Παβρίκιος λατινικῆς φιλολογίας καὶ ἄλλη, ἐκδιώχτηκαν κακῆν-κακῶς. «Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γυμνασίου τούτου εἶχε διορισθῇ δι' ἑλλειψιν διδάσκαλων, ὁ σχολαστικὸς Λεόντιος· ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ τάγματος... ἐφρόντισεν, ὥστε καὶ εἰς ἀληθῶς πεπαιδευμένους νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὸ γυμνάσιον τούτο· μάλιστα τῶν τρόπων ἐρηχάνευσθαι... ἕως τοῦ νὰ μεταδέρῃ τὸν ἐνδρέτον καὶ ἀρκετὰ πεπαιδευμένον, ὡς πρὸς τὴν ἑλλ. Φιλολογίαν μάλιστα, Θεοδοδίον Περγαμνόν, καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μετ' αὐτὴν ἐσχάτην ἀλογίαν καὶ ἀμάθειαν. Ἀφ' οὗ ὁ ἐκατέρωθεν, ὡς ὀρολογοῦν ὁμοφώνως ὅλοι οἱ καθηγηταί, τὸν ὀκοπὸν τοῦ τούτου, ἐκίνησε Πάντα Λίδον διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τοιαύτας δυσχερείας, ὥστε νὰ βιασθῶσιν νὰ Ἰτηήσιν ἢ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ

Γυμνασίου από τὸν εὐσυνειδήτην Γραμματέην τούτον ἢ γὰρ ζητήσουν τὴν παραιτήσιν των. Ἀλλὰ μήπως εὐρήκῃ καμμίαν δυσκολίαν ὁ κ. Γλαράκης διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα αὐτὸν ἀκόμη τὸν χρηστὸν καὶ ἐπὶ πάντων εἰς τὸ ἔθνος μας μαθηματικὸν βαρναρόν, καὶ νὰ ἀπολύσῃ τὸν φυσικοχημικὸν Ψύχαν ὁμοῦ μὲ τὸν λατινοδιδάκαλον Παβρίκιον καὶ ἄλλους; Τσιτουτοτρόπως λοιπὸν κατήντησε τὸ Γυμνάσιον σήμερον τῆς Ναυπλίας ἀληθινὸν βχολαστήριον ἢ μᾶλλον κολαστήριον·

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ τοπικὲς ἀρχές τοῦ Ναυπλίου, διωριζόμεναι ἀπὸ τὸν Γλαράκην, ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ νὰ πειθαρχοῦν ἐπὶς ὑποδείξεις τοῦ ὑπουργοῦ. Καὶ ἂν κανεὶς ἀναρωτιέται πῶς ἦταν δυνατόν ἄλλοι αὐτοὶ οἱ κυβερνητικοὶ λειτουργοὶ νὰ δαμποτάρουν τὴν παιδείαν, σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι τότε κυριαρχοῦσε ἡ ἀποψη τῆς Ἐκκλησίας, πῶς ἡ μόρφωση καὶ ἡ ἐνασχόληση μὲ τίς θετικὰς ἐπιστήμας ὀδηγοῦν στὴν ἀθλία. Γιὰ νὰ βώσουν λοιπὸν τίς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἐκλείναν ἢ ἀπαξίωναν τὰ βχολεῖα!

Σωτὰ λοιπὸν ἀναφέρει ἡ ἔφημερίδα "Ἀθηνᾶ": "...ἡ ἐντολή τὴν ὁποία τοῦ ἐπιβάλλει (τοῦ κυρίου Γλαράκη) ἡ συμφορὰ τοῦ εἶναι τὸ νὰ βκοτίσῃ καὶ ὄχι νὰ φωτίσῃ τοὺς Ἑλλήνας".

Θύματα τῶν Ρωμιῶν εἶναι βτὴν βειρά τὰ βχολεῖα τῆς Πελοποννήσου, τὰ Δημοδιδασκαλεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ βχολεῖα εἰς τὴν Στερεάν Ἑλλάδα.

"Διὰ δὲ τὸν διοργανισμόν καὶ τὰς προόδους αὐτῶν, ἀφίνομεν τοὺς ἰδίους κατοίκους τῆς Ἑλλάδος νὰ ὁμολογήσουν· ὥστε ἐξ ἀπάντων τούτων ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ παιδεία τὴν ὁποῖαν ὀφείβουν ἐμφύχωσαν οἱ προκάτοχοι τοῦ κυρίου Γλαράκη (προκάτοχοι = διαφωτιστές), βαθμυδὸν παραλύεται παντοῦ εἰς τὰς μέρας τούτου καὶ ἡ κοινωνία μας προετοιμάζεται νὰ γίνῃ κοινωνία Μουσικῶν καὶ Τσαρὰνῶν καὶ ὄχι κοινωνία λογικῶν ἀνθρώπων..."

Καὶ ἐν κατακλείδι τοῦ ἀρθροῦ τῆς ἡ "Ἀθηνᾶ" ἔφημερίδα ἐπιτρέφει βτὴν δῖωξιν τοῦ Καίρη, πού βτάθηκε ἀφορμὴ γιὰ τὸ ἐν λόγῳ δημοσίευμά της καὶ γράφει: "Δὲν κατεδιώχθη λοιπὸν ὁ Καίρης, διότι προέββαλε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, διὼτι οἱ διώκται τοῦ τόβου δέβας ἔχουν πρὸς τὴν θρησκείαν ταύτην, δέον ὁ πρακτικὸς των βίος εἶναι ὅλως διόλου ἀντιχριστιανικός· κατεδιώχθη (ὁ Καίρης), διότι ἐφώτισε τὴν νεολαίαν, καὶ διότι ἀπαρνήθη τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἀφιερῶθη ὅλως διόλου εἰς τὴν λογικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀνδραπυξιν· αὐτοὶ εἶναι οἱ κύριοι λόγοι τῆς κατεδιώξεώς του. Πλὴν ἠμποροῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς ἐπιτετραμμέ-

νους τὸν διωγμὸν τῆς παιδείας μας ὅτι πρὸς κέντρα λακτίδουν, καὶ ὅτι ἄλλο δὲν κατορθώνουν μὲ τὰς ἐνέργειάς των, εἰμὶ νὰ διεγείρουν ἐπὶ πλέον τὴν ὀρεξὶν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν παιδείαν αὐτήν”.

Ἄς υπενθυμίσω ἐδῶ πῶς οἱ βαυαροὶ ἀνταβασίλεις τοῦ ἀνήλικου Ὀθωνα, ἀπρόθυμοι νὰ δαπανήσουν χρήματα ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο γιὰ τὴν παιδεία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀνέθεσαν ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν χρηματοδότηση καὶ τὴν παιδεία. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία λαμβάνει τὸν ἔλεγχον τοῦ περιεχομένου τῆς διδασκαλίας. Βέβαια, ἡ βαυαρικὴ ἀνταβασίλεια εἶχε κάθε λόγο νὰ συμμαχήσῃ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γὰρ τῆς παραχωρήσῃ τὸν πλήρη ἔλεγχον τῆς ἐκπαίδευσης τῶν Ἑλληνοπαίδων, διότι ἔτσι “κλείδωνε” τὴν ἀσφαλῆ διαβίωσιν τοῦ καθεστῶτος τῆς “ἐλέω θεοῦ” μοναρχίας. Διότι ἓνας μονάρχης ποὺ κυβερνᾷ “ἐλέω θεοῦ” χρειάζεται καὶ ἓνα ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, τὸ ὁποῖο νὰ πείθῃ ἀπὸ γυρὶς τοὺς ὑπηκόους του γιὰ τὴν θεοδὲν ἐξουσία του. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἐπὶ προεπαναστατικὰ χρόνια ἐπὶ τῆς “τὴν ἰσχυρὰν βασιλείαν τῶν Ὀθωμανῶν”, ἐπιβραβεύτηκε νὰ διηρηθῇ κατ’ ἀναλογίαν τὴν ξενόφερτην βασιλείαν τῶν βαυαρῶν.

Δεκεμβρίου τοῦ 1839 ἀποκαλύπτεται ἡ συνωμοτικὴ δράσις τῆς “Φιλορθόδοξου Ἑταιρείας” τῆς παρακρατικῆς ὀργάνωσις υπεύθυνη διὰ τὴν διάλυση τῆς Παιδείας, καὶ τὴν δίωξιν τοῦ Καίρη.

Τὸ ἔσκέπασμα τῆς συνωμοσίας ἔδωκε ἀφορμὴ ἐπὶ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ἀθίνης νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυσανεξίαν αὐτοῦ πρὸς τὸν Μπαράκ. Τὴν νύκτα τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου οἱ φοιτητὰς περικύκλωσαν τὸ σπίτι τοῦ ὑπουργοῦ, ἀναψαν ὀλόγυρα φωτιὰς καὶ φώναζαν συνθήματα ἐναντίον του καὶ ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος. Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης ἐπὶ “Ἀπομνημονεύματά” δίνει τὴν ἑξῆς μαρτυρίαν: “τὸ 1839 Δεκέμβριον μῆνα ἔσκέπασαν μίαν ἑταιρείαν ὀλέθρια διὰ τὴν πατρίδα καὶ βασιλείαν. Δούλευε ἐδῶ – μετὰ εἰς τὸ κράτος κ’ ἔξω εἰς τὴν Τουρκίαν – κ’ ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς... ἡ ἑταιρεία αὐτεὶν ὀνομάζεται Φιλορθόδοξος... Ἐπὶ μυστικὸν ἦσαν κι ὁ ὑπουργὸς Γλαράκης, ὁ οἰκονόμος...”.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ φιλοκαίρικόν κλίμα γινόταν ὅλο καὶ πρὸς ἔντονον, ἡ κυβέρνησις ἀποφάσισε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ κολαστήριον τῆς Σκιάθου καὶ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐπὶ ἄλλῃ μονῇ, ὅπου οἱ συνθήκες διαβίωσός του δὲ ἦσαν καλύτερες.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1840 βάλθηκε μία κανονιοφόρος τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐπὶν νεῶ τοῦ φυλακῆ δε μονὴ τῆς Σαντορίνης.

Τὸ πλοῖο ῥόμῳ παλirroίας ἀναγκάστηκε νὰ ἀγκυροβολήσῃ γιὰ λίγο στὴν Χαλκίδα, καὶ γράφει ἡ ἔφημερίς « Ἀθηνᾶ » φύλλο 769/1840

« ἀμέσως συνέρρευσαν ἐκεῖ (οἱ κάτοικοι τῆς Χαλκίδας) κατέλαβον τὴν γέφυραν καὶ τὰς παραλίους ὄχθας τοῦ πορθμοῦ, καὶ ἐχαιρετοῦσαν τὸν διδάσκαλον, τὸν στρατιώτην τοῦ ἀγῶνος μας, τὸν βουλευτὴν, τὸν πρόεδρον τῶν προκαταρκτικῶν συνελεύσεων τῶν ἐκλεξατῶν τὰ μέλη τοῦ Ἐκτελεστικοῦ τῆς Γ' περιόδου, τὸν ἐνθέρμον τῆς ἐλευθερίας μας ὁπερασιβότην, τὸν ἐθνικὸν ρήτορα, τὸν ἀνδραγατὸν τῆς ἐπας φιλοσοφίας καὶ τῶν ὀνερ πατρίδος πεδόντων ὀρφανῶν προσώπων, τὸν ἐχαιρετοῦσαν λέγομεν, μετὰς πλέον ἐλκρινεῖς καὶ ἐγκαρδίους εὐχάς ».

Παρά τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ, ἡ ὑγεία τοῦ φιλοσόφου εἶχε διαταραχθῇ ἐπικίνδυνα ἐξαιτίας τῆς φυλακιστῆς τοῦ ἐπὶν ἐκιάθῃ. Δὲν ἄκουγε, δὲν ἔβλεπε καλὰ καὶ ἡ μία τοῦ πλευρὰ εἶχε βλεθόν παραλύσει. Βασιλικὸ διτάγμα ὁκτώβριο τοῦ 1841 τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ φύγῃ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος. Πῆγε ἐπὶν Λυὼν τοῦ Παρισίου.

Γράφει ἡ ἔφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ « Ἐφημερίς » 1^η Μαΐου 1894 « Μετὰ τοὺς Τούρκους ἔρχονται οἱ « Ἕλληνες » οἵτινες ἀνέλαβον... τὴν πρώτην θέδρὸν ἦν εἶχον ἄλλοτε, ... κατακρατοῦσιν εἰς χεῖρας τῶν μετὰ τῶν Ἀρμενίων τὸ ἐμπόριο καὶ τὸν κινητὸν πλοῦτον ».

Μπροστὰ λοιπὸν ἐπὶν κίνδυνον τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ποὺ ἤλεγχε ἅλα τὰ ὀρθόδοξα σχολεῖα, ὡς ἰδανικὸ μέδον γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ καθε ἑλληνικῆς ἀνάμνησις, ἐξέδωκε τὸ 1894 ἐρδικὴ ἐγκύκλιον « Περὶ ὀποχρεωτικῆς διδάσκαλίας τῆς Τουρκικῆς γλώσσας » σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων εἰς βάρος τῆς ἤδη διδάσκαμενης ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἀς θυμηθοῦμαι πῶς ἡ ἔκκλησία ἦταν ἐπικεφαλὴς ὅλων τῶν σχολείων ἀπὸ τὸ 1832 ὅταν ὁ ὀθωνας εἶχιν βασιλίας τῆς ἑλλάδας. Ἡ ἔλευση τοῦ ἀντλικοῦ ὀθωνα, καὶ τῶν Βαυαρῶν ἀντιβασιλέων συνόδων τοῦ, ἐπὶν ἑλλάδα τὸ 1832 ἀγκαινιάβε μία νέα περίοδο ξενοκρατίας, τὴν Βαυαρικὴν, τὴν ὀποῖα τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος ἀντιμετώπιζε ἐπὶν συντριπτικὴν τοῦ πλειοψηφία ὡς συνέχεια τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Οἱ Βαυαροὶ ἀντιβασιλεῖς ἀπρόθυμοι νὰ δαπανήσουν χρήματα

ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο γιὰ τὴν παιδεία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, αποφάσι-
σαν νὰ ἀναθέσουν ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν χρηματοδότηση.
Ἡ ἐφημερίδα «ΑΘΗΝΑ» 16 Μαΐου 1836 γράφει τὰ ἑξῆς γιὰ αὐτὸ τὸ
Βασιλικὸ διάταγμα: «Ὡς ἐνθυμηθῶμεν τί ἦσαν ἀπὸ τῆς τουρκικῆς
τυραννίας οἱ ἀρχιερεῖς μας. Ἐάν ἐξαιρέσωμεν ὀλίγους τινὰς, ὅλοι οἱ
ἄλλοι ἦσαν δεσπότες, τύραννοι τῶν χριστιανῶν. Ἐμπρίδοντο ἀρχιερεῖς
ὄχι κατ' ἐκλογὴν ἀρετῆς καὶ παιδείας, ἀλλὰ με' κολακείας ἀνδραποδῶν
καὶ με' παχείας προδοφῶν χρημάτων, ἀρπάζοντες δὲ οὕτως τὴν ποιμαν-
τικὴν ράβδον ἐφορολογούσαν ἀσπλάχνως τὰ δυστυχῆ των ποιμένα,
ἐπωλοῦσαν καπηλικῶς τὴν ἱεροδιακονίαν καὶ ἱερωδύνην, τοὺς
ἐρκαυιαδμοὺς, τοὺς ἀγριαδμοὺς, τὰς λειτουργίας καὶ ὅλας τὰς ὑπὲρ τῶν
χριστιανῶν γινόμενας τελετὰς. Ἐξεδίδαν με' βαρεῖαν χρηματικὴν
τιμὴν τοὺς σκληροὺς ἐκείνους ἀπανθρώπους ἀφορισμοὺς, ἐπεριφρό-
νουν τὴν παιδείαν καὶ κατέτρεχαν τοὺς πεπαιδευμένους...»

Ἡ δυὰδὰ Ὀθωνας - Κωλέτης καὶ ὑπὸ Κωλέτην δ Κ. Παπαρρηγόπουλος
εἰσάγουν λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ 1850 τὴν «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ» - ἓνα πολιτικοπνευ-
ματικὸ κατεστημένον τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὁποῖον ἐνσωματώνει ὁρμητικὰ
τὴν ἀνδελληνικὴν ἱστορίαν τοῦ βυζαντίου μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ
δίνοντας ἰσότητι θεῶν στὴν βυζαντινὴ αὐτοκρατορίαν μετὰ τὴν κλασσικὴν
Ἑλλάδα καὶ εἰσάγει τὴν βυζαντινὴν τυραννίαν ἐπὶ τὴν νεοελληνικὴν συνείδησιν
ὡς κυρίαρχον εὐεργετικὸ στοιχεῖο τῆς ἐπίδημης ἑλληνικῆς ἰδεολογίας.
Ἀπὸ τὸ ψεῦδος, αὐτὴ ἡ ἀντιεπισημονικὴ καὶ κατὰ βάθος
ἀνδελληνικὴ ἐπιχείρησις στρατεύθηκε διανοοῦμενος πῶς δοῦσαν κάτω
ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς ὥστε νὰ πλασθῇ «ἐπισημονικὴ»
καὶ «ἱστορικὴ» ἐδραίωσις τῆς «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ».

πλάστογραφία
δηλαδή
ἱστορίας

Τὴν οὐσιαστικὴν ἡγεσία ^{ἀνέλαβαν} τῆς πολεμικῆς κατὰ τοῦ Αὐτοκεφάλου, ἐναντίων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἕνας πρῶην διαφωτιστὴς, ὁ Κ. Οἰκονόμου, ἡ «Εὐαγγελικὴ Σάλπις» τοῦ ἱερομόναχου Γερμανοῦ, καὶ ὁ «Αἰὼν» τοῦ Ι. Φιλήμονος.

Ὁ Οἰκονόμου (ἑρμίσθος=συνταξιούχος) τῆς ρωσικῆς κυβέρνησης μαζὶ μετὸν ἀρχιμανδρίτη Ἀνατόλιο ἀνέλαβαν τὴν ὁργάνωσιν πῶν ρωσόφιλων, λαϊκῶν καὶ κληρικῶν. Ἰωάννης Α. Πετρόπουλος «Πολιτικὴ καὶ Συγκρότησις κράτους στὸ Ἑλληνικὸ Βασίλειον (1833-1843) σελ. 328, ἐκδ. Μ.Τ.Ε.Τ. Ἀθῆνα 1985

Στὴν Ἀθῆνα ὁ Οἰκονόμου θα φροντίσῃ νὰ ὁργανώσῃ τοὺς δημοῖδεάτες του, πηγαίνοντας σὲ συχνὰ ταξίδια εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, γιὰ νὰ «παῖρνει γραμμὴ» ἀπὸ τὸ φανάρι. : «Ἡ καθόδος, λοιπόν, τοῦ Κ. Οἰκονόμου ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν ἐνίσχυσε τὸ κλίμα τῆς μετατροπῆς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ φιλελευθερισμὸ τοῦ Α. Κοραῆ εἰς τὴν ἀπόλυτη θρησκευτικὴν πολιτικὴν καὶ κοινωρικὴν ὀρθοδοξίαν. Δημοσιογραφώντας δὲ φίλα προκείμενες ἐφημερίδες (Εὐαγγελικὴ Σάλπις ἐφημερίδα, ἐκδότης τῆς ὁ φανατικὸς ἱερομόναχος Γερμανὸς) μαζὶ μετ' ἄλλους, μεχέθουνε ἀκόμη καὶ τὴν Παραμικρὴ ἀρνητικὴ συγκυρία. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη τοῦ συντηρισμοῦ ἦταν πολυμέτρητη καὶ μακροχρόνια. Οἱ ἐξελίξεις εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ φιλελληνικοῦ

κλίματος στὴν Εὐρώπην ἐκδυνάμωσαν τὴν ἐθνικὴ ἐσωστρέφεια, καλλιεργήσαν τὸ μῦθος μετὰ τὴν Δύση καὶ ἐκτίσαν ἕνα ἄλλο μῦθος, τὸ μῦθος τοῦ «Περσιούσιου λαοῦ». Ὅμως καθε λαὸς θελεῖ καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἱστορία διαμορφώνει συνειδήσεις πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἐπιδιώκόμενον». Κώστας Π. Μανδηλᾶς «Ὁ Θεόφιλος Καίρης καὶ ὁ Νεοελληνικὸς Διαφωτισμὸς», σελ. 60. Ἀθῆνα 2002. ἐκδ. «Ἀνοιχτὴ Πόλις»

Ἐτι λοιπόν οἱ Ῥωμοὶ δημιούργησαν τὸ μῦθος τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ κρατήσουν τὸ συνθετικὸ «Ἕλληνο-» στὸ ἰδεολόγημα ποὺ κατασκεύαζαν, ἐφ' ὅσον οἱ συνειδήσεις τοῦ ἀπελευθερωμένου ἔθνους ἢ ἐννοια τοῦ «Ἑλλήνα» ἦταν ταυτισμένη μετ' ἐκείνη τοῦ ἐπαναστάτη καὶ τοῦ ἐλεύθερου, ἐνῶ Ῥωμῖος σήμαινε εἰς τὴν καλύτερην περίπτωσιν τὸν σκλάβον χριστιανὸν τοῦ Τούρκου.

Γιὰ νὰ μπορέσουν ὅμως νὰ θεμελιώσουν οἱ Ῥωμοὶ τὸ Ῥωμαϊκὸ Μεγαλοϊδεοτισμὸν τοὺς ἔπρεπε νὰ τὸν ταυτίσουν μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας. Ἐτι, ἐντελῶς ἀνιστόρητα, ἡ Ἀνατολικὴ Ῥωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία σαφνικὰ ἔγινε μεσαιωνικὴ ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία μετὰ τὸ ἀνύπαρκτον ἱστορικὸν ὄνομα Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Ἡ δὲ οἰκουμενικὴ ὀρθοδοξία ἔγινε σαφνικὰ

Εθνική θρησκεία των Ελλήνων (παρότι ο εθνικισμός καταδικάστηκε από τους χριστιανούς βυζαντινούς Αυτοκράτορες ως αίρεση εις ποινή θανάτου). Ξαφνικά δέ οι Έλληνες έγιναν ο επιούσιος λαός του Θεού (αυτοί οι Έλληνες που επί χρόνια πολλά γενοκτονούντο και οδηγούντο σε βραχεία θάνατο ή ήταν και ήθελαν να παραμείνουν Έλληνες), ένα νέο τωρα Ισραήλ, το καλύτερο και ευγενέστερο ορθόδοξο χριστιανικό έθνος.

Η Ελλάδα έτσι ξαφνικά ταυτίζεται με τα τιμημένα άμφια (τό θυμάται ταυτίζεται με τον δῆμιό του). Έτσι εφευρέθηκε ανύπαρκτη εθνική επτέτειος με ανύπαρκτα γεγονότα - ή ύψωση δηλαδή του λαβάρου στην μονή της Αγίας Λαύρας την 25η Μαρτίου του 1821 - που τόσο βαλκικά συμπίπτει με τον εὐαγγελισμό της Θεοτόκου.

Στο σημείο αυτό πρέπει να κάνουμε λόγο για το ψεύδος της ύψωσης του Λαβάρου της Αγίας Λαύρας από τον Παλαιών Πατρών Γερμανό. Πρώτος ξεκαθάρισε το ζήτημα ο Σπ. Τρικυπής: "Ψευδής είναι η επικρατούσα εν Ελλάδι ιδέα, ότι εν τῇ μονῇ τῇ Αγίας Λαύρας ανυψώθη κατὰ πρῶτον ἡ σημαία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως" (Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τόμος Α', σελ. 229). "Ένας άλλος ἱστορικός τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Γ. Φιλήμων, ὀνομάζει τὴν ἱστορία αὐτὴν "Παχυλὸν ψεύδος" ("Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως", τόμος γ', κεφ. 21'). Οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ

τοῦ 1821, ὅπως ὁ Α. Φωτιάδης, δὲν ἀναφέρονται στὸ γεγονός, "γιατὶ ἀπλῶς τὰ εἶναι παραμυθία". Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀπομνημονευματογράφων τὸ ἀναφέρει. Τὸ ἀγνοοῦσε ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γερμανὸς ἀφοῦ δὲν τὸ ἀναφέρει καὶ στὰ δικά του ἀπομνημονεύματα.

Ὁ Καλλιτέχνης Σωτῆρας Γούτης πρὶν συνέβαλλε στὴν καθιέρωση τοῦ ἱστορικοῦ ψεύδους πρὶν εἶχε καὶ ἔχει ἀλέθριες συνέπειες στὴν ἱστορικὴ ἑλληνικὴ αὐτοσυνειδησία. ὁποῦδα στὴν Ἑσχατὴ Μαλὼν Τερμὼν τοῦ Μονάχου μετ' ἀποτροφία τοῦ "Ὁρθόδοξου Ἰδρυμάτος τῆς Πίνου". Αὐτὸς ἐπίσης Σωτῆρας τοῦ "Κρυφὸ Ἑσολεῖο", ἀνταποδίδοντας μετ' τὸν τρόπον αὐτὸ τὴν βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας. "Ἄλλα ἔργα τοῦ ἦσαν: "Κιβωτὸς τοῦ Νῶε", "Ἰωσήφ καὶ Παραὼ", "Ἰουδῆς καὶ Ὀλοφέρνης", καὶ "Ὁρίφρος τῆς Θρησκείας".

Ὅς ἐπιπτώσαμε εἰς τὴν δημιουργία τοῦ μυθολογικοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἱδεολογήματος.

Ὁλοκληρὲς γενιὲς Ελλήνων ἀνατράφηκαν μετ' αὐτὸ ἐν λόγῳ ψεύδι, μετ' παραμυθία πρὶν ἀποκοποῦσαν στὴν ἐξυτηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ ρωμαιοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ὁδηγώντας τὴν πατρίδα σὲ τραγωδίες πρὶν βάρπηκαν πάλαι κίς μετ' αἶμα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. "Ένας λαὸς ὑποχείριον τῆς μοναρχίας, ἢ τῆς δῆθεν δημοκρατίας, τῶν δεσποτῶδων

τῶν ξένων συμφερόντων, ἕνας λαὸς ποὺ βαθιὰ μέσα του ἔψαχνε νὰ βρῇ τρόπους νὰ ἀντιδράσῃ, ἀλλὰ, ἀγνοώντας τὴν ἀλήθεια, καὶ δειρημένος ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ Παιδείας γινόταν συνεχῶς ἔρμαιο - ἰδμῶν καὶ δημαγωγῶν.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ λογιώτατοι διαφωτιστὲς ποὺ ἀμφιβροτούσαν ἔντονα τὴν προδοτικὰ τῶν ρωμῶν νὰ δημιουργήσουν τὸ ἑλληνοχριστιανικὸ ἰδεολόγημα, αὐτὸ τὸ ψευδὲς ἰδεολόγημα ποὺ θεμελίωσαν ὡς ταφόπλακα τοῦ ἑλληνισμοῦ ὁ Σπυρίδων Ζερπέλιος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος κατὰ τὸ 1860.

Διαπρεπεῖς θεολόγοι ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθῶν δημοσίως τὸ ἀνιστόρητο τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος: «Ὡς μοι συγχωρηθῇ ἡ ἔκφρασις, ἀλλὰ νομίζω, ὅτι μόνον διὰ πνευματικῆς ἀληθείας εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ ἡ εὐνθεσις καὶ παράνομος, καλὸν δ' εἶπεν ἀφύπτικος, αὐτὴ σύζευξις (ἑλληνισμὸς σὺν χριστιανισμῷ). Ἄν πλανώμεθα, ἅς διαφωτισθῶμεν. Οἱ Πατέρες ὁδοῖς βλέπουσι τὴν ἑλληνικὴν ἐν ἀντιπαραβολῇ καὶ συγκρίσει πρὸς τὸν χριστιανισμόν, δὲν πλέκουσι δι' αὐτὴν στεφάνους, ἀλλὰ μαστίγια, δὲν

δὲν εὐρίσκουν εἰς αὐτὴν σοφίαν, ἀλλὰ μωρίαν καὶ ἄνοιαν, δὲν ἐτοιμάζουσι δι' αὐτὴν θρόνους παρὰ ἢ ἔστω, ὑπὸ τὸν θρόνον τοῦ χριστιανισμοῦ (ὡς πράττομεν ἡμεῖς διὰ τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν συνδέσεων), ἀλλὰ βαράθρα... »

Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνειος Θεοδώροπουλος «Ἄρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαὶ» τόμος Α', Ἀθῆνα 1986. Μάριου Δημόπουλου «Ἑλληνισμὸς - Χριστιανισμὸς στὸ Βυζάντιο. Τὸ συνέδριο στὴ Φιλοσοφικὴ Ἀθηνῶν», ἐκδ. «Ἐλευθεροτηκέψις» σελ 11 Ἀθῆνα 1998.

Φορέας τῶν σχεδίων, γιὰ τὴν ἔρμηση ἐπιβολὴ τῆς ρωμαϊκῆς συνείδησης στὸν λαὸ ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ὑπὸ τὴν μάσκα τοῦ ἑλληνοχριστιανισμοῦ ἦταν ἡ παρακρατικὴ ὁργάνωση ποὺ ὀνομάστηκε «Φιλορθόδοξος Ἑταιρεία». Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἦταν οἱ κορυφαῖοι τῶν Ναπαίων ὅπως ὁ Νικήτας Σταματελόπουλος, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ δολοφονημένου κυβερνήτη Ἀλγυστίνου Καποδίστριας (ποὺ ἐπισημῶς ἡγοῦνταν καὶ τοῦ ρωσόφιλου κόμματος), ὁ Γκαρδικὸς ὑπουργὸς Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημόσιας Ἐκπαίδευσης, ὁ πρέσβης τῆς Ρωσίας στὴν Ἑλλάδα Κατακάκης καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν δεσποτῶν τῆς Συνόδου. Ἰδρυθῆσα τὸ 1839 (Ἰούνιο)

Μέσω των υπουργών Εκκλησιαστικών και Δημοσίας Εκπαιδεύσεως, επαναφέρουν στα σχολεία την υποχρεωτική προεσχή, και φέρουν την Φύλλαδα, την Οκτάηχο και το Ψαλτήρι, ως «διδασκικά αναγνώσματα» όλα εκείνα δηλαδή τα έργα του εκοταδισμού που είχαν παρχίσει να καταργήσουν οι διαφωτιστές του Γένους. Το 1854 έγινε υποχρεωτική η ανάγνωση θρησκευτικών ακολουθιών στα σχολεία, όταν υπουργός των Εκκλησιαστικών ήταν ο Σταύρος Βλάχος. Δύο χρόνια πριν, 10 Ιουλίου 1839 ο Θεόφιλος Καΐρης κατηγορητικώς αίρετικός και καταδικάζεται βε' θάνατο (1852). 1848 ο καθηγητής του Βασιλικού Πανεπιστημίου Θ. Μανούσης ύστερα από καταγγελίες κληρικού μέσα από τις στήλες της εφημερίδας «Αιών» παραιτείται από την έδρα του. Ο Συγγραφέας των «Μυστηρίων της Κεφαλλονιάς» Α. Λαγκαράτος αφορίζεται, 1856. 1857 γίνεται υποχρεωτικός ο εκκλησιασμός των μαθητών Κυριακές και άργιες. 1866 αφορίζεται ο Έμμανουήλ Ροΐδης για το έργο του «Πάπισσα Ιωάννα». 1870 νομοσχέδιο εισάγεται, βάσει του οποίου ο Γερύς δύναται να είναι και δημοδιδάκalos.

1874 προτομές του Αδαμάντιου Κοραή και του Ρήγα Φεραίου αφαιρέθηκαν από την δημόσια θέα την ημέρα της Εθνικής Επετείου, από την αστυνομία. Ακολουθούν σειρά διώξεων για πολλά χρόνια.

Η Ελληνική Παιδεία εξωρίστηκε και διώχθηκε μαζί με τους φορείς της, τους διαφωτιστές, και στην θέση της επανέφεραν τη στείρα διδασκαλία αποσπασμάτων αρχαίων κειμένων, που αποκοττούσαν μόνον στην γραμματική και συντακτική εκμάθηση της γλώσσας, και απαγόρευαν την επαφή των μαθητών με την ουσία των περιεχομένων τους. «Έτσι όχι μόνον ως Κλασσική Παιδεία καταντά «κενό γράμμα», αλλά επι πλέον αποσυνδέει την εκπαίδευση από την κοινωνική της αποστολή». Μαρία Τζάνη. «Το Ελληνικό Εκπαιδευτικό Σύστημα - Ταυτόν και αλλοτριμορφοδύαιτον» σελ. 55 Αθήνα 1998.

Η κατασκευή του ιδεολογήματος του "Ελληνοχριστιανισμού" μία από τις επεμβάσεις της Έκκλησίας στην Παιδεία του Ελληνισμού.

Θεόκλητος Φαρμακίδης.

Αν και κληρικός, αρχιμανδρίτης, υποστήριξε μέχρι το τέλος της ζωής του τις ιδέες του διαφωτισμού και το όνειρο των διαφωτιστών του 1821 που επιθυμούσαν και εργάστηκαν σκληρά για το "Αυτόκεφαλο". Αυτός δέ ο αρχιμανδρίτης - ένας από τους λίγους προοδευτικούς ένδρες - προσεδόησε να κατοχυρώσει τους αγώνες του Έθνους για ανεξαρτησία βάδοντας υπεράνω πάντα πρώτη την ελληνική του εθνική συνείδηση.

Το Αυτόκεφαλο ήταν απόλυτα συνυφασμένο με την έννοια του Έθνους και δη με την έννοια του Ελληνικού Έθνους, το οποίο πάσχιζε να απαγκιστρωθεί από τα δίχτυα της ρωμιοσύνης - κατάλοιπο της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ρωμαίικο γένος των ορθοδόξων με ήμεσία του το Πατριαρχείο.

Το άφρητισμένο ελληνικό Έθνος αγωνιζόταν να αποχισθεί από την οίκουμενικότητα των Ρωμαίων (ρωμιών) και να συγκοινωνήσει με τις πατρώες ρίζες του.

Οι αγώνες όμως των Ελλήνων για εθνική, πολιτιστική και πολιτική αποκατάσταση δεν εύρισκαν σύμφωνο το Οίκουμενικό Πατριαρχείο και τους Φαναριώτες. Αυτοί (ή παλιά αριστοκρατία της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας) είχαν συνείδηση ρωμαϊκή και όχι ελληνική, και έβλεπον το ελληνικό κράτος ως εμπόδιο στα δικά τους φιλόδοξα σχέδια. Γράφει ο Σάββας Αγουρίδης "τα ελάτηρια της Εκκλησιαστικής Πολιτικής του Θ. Φαρμακίδη" "Ιστορικά" τόμος 38, σελ 26: "Πρόκειται για ένα σχέδιο, πώς την πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας θα ακολουθήσει, με πρωτοβουλία του Οίκουμενικού Πατριαρχείου και ισχυρών Φαναριωτών, ένα νέο κρατικό μέγεθος, παλαιοεθνικό και αυτό θηώς η Οθωμανική Αυτοκρατορία, με συνδετικό κρίκο όμως όχι το Έθνος αλλά τη Θρησκεία και την Ορθοδοξία. Πρόκειται για την περίφημη εικόνα περί "Ρωμανίας", στην οποία θα υπάχωνται όλα τα ορθόδοξα Έθνη της Βαλκανικής, με πνευματική και πολιτική έδρα στην Κωνσταντινούπολη. Η ιδέα αυτή εκφραζόταν όχι μόνο σε ένα σενάριο. Καθώς άρχισαν να γίνονται μεγάλες χώρες, πολλοί Έκαναν διαφόρων ειδών όνειρα για μία ανασύσταση του Βυζαντίου και της αυτοκρατορίας...".

Οι διαφωτιστές λοιπόν, αγωνιζόνταν για την Ελλάδα και το ελληνικό Έθνος και οι αρχιερείς της Κωνσταντινούπολης και οι Φαναριώτες για την ανα-

σύσταση τῆς Ανατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας καὶ γιὰ τὸ ρωμαϊκὸ γένος - τὴν Μεγάλῃ Ἰδέᾳ.

Ὁ μέγας ἄνδρας ὁ Θεόκλητος Παρφακίδης ἐξέφραβε τοὺς φόβους του γιὰ τὴν κατῆλευση τῆς "Μεγάλῃς Ἰδέας" ποὺ προβαλλόταν ἀπὸ τοὺς ρωμαίους καὶ ποὺ ἐπιχειροῦσαν νὰ μετατρέψουν τὸν ἑλληνικὸ ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα σὲ βυζαντινὸ ὑπεριαλισμὸ :

"Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἀπαντήσωμεν ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν συκοφαντίαν ὅτι, φρονούντες καὶ δοξάζοντες, ὅπως φρονούμεν καὶ δοξάζομεν, περὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, θραύομεν καὶ συνθῶμεν τὸν θεμέλιον λίθον τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας. Τί ἐστὶ Μεγάλῃ Ἰδέα; Ἡ ἐπὶ δουλείας ἀπελευθερωτὴς ὁλὼν τῶν ἐπὶ Ὀθωμανικὸν ζυγὸν ἑλλήνων, μᾶλλον δὲ ἡ ἀπελευθερώσις ὁλὼν τῶν ἐπὶ δούλων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ὁλὼν τούτων εἰς μίαν χριστιανικὴν ἐπικράτειαν ἑνωσις. Μεγάλῃ τῷ ὄντι ἰδέα. Καί, καθ' ἣν εὐρίσκεται ἡ Τουρκία πολιτικὴν, ἠθικὴν καὶ φυσικὴν κατάστασιν, ἡ πραγματοποιήσις αὐτῆς συμφέρει εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ἐσκεφθῆσαν οἱ πατέρες αὐτῆς ἂν εἶναι ποτε δυνατόν νὰ γενῇ πράγμα ἡ Μεγάλῃ αὕτῃ ἑλληνικῇ Ἰδέᾳ;"

Γεωργίου Α. Μετάνητος "Αὐτοκέφαλον Παραλειπούμενα" σελ 49

τῶν ἑλλήνων

Ὁ Γ. Τυπάλδος - Ἰακωβᾶτος ἐπὶ ἑρμᾶχος τῆς ρωμιουσύνῃς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ^{καὶ} ² Αὐτοκέφαλου γράφει: "α) Ὁ λογιότατος γεννιέται Ρωμαῖος κι ἐκεῖνος, στρεβλώνοντας τὸ εἶδος τῆς οὐπουδῆς του, καταρτάνει Ἕλληνας. Ἀληθονάει πλέον τὸ γένος του, τ' ὄνομά του* ἀληθονάει ὅτι ὅπου πατεῖ Τούρκος εἶναι Ρωμιουσύνῃ καὶ θεωρεῖ τὴν ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδας σὰν τὴν μοναχὴ καὶ καθαυτὴ πατρίδα του. Οἱ λογιότατοι τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῆς Πόλης, τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βουκουρεστίου γυρίζουνε με' πρόσωπο κατὰ τὴν Ἀθήνα, σὰν οἱ μουσουλμᾶνοι κατὰ τὴ Μέκκα, καὶ προσκυνῶνε μεγαλειότητα ποὺ δὲν ὑπῆρξε. β) Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἔχει χρεὸς ν' ἀναβῇ εἰς Ἀκροπόλεις διὰ νὰ λάβῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν αἰῶραν τῆς ἐλευθερίας, διότι αὐτὸ εἶναι ἐντικρὺς ἐναντίον τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον κηρύττει ὅτι, ὅπου πνεῦμα Κυρίου, ἔκει ἐλευθερία. Ὅχι λοιπὸν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὴν σημερινήν, ἀλλ' οὐδέ τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων ὑπῆρξε ποτέ ἡ ἐλευθερία, ἡ θθνικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ... καὶ σεις ἂν εἶδετε ἐλεύθεροι, καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν, δὲν τοῦ χρεωτῶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Σιών, (τοῦ Ἰσραὴλ) ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθε τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας".

α) "Ἱστορία", β) "Ἀγορεύσεις" τοῦ Γ. Τυπάλδου - Ἰακωβᾶτου. Σ. Ἀσδραχᾶς "Ἱστορία τῆς Ἰσθμίας Ἀκαδημίας" Ἀθήνα, Νέα ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη 1982

Διαβάσουμε εἰς τὸ ἔργον «ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ» Θεοκλήτου Φαρμακίδου
ἐκδ. Ἀγγ. Ἀγγελίδου, ΑΘΗΝΑΙ 1840 σίως οἱ οἰκουμενικοὶ Πατριάρχες
ἐπιδίωκαν ἐμφυλίους πολέμους ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ἀποπειρῆς τῶν
Ἀγαθαγγέλου 1828 καὶ Ἰρηγορίου Στ' 1840
Παραθέτω κάποια ἀποσπάσματα τῆς «Ἀπολογίας» τοῦ Θ. Φαρμακίδου
(αὐτοῦσια, μετὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν τους) ὡς παρατίθενται
ἐκτενέστερα στὴν ἐν ἀρχῇ ἐκδόσιν 1840.

«...Ὅτι καὶ οἱ παναγιώτατοι καὶ οἰκουμενικοὶ πατριάρχαι καὶ ἡ σύνοδος τῆς
Ῥωμανοῦπόλεως ἐμβαίνουνσι παρὰ τὸν ὁποῖον φέρουσι ἱερὸν χαρακτῆρα καὶ παρὰ τὰ
ἱερά αὐτῶν καθήκοντα εἰς πολιτικὴν ῥαδιουργίαν καὶ ὄργανα αὐτῆς γινόμενοι τυφλά
συμπράττουσι καὶ συνεργοῦσιν ἀσυνειδήτως εἰς ὄλεθρον ἄλλων, δὲν εἶναι καμμία περὶ
τούτου ἀμφιβολία. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καμμία ἀμφιβολία καὶ ὅτι ἤδελον γίνεσθαι
ἐυκολώτερον ὄργανα πολιτικῆς ῥαδιουργίας πρὸς βλάβην τῆς αὐτονομίας καὶ
ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος· ἐὰν ἡ βλάβη αὕτη συνέφερεν εἰς ἄλλους· ἐὰν ἡ
Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπέκειτο ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ῥωμανοῦπόλεως.
Αὐτοκέφαλος εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅπως πῶς καὶ ὁποῖα ἐπιβουλὴ γίνεται
ὑπὸ τὸ πρόβλημα τῆς Ὁρθοκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἐθνικῆς
ἡμῶν ὑπάρξεως! Ἀλλ' ἂν τις ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς πολιτικῆς ῥαδιουργίας, ἡ ὁποία

ἐδύνάτο νὰ γίνηται διὰ τῆς ἐν Ῥωμανοῦπόλει συνόδου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, δέλει
πειθῆ ἀναντιρρόητως ἐκ τῆς ἀκολουθοῦσης διηγήσεως ἱστορίας ἀληθοῦς καὶ γνωστῆς.

» Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1828 ἔτους αὐθόρμητος ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος
τῆς Ῥωμανοῦπόλεως Ἀγαθαγγέλος ἐζήτησε τὴν ἀδείαν παρὰ τῆς Ὁθωμανικῆς
ἐξουσίας εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ αὐτὸς τὰ ὁποῖα ἔδιδε εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἡ Ὁρθοκεία
ὅπλα πρὸς ὄλεθρον τῶν Ἑλλήνων· καὶ λαβὼν ταύτην ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα
τέσσαρας ἐπιτρόπους καὶ τὸν μέγαν πρωτοσύγκελλον (Γεν. Ἐφημ. Ἀριθ. 39 τοῦ 1828 ἔτους)
διὰ νὰ διατρέωδι τοὺς Ἑλληνας, καὶ ὑπὸ τὸ πρόβλημα Ὁρθοκευτικῶν παραινεσέων ν'
ἀποτοξεύσωσιν εἰς αὐτοὺς ἐμφύλιον πόλεμον, ὃ ἔστιν ἐν τῷ τέλει ἡδὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος νὰ φέρωσι διὰ τῆς Ὁρθοκείας τὸν παντελῆ ἡμῶν ὄλεθρον! Ἰδοὺ καταχθόνιον
ἐπινέημα! Οἱ ἀπεσταλμένοι ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν Μαῖον τοῦ αὐτοῦ ἔτους·
ἀλλ' ἐὰν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὸν ὀλεθριώτατον τῆς ἑαυτῶν ἀποσταλῆς
ἐκκοπὴν, τοῦτο χρεώδεῖται εἰς τὰς τότε περιστάσεις. Ἀλλ' εἶναι περιέργον ν' ἀκούσῃ τις
τὴν ἐφημερίδα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, λαλοῦσαν περὶ τούτου, ἢ μᾶλλον
αὐτὸν τὸν κυβερνήτην Ι. Α. Καποδίστριαν λαλοῦντα δι' αὐτῆς περὶ αὐτοῦ: » Ὁ Σόφος
εἰς τὸν ὁποῖον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται τὸ Ὁθωμανικὸν ὑπαρχεῖον μετὰ τὴν ἀποραστικὴν
ἀποποίησιν τῆς συνδικῆς τῆς 6 Ἰουλίου, φαίνεται μὲν καὶ ἐξ ἄλλων συγκεχυμένων
ραδισμάτων τῆς Πόρτας (σημ: τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Σουλτάνου), «οὐχ ἦτον δὲ καὶ

ἐκ τοῦ τρόπου, μέ τὸν ὁποῖον ἤλπισεν εὐχάριος ἡδὴ νὰ δέλεσθῃ πρὸς Ἕλληνας δι' ἑαυτοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου. Ἀπίθανος θέλει φανῇ ἡ διήγησις τῶν βάσεων τοῦ σχεδίου τούτου, εἶναι ὅμως ἀληθής, ἐξαχθεῖτα ὑπὸ πηγῆς εἰδημόνου. Μετὰ τὴν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἀναχώρησιν τῶν τριῶν Πρέσβεων ὁ Ραῖς Ἐρέντης εἰς μίαν συνέντευξιν τοῦ μετὰ τοῦ Πατριάρχου ἐφάνη παρωργισμένος, καὶ ἤλεγξεν αὐτόν, ὅτι δὲν ἐκπληροῖ τὰ πατριαρχικά χρέη του. Ὁ Πατριάρχης φοβηθεὶς μήπως ἐκπέσῃ τοῦ θρόνου του ἢ μήπως εὐρεθῇ εἰς ἀνάγκην νὰ ἐκκενώσῃ τὸν συναχθέντα πλοῦτον του, σκεφθεὶς ἐπενόησε καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὴν Πόρταν ὅτι, ἂν τῷ ἐδίδοτο ἁδία, ἡδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τινὰ μέγα, διὰ νὰ διατρέσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ μέτ' ὁ πρόδημα ὀρθοκευτικῶν παραινέσεων νὰ ἀποτοξεύσῃ εἰς αὐτοὺς ἐμφύλιον πόλεμον » (ἐνθ' ἂν., σελ. 220-222.)

Λίγο παρακάτω (ἐνθ' ἂν., σελ. 223-224) :

« Ἀλλὰ - σημειοῦδω ἐν παρόδῳ - ἂν τις γράψῃ σήμερον (στ.: 1833) περὶ τοῦ νῦν πανευκλεῶς πατριαρχεύοντος Γρηγορίου τοῦ ΣΤ', ὅπως ἔγραφε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1828 ἔτους ὁ Καποδίστριας περὶ τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὅλοι οἱ σφόδρα Ἰηλωταὶ θέλουσι κραυγαῖν κατ' αὐτοῦ « ὡς ἀσεβεστάτου, ὡς ἀκρὸν ὕβριστοῦ καὶ καταφρονητοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δέοντος νὰ φέρῃ ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν τὸν παναγιώτατον καὶ οἰκουμένικόν πατριάρχην » ! Καὶ ὅμως ὁ Καποδίστριας ἔγραφε περὶ τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὅπως ἔγραφεν, ὅτε ὁ σουλτάνος δὲν ἐδυσκολεύετο παντελῶς ἀπὸ τοῦ νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ! Ἀλλ' εἶναι ὁ

Γρηγόριος (ὁ ΣΤ') ὀλιγώτερον τοῦ Ἀγαθαγγέλου ἔνοχος ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα; Ἐκεῖνος ἐπενόησεν ἐναντίον αὐτῆς - μηκέτι ἀνεγνωρισμένης καὶ παρὰ τῶν κυβερνήσεων τῶν ἄλλων ἐθνῶν αὐτονόμου καὶ ἀνεξαρτήτου - ὁλέθριον σχέδιον καὶ οὗτος ἐπιβουλεύει αὐτήν, - αὐτὸνομον ἡδὴ καὶ ἀνεξάρτητον ὑπάρχουσαν· διότι ἀπαιτοῦσι τοῦτο ἄλλοι ἀπ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς διηγήσεως θέλει φανῇ.

» Καὶ ΕΚΕΙΝΟΣ ὑπὸ τὸ πρόδημα ὀρθοκευτικῶν παραινέσεων, ἐμελέτησε ν' ἀποτοξεύσῃ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ΕΜΦΥΛΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ καὶ ΟΥΤΟΣ, ὑπὸ πρόδημα τῆς διατηρήσεως ἀκεραίου καὶ ἀπαραχάρακτου τῆς ὀρθοδοξίας, ἐπενόησεν ἢ ἀνεδέχθη νὰ ἐκτελέσῃ παρ' ἄλλων ἐπινσημένον ὁλεθριώτατον σχέδιον!

» ΕΛΛΗΝΕΣ ! ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ἀπὸ τῶν ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩΝ καὶ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ !! » Αὕτη εἶναι ἡ συμβουλὴ τοῦ μέγα ὁνόδα. Θ. Φαρμακίδου πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Τὰ ἄνω « ὁλέθρια σχέδια » καὶ οἱ « ἱστορίες » ἀποδεικνυόμενα πλήρως ἱστορικῶς ἐκ αὐτῆς, περιγράφονται γλαφυρώτατα καὶ παρατίθενται ἐκτενέστατα στὴν ἐν ἀρχῇ ἐκδόσῃ (1840) τῆς « ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ » Θ. Φαρμακίδου

Τοῦ Θ. Φαρμακίδου τὰ λόγια ἐπαληθεύονται στὶς ἡμέρες μας ὅπως γράφω ἐδῶ παρακάτω!

«Ἡ ἔννοια Πατρίδα εἶναι ἀπαράδεκτη ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως». Ἡ φράση αὕτη ἀνήκει στὸν μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἀμβρόσιο Γακαλίη.

Αὐτὴν τὴν φράση καὶ ἄλλες ἀνακοίνωσε μεθρ τῆς εἰσηγήσεώς του πρὸς τὴν ὁλομέλεια τῆς ἱεραρχίας. Αὐτὸς δὲ προβλεῖπει μὲ ἐλπίδα στὴν μετατροπὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ «μὰ πολυπολιτικὴ, πολυφυλετικὴ καὶ πολυγλωσσικὴ χώρα». Γι' αὐτόν αὕτη εἶναι μία «ἐξαιρετικὰ ἐμπροσδεκτὴ καὶ θεάρεστη κατάστασις». Δήλωσε δὲ πὺς «κάθε ἔννοια πατρίδας δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν οὐσία τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος», ἀλλὰ ἀντιθέτως λέει πὺς ἔννοιες ὅπως «τὸ ἔθνος καὶ ἡ φυλὴ μόνον ὡς νόσημα μπορεῖ νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν μας - ὡς αἴρεσις, ἐπίσημα διαγνωσμένη καὶ καταδικασμένη». Ὑπενθύμησε δὲ ὁ μητροπολίτης πὺς «...μεγάλᾳ πατερικᾷ ἀναστήματι ὅπως αὐτὸ τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομου δὲν ἦσαν «Ἕλληνες στὴν καταγωγή»».

Ἀναρωτιέμαι γιατί ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀντὶ νὰ καταδικάσῃ τὸ κείμενο αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως, τὸ ἀπέκρυψε ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συντάκτες;

Ίσως δὲ, διότι αὕτη ἦταν πάντα ἡ ἀποψη τῆς ἐκκλησίας παρὰ τίς παραπλανητικές κατὰ καιροὺς δηλώσεις της γιὰ τὸ ἀντίθετο.

« ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ »

τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως

« Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ! »

- 1 -

Τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἐκδίδει καθε χρόνο τό «Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», στό ὁποῖο ἀναφέρονται ὅλα τὰ θέματα πού τ' ἀφοροῦν (τυπολογικά, διοικητικά κλπ.) ἐπίσης καταγράφονται μέσα στίς σελίδες του καί οἱ «Ἐθνικές Ἑορτές» τῶν Τούρκων τίς ὁποῖες τό Πατριαρχεῖο τιμᾷ, μέ ἀρχαία τῶν Πατριαρχικῶν γραφείων.

Μία ἀπό αὐτές τίς Τούρκικες Ἐθνικές Ἑορτές πού τιμᾷ τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ «Νίκη τοῦ Ἀρχιστρατήγου» τῆς 30 Αὐγούστου, καί ἀφορᾷ τίς σφαγές τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τήν Μικρασιατική Καταστροφή (Αὐγούστος 1922), ὅπου καί τιμᾶται ὁ «Ἀρχιστράτηγος» τῆς γενοκτονίας μας «Κεμάλ Ἀτατούρκ» ! !

Ἡ ἀντίστοιχη Ἑλληνική Ἐθνική ἐπέτειος «Νίκης» τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῶν Τούρκων, ἡ 25η Μαρτίου, δέν ἀναφέρεται πούθενά μεταξὺ τῶν ἀναγραφόμενων στό ἐπίσημο «Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» ἐθνικῶν ἐπετειῶν του.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Α. Κατά τας ἐθνικάς ἑορτάς

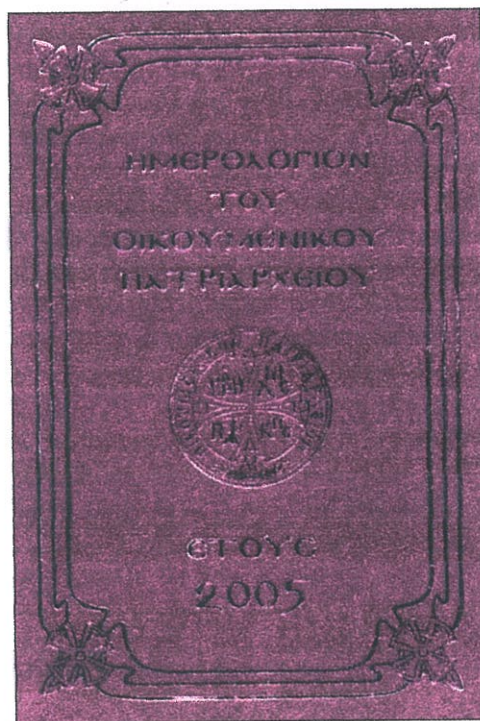
23 Ἀπριλίου: Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας.

19 Μαΐου: ἑορτή τῆς Νεολαίας καί τοῦ Ἀθλητισμοῦ.

30 Αὐγούστου: Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου
καί ἑορτή τῆς Ἀεροπορίας.

29 Ὀκτωβρίου: ἑορτή τῆς Δημοκρατίας.

31 Δεκεμβρίου μ.μ.: 1 Ἰανουαρίου: Πρώτη τοῦ ἔτους.

Αὐγούστος
1922

Μικρασιατική
Καταστροφή:

Κεμάλ Ἀτατούρκ
Ἀρχιστράτηγος
γενοκτονίας
τῶν Ἑλλήνων
τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας.

Τὸ Πατριαρχεῖο
τιμᾷ τὴν
ἑπέτειο
αὐτὴν
ὡς ἑξοστὴν
Νίκην τῶν
Τούρκων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΕ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΙ, 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1895

ΑΡΙΘ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο Φιλαδελφείας Στέφανος (πρόεδρος)
Ο Αιτίτης Βασίλειος Τοποτηρητής Μ. Πρωτοσυγκλήας
Α. Θ. Σανθόπουλος
Ι. Α. Τανταλίδης (γραμματεὺς).
Αλκιβιάδης Μκυρόκης (ταμίας)

Συντάκτης καὶ Διευθυντής
ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΣΙΛΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμανικὸν Κράτος μετ' ἰτία ἀργυρᾷ	5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους	3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πράγμα χροσᾷ	25
ἐξαμηνιαία τὰ ἑμίση.	

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Μαρτίου καὶ τὴν 1 Σεπτεμβρίου

Διὰ πάντων αἰτησὶν ἀφορῶσαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν ἀπευθυνόντων: «Τῷ Σεβασμ. Μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας κ. Στεφάνῳ Προέδρῳ τῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας διευθυνοῦσας Ἐπιτροπῆς. Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.— Αἱ ἀποδείξεις τῶν συνδρομῶν καὶ λοιπὰ ἔγγραφα τῆς ὕλης διαχειρίσεως φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ταμίου. Οἱ τόποι διαμονῆς ἀλλόσποντες συνδρομηταὶ πρέπει νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα μὴ παραπίπτωσι τὰ φυλλάδια

Ἡ Κ' ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ Α. Α. ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΠΤΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'.

«Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον εὐτυχίῃ πατέρος»
(Π. Α. 115)

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε λαοὶ τῆς ἀγαθοῦς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας! Χαῖρε καὶ συναγᾶλλον ὀρθόδοξον τῶν Ρωμαίων ἔθνος! Ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου θρόνου τῶν Ὁσμανιδῶν, ὁ μεγαλόφρων, μεγάλθυμος καὶ λαοφιλὴς Ἀναξ Σου, ὁ μεγαλεπήδουλος ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς τιμαλφοῦς σταδιοδρομίας πάντων τῶν ὑπὸ τὸ φιλειρηνικὸν καὶ φιλάλαον σχῆπτρον αὐτοῦ διαβιούντων λαῶν, ὁ ἀνεξάντλητος ἐν τῇ εὐποιᾷ καὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ ἄρχων καὶ ἡγεμὼν, ὁ θερμουργὸς μοχλὸς τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τῆς χώρας εἰς τὸν ἐμπρέποντα τοῦ πολιτισμοῦ βαθμὸν, ἡ Α. Α. Μ. ὁ Κραταιότατος καὶ Γαληνότατος Μονάρχης Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμὴτ Χὰν ὁ Β' ἔχει σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐπετηρίδα τῆς εἰς τὸν περίκλυτον αὐτοκρατορικὸν τῶν Ὁσμανιδῶν Θρόνον αἰσιωτάτης Αὐτοῦ ἀναρρήσεως. Χαίρετε πάντες ἐπὶ τῷ εὐσημοτάτῳ τούτῳ γεγονότι, διότι

«χάρμα οὐκ ἀλλότριον εὐτυχίῃ πατέρος», θνητοῦ μὲν τῇ φύσει, ἀθνήατου δὲ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς φιλανθρωποῖς αἰσθημασιν αὐτοῦ γενομένου.

Πανηγύρισον πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον τῶν Ρωμαίων ἔθνος ἐπὶ τῇ παναισίῳ ταύτῃ ἑορτῇ τοῦ σεπτοῦ ἀνακτός σου Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμὴτ τοῦ Β' καὶ χεῖρας ἱκέτιδας σὺν τῇ Μητρί σου Ἐκκλησίᾳ ὑφούν πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήθητι ὅπως ἐπὶ μήκιστον χαρίζηται σοι τὸν μεγαλοφυᾶ καὶ περνούσταν Μονάρχην σου, Οὗ εὐμενοῦς στοργῆς καὶ εὐνοίας δαφιλῇ καὶ τρανὰ τεκμήρια ἀπέλαυσας ἀείποτε, ὑγιᾶ καὶ ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ τρισενδόξου Θρόνου Αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τηλικαῦται ἀκτίνες φιλανθρωπῶν αἰσθημάτων καὶ χαρίτων ἐπὶ πάντας τοὺς λαοὺς ἐκπέμπονται καὶ φώνησον ἐκ μυχιῶν φυγῆς «Θεὶ σῶζε τὸν Ἀνακτα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπτοῦλ Χαμὴτ Χὰν τὸν Β' αὐθέντην ἡμῶν».

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΤΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩ ΝΑΩ

Μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐκτετατα εἶπερ πο-
τε ἐτελέσθη σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ
ναῷ ἡ προαγγελθεῖσα δοξολογία ἐπὶ τῷ πνευρω-
σύνῳ γεγονότι τῆς εἰκοστῆς ἀμφιετηρίδος τῆς εἰς τὸν
αὐτοκρατορικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ
τρισεβάστου ἡμῶν ἀνακτος ἡμῶν Σουλτάν Ἀπτούλ
Χαμήτ Χάν τοῦ Β'. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας
προσῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα πάντες οἱ σεβασμιώ-
τατοι ἄγιοι συνοδικοί, οἱ κρεπεπιδημοῦντες μητρο-
πολίται, οἱ πνευστολογιώτατοι ἀρχιεπίσκοποι ἀντι-
πρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, οἱ Σχολάρχαι τῆς Θεο-
λογ. καὶ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, φέροντες πάντες τὰ πρέ-
σβια αὐτῶν, πᾶν πολλοὶ ὁμογενεῖς βαθμοῦχοι καὶ λο-
γάδες ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ τὰ μέλη τοῦ Δ. Κ. Μ. Συμ-
βουλίου. Οἱ προσερχόμενοι ὠδηγοῦντο ὑπὸ ἐπὶ τούτῳ
διορισθέντων τελεταρχῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Μ.
Συνοδικοῦ, ἐνθα δεξιὰ μὲν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος
παρεκλήθησαν πάντες οἱ σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς,
ἀριστερὰ δὲ οἱ βαθμοῦχοι καὶ λογάδες τοῦ Γένους.

Τῆς ὥρας ἐπιστάσης ἡ ἐπίσημος συνοδὴ, ἡγου-
μένου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
Ανθίμου τοῦ Ζ', κατέβησαν εἰς τὸν πάνσεπτον ναόν,
ὃς ἤδη εἶχε ὑπερπλεῶς ἐκκλησιασματος καὶ ἐν μέ-
σῳ ἐπιβαλλούσης ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπειας ἤρχετο
ἡ δοξολογία κατὰ τὸ ἐπόμενον πρόγραμμα.

Ἡ δοξολογία

Ὁ Μ. Ἀρχιδ. Εὐλόγησον Δέσποτα.

Ὁ Πατριάρχης, Εὐλογητός ὁ Θεός. . .

Ὁ Δευτερεύων, Τὸ Τρισάγιον.

Ὁ Πατριάρχης, Ὅτι Σοῦ ἐστιν. . .

Ὁ Α' χορὸς, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου τοῦ Νεοῦ.

Ὁ Β' χορὸς, Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτείνως. . .

Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος, Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Ὁ Δευτερεύων, Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν.

Ὁ Τριτεύων, Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπι-
σκοπού ἡμῶν.

Ὁ Διάκονος, Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἁγίων ἱε-
ριέων.

Ὁ Πατριάρχης,

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Γαλινοτάτου Κραταίσ-
τάτου καὶ Εὐσεβλαχτικωτάτου ἡμῶν Ἀνακτος Σουλ-
τάν Ἀπτούλ Χαμήτ Χάν, Αὐθέντη ἡμῶν, Ὁρ
Κύριος ὁ Θεὸς κραταίῳ ἐπὶ τοῦ θύηλου καὶ ἐνδόξου
αὐτοκρατορικοῦ Αὐτοῦ θρόνου, ἀποστείλλων ἐξ ἁγίου
αὐτοῦ κατοικητηρίου Ἀγγέλων φλόγα τῆς πολυτίμου
Αὐτοῦ ζωῆς, καὶ ἐνισχύει ἐν καρδίᾳ ἑστέῳ ἀγαθῷ
ὁπλὲς τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων Αὐτοῦ θνητῶν,
βίον-εὐρηγικόν, τρισόλβιον καὶ μακροχρόνιον Αὐτῷ
δωροῦμενος.

Ὅτι ἐλέημων καὶ φιλόανθρωπος ἐπάρχεις Χρι-
στὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ Σὺ δὲ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν

σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παραγίῳ καὶ ἁ-
γαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σοῦ Πνεύματι, τὸν καὶ αἰεὶ καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπήγγειλε τὴν ἐπομένην προτῶνησιν.

Ἡ προσφώνησις

Ἀεὶ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ ἡ-
μέρᾳ, εὐκαιρὸν ἐπιτελεῖσαι τὸ ἱερὸν καὶ ἐκτελεσθέν-
τον ἡμῖν τοῖς πιστοῖς καὶ ἀφωσιωμένοις θνητοῖς τῆς
Θεοῦ ταχθείσης ἐφ' ἡμᾶς κραταιᾶς βασιλείας καθῆ-
κον τοῦ δέσθαι πρὸς τὸν Ὑψίστον πατέρα τοῦ λαοφι-
λοῦς ἡμῶν Ἀνακτος. Αἰὲ, φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς
σεπτὸν Μοράρχην, ἀλλὰ δὲ καὶ πρὸς μέγαν εὐεργέ-
την ἀποτίνοντες, ἀθροῖα συνήλθομεν ἐν τῷ οἴκῳ
τοῦτοῦ τοῦ Κυρίου, δοξολογήσαντες τὸν Ὑψίστον
ὅτι ἐν τῇ ἀγάτῳ Αὐτοῦ εὐσεβλαχίᾳ καὶ τῇ ἀκοι-
μήτῳ προνοίᾳ ὑπόδεχται διαφυλάττει καὶ κατὰ τὸ θεῶς
τοῦτο ἀσπῆ ἀπὸ παντὸς ἀνταρτοῦ, ὕμνῳ, κραταίῳ,
ἐκτιμῶν καὶ ἐνδοξον, τὸν φιλόλαον καὶ λαοφιλή Ἀ-
νακτα Σουλτάν Ἀπτούλ Χαμήτ Χάν Αὐθέντην ἡ-
μῶν, ἡμᾶς δὲ ἀξιώσαι ἵνα ἐν ἀγαλλιάσει πανηγυρί-
σωμεν καὶ ταυτηρὶ τὴν εἰκοστὴν ἀμφιετηρίδα τῆς εἰς
τὸν περὶδοξον Ὀσμανικὸν θρόνον αἰσίας Αὐτοῦ ἀναρ-
ρήσεως. Αἰοί, ἔθνη, γλώτται καὶ φυλαὶ τῆς ἀχα-
ροῦς Ἀετοῦ Ἀυτοκρατορίας δικαίως ἀγαλλοῦνται καὶ
ἐυφραίνονται σήμερον ἐπὶ τῷ παναίσιμῳ τοῦτοῦ γεγο-
νότι. Καὶ ἡμεῖς δὲ σὺν πάνσι τοῖς τοῖς φαιδρυνό-
μενοι, τὸ μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ὀρθοδόξου
ἡμῶν Γένους ἐκδηλοῦμεν, ἐφ' οἷς αἰετοῖς ἡ Αὐ-
τοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος ὁ σεπτὸς ἡμῶν
Ἀναξ ἐπιβραβεύσατο ἡμῖν ἀγαθῶς, καὶ τὴν χαρὰν
ἡμῶν ἐκφράζομεν ὅτι εἰς πλῆθος ἐστὶν ἡ ἀγαθότης
Αὐτοῦ καὶ εἰς περισσεῖαν ἡ πρόνοια Αὐτοῦ, τὸ δὲ
χείρας ἐκείνης πρὸς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα
ὀφείοντες θερμὰς ἀναπέμπομεν δεήσεις καὶ εὐχὰς καθι-
κετεύοντες ἵνα χαρίζηται τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι
ὕμνῳ ἀμετάπτωτον, ἰσχύρ καὶ δόξαν ἀμάρτυ-
ρον ὅπως ἐπὶ πλείους ὅσας εἰτὼν περιόδους κο-
σμή καὶ λαμπρύνῃ τὸν περὶδοξον Ὀσμανικὸν Θρό-
νον καὶ κατεργάζεται ἐν εὐρίῳ τὴν πρόδοον καὶ
εὐμερίαν τῶν ἀπὸ τὸ ἀγλαόν αὐτοῦ σκηπτρον λαῶν.

Τοιοῦτων τοῦτων αἰσθημάτων καὶ εὐχῶν πεπλη-
ρωμένοι τὴν καρδίαν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ ἐν ἐνό-
τητι πνεύματος ἀναφωνήσωμεν.

**Ζήτω ἡ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς Μεγα-
λειότητος ὁ Σουλτάνος ἡμῶν! Ζήτω!**

Ὁ χορὸς, τὸν πολυχρονισμόν τοῦ Σουλτάνου.

Ὁ Πατριάρχης, Τὴν ἀπόλυσιν.

Ὁ χορὸς, Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα. . .

Τὸ τέλος τῆς προσφωνήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκλύθη ζωνόταται καὶ
ἐκπαιλαμμένῳ ζήτωκραυγῇ ὑπὲρ τοῦ σεπτῷ Ἀ-
νακτοῦ καὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, αἵτινες, τῆς

Τόδε' Ἑλληνικό Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν στήριζει τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως - τό τουρκικό αὐτό ἴδρυμα, τό ὁποῖο, συνεχίζοντας τήν τουρκική καί ἀνθελληνική (ἐπ' αὐτῶν) ἱστορική καί πολιτική του διαδρομή, ταυτίζεται καί σήμερα μέ τό Τουρκικό κράτος ἀκόμη καί σέ ἰσχυρά πού ἀντιπροσωπεύουν βαρέα ἱστορικά κακουργήματα τῶν Τούρκων εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἡ ὁφαγή καί ὁ ξεριζωμός τῶν ἀρμενίων συμπατριωτῶν μας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τό 1922 ἀπό τόν Κεμάλ Ἀτατούρκ.

Πῶς τό Ἑλληνικό Κράτος «στήριζει» τοὺς ἑορταστὲς τῆς μεγάλῃς συμφορᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ στήν σύγχρονα ἱστορία του; Ἡ καθημερινή ἐξήγησιν μας πληροφορεῖ, ὅτι ἡ στήριξη αὕτη γίνεται μ' ὅλους τοὺς τρόπους καί ἀπ' ὅλους τοὺς φορεῖς τῆς δημόσιας ζωῆς τῆς Ρωμιοσύνης (πολιτικούς, διπλωματικούς, προπαγανδιστικούς, ὁμηκευτικούς κλπ.). Σέ ἕνα μόνον τομέα - τόν οἰκονομικό - ἀπουσιάζει ἡ πληροφόρηση. Πουθενά δέν δημοσιεύθηκε εἰδήσις πού νά ἀναφέρη μέ πόσα χρήματα τό Ρωμαϊκό Κρατίδιο ἐπιχορηγεῖ κάθε χρόνο τοὺς ἑορταστὲς τοῦ Κεμάλ (τό Πατριαρχεῖο) χρήματα,

- 3 -

χρήματα τὰ ὁποῖα εἰσπράττει ἀπὸ ἀνυποψίαστους φορολογούμενους, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι καί τὰ παιδιὰ καί τὰ ἔγγονα ἑκείνων πού κατέβραζε ὁ Κεμάλ, τῶν Μικρασιατῶν Ἑλλήνων, ἑκείνων πού ξεριζώσε ἀπὸ τίς προαιώνιες πατρίδας ἐστῖες τοὺς καί τοὺς ἔστειλε ὡς κοινωνικά, οἰκονομικά καί ψυχικά νανάγια στήν «Ἑλλάδα», γιὰ νά δυστυχήσουν, γιὰ νά ζήσουν ἐπὶ δεκαετίες ἀβοήθητοι δέ παράγκες, νά ἀρχίσουν ἀσκήριχοι τὸν ἀγῶνα ἐπιβίωσης, ἐνῶ τό ἴδιο τό Ρωμαϊκό Κρατίδιο τοὺς ἄφηνε στό χάλι τοὺς, στελνοντας τὰ δισεκατομμύρια τοῦ Δημόσιου Ἑλληνικοῦ Ταμείου στοὺς ὀλίγους τοῦ Παναρίου, αὐτοὶ οὖν ὀλίγοι (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) πού ἐπίσης ἐκμεταλλεύονται τὰ τεράτια («χρυσορρυχέα») τοῦ ἀπὸ ἡμῶν Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν αἰχμή τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν ὅπως τῆς Β. καί Ν. Ἀμερικῆς, τῆς Αὐστραλίας κλπ., κλπ.!

Πότες δέ εἶναι «δόσεις» (ὄχι δέ σέ ἐπιταγὲς ἀλλὰ σέ «ζωντανό χρήμα») πού ἀποστέλλονται κάθε χρόνο στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως - τό τουρκικό ἴδρυμα - καί πόσο εἶναι γιὰ τὸν Ἑλληνα φορολογούμενο τό ἐτήσιο κόστος πού πληρώνει γιὰ τὴν →

συντήρηση τῆς «Πνευματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς» σκληριᾶς του;

Ποῦα δὲ εἶναι ἡ ἀληθὴς σχέσις Πατριαρχείου καὶ Τουρκίας;
Θὰ παρουσιάσω ἐδῶ μία φωτοτυπία τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀλήθειας»
τοῦ ἐπισημοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἐξεδίδετο ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο
ἀπὸ τὴν πρώτη (1η) Ὀκτωβρίου τοῦ 1880 μέχρι τὸ 1923, νὰ διαβάσεται
μαδί μου πῶς ἡ «Μητέρα Ἐκκλησία» τῆς Ἑλλάδος ἐξέφραξε ἐπὶ παντὸς
τὶς θέσεις της.

Στὸ πρῶτο τεῦχος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καταγράφεται ἡ πληροφο-
ρία, ὅτι ἡ Κωνσταντινουπόλις παραδόθηκε ὕστερα ἀπὸ συμφωνία (τοῦ Κλήρου)
με' τοὺς Τούρκους. Στὸ τεῦχος αὐτό, 1ης Ὀκτωβρίου 1880, ἐστὶν ἡ στήλη:
«Μνημείων Ῥαπτῶν Περισυναγωγῇ (Δωρητήριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου Ἰερεμίου τοῦ Α' 1539)», ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι ἐπὶ
πατριαρχείας τοῦ Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἐδόθη ἐντολή νὰ γίνῃ συγκεντρωσις
τῶν ἱστορικῶν γραπτῶν ἐπιγράμμιων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλεως.
Κατὰ τὴν μελέτη αὐτῶν τῶν συγκεντρωθέντων ἐπιγράμμιων, βρέθηκε καὶ ἓνα
«δωρητήριον» τοῦ πατριάρχου Ἰερεμίου τοῦ Α' πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν

- 5 -

Πατριαρχεῖο, με' τὸ ὁποῖο διώριζε τὴν ιδιόκτητη κατοικία του σὲ αὐτό.
Σημειώνει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» τοῦτο: «Ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ
Ἰερεμίου τοῦ Α' κλύδων δεινὸς ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ,
ἀπειληθείσης νὰ ἀπορραγισθῇ τῶν ἀπομεινάντων ἐσκληρίων της,
ἔτι δωδεκάτῳ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάν Σουλείμάνου Α' τοῦ Κιανουή,
τοῦ Μεγαλοπρεποῦς ἐπωνυμιζομένου... Καὶ προστηγόμενος (ὁ Ἰερεμίας)
δύο Μωαμεθανοὺς ἡλικίας ἑτῶν 102, καταθέσαντας ἐνὸρκως ὅτι
ἀπαντα ἡ Κωνσταντινουπόλις δὲν ζήνεται δουράλῳ, καίτοι
πολιορκηθεῖσα, ἀλλὰ τὸ ἥμιον αὐτῆς ἐκουσίως παρέδωκεν εἰς τὸν
πορθητὴν μετὰ συμφωνιῶν, ἔλαβε δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἐφ' ἧς
ὁ Σουλτάν Σουλείμάνης ἐξέδωκε διάταγμα, διακελευσὼν νὰ
τηρηθῶσιν ἀνεπαφοὶ αἱ τῶν Χριστιανῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει
ἐκκλησίαι». Ἀτταβύριος.

«Ἐκουσίως» λοιπὸν τὸ Πατριαρχεῖο μας παρέδωκε «τὸ ἥμιον τῆς
Κωνσταντινουπόλεως» ἐπὶ τὸν τότε Τουρκικὸν Κράτος, ὅπως τὸ ἴδιον
ἐπίσημα δηλώσῃ καὶ καυχᾶται.

Ἐκουσίως λοιπὸν τὸ Πατριαρχεῖο μας, παρέδωκε τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ
Τουρκοκρατικῇ, καὶ σχεδὸν ἀφανίστηκαν οἱ Ἕλληνες καὶ τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ Ἰγῶ.

Φωτοτυπία του επίσημου απορρήτου εγγράφου - ντοκου-
μέντου του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας προς
το Γενικό Προξενείο Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΕΞ ΔΙΕΥΣΗ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

Αθήναι, 5 Ιουλίου 2005.
Α.Π. 9372.15/14/ΑΣ 376

ΠΡΟΣ: Γεν. Προξενείο Κων/πόλεως

ΘΕΜΑ: Οικονομική ενίσχυση Οικουμενικού Πατριαρχείου
έτους 2005.

Αποστέλλουμε, συνημμένως, εντός δύο σφραγισμένων φακέλλων, ποσό
τριών εκατομμυρίων (3.000.000,00) ευρώ, σε χαρτονομίσματα, το όποιο
αποτελεί την 2^η δόση της οικονομικής ενισχύσεως του έτους 2005, προς το
Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Παρακαλούμε όπως μας γνωρίσετε λήψη του αποστέλλομένου ποσού,
και προωθήσετε αυτό αρμοδίως.

Ο Διευθυντής

Παναγιώτης Β. Καρακάσης
Πληρεξούσιος Υπουργός Α'

Συνημμένως:

Δύο φάκελλοι με 3.000.000,00 ευρώ

(περιέχουν έξι σφραγισμένες και καταμετρημένες, από την Τράπεζα της
Ελλάδος,

δεσμίδες των 500.000 €),

Ἡ βαρβαρότης τῆς

Σύγχρονης - δῆθεν ἑλληνικῆς γλώσσας - τῆς

Ψευδο-διαλέκτου.

Γλωσσικό Πραξικόπημα - ἡ νέα Ἀλωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ μονοτονικοῦ - αὐτό τό γλωσσικό προξικόπημα - εἶναι τό πρῶτο βῆμα πρὸς τὸν ἐκλατινισμό τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Αὕτη ἡ νεο-δημοτικὴ κακοφωνία - ἔκτρωμα - ἔκφρασις ἐκπεδμοῦ ἀποτελεῖ τό κύριον μέσον γιὰ τὴν πολιτιστικὴ καὶ πολιτισμικὴ ἰσοπέδωσι καὶ τό βραχχαλιντικὸ ἔλεγχον τῶν συλλογικῶν μνημῶν τοῦ κοινω-νικοῦ σώματος ὅπου διακυβεύεται τό νοεῖν καὶ τό δέπτεσθαι. Αὕτη ἡ βάναντος μετατόπισις τοῦ τονισμοῦ τῶν λέξεων - ὁ παρατονισμός - ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐκρίσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας - τό μόνον ἀκέραιο λείψανον τοῦ κατεστραμένου ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ - ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν τελικὴν ἐκρίσιν τῆς ἑλληνικῆς καρδίας. Ἰδού λοιπὸν ὁ κίνδυνος τῆς νέας Ἀλώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. - γλωσσικὴ ἀφασία, παραλυτικὴ ἀποβλάκωσις. Ἡ ἐπιβαλλόμενη δυσδιάλεκτος μονοτονικὴ δὲν εἶναι οὔτε δημοτικὴ, οὔτε καθαρῶσιν - εἶναι ψευδο-γλώσσα - κρατικὸν ἐργαλεῖον γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἑλληνικῆς ταυτότητος, καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἑλλάδος μας εἰς τὴν διεθνῇ θεοματικὴν καταμερίωσιν, καὶ τὴν ἔντασιν τῶν ἑλλήνων εἰς τὸ «Ὀλκουμενικὸν Μαντρί».

Είναι επιτακτική βιωματική ανάγκη να «πολεμήσουμε» αυτήν την επιβαλλομένη γλωσσική νοσητική νάρκωσι.
 'Ας θυμόμαστε ότι η γλώσσα είναι τρόπος έκαλύψεως τῆς Ἀληθείας, τῆς ἀναδύσεως ἐκ τῆς λήθης. Είναι Ἰωδοόχος πηγή πρὸς ἀφουγκρασμὸ τοῦ «Εἶναι».

Ἄν περιοριεῖται ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα δεβμεύεται ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος.
 Ὅταν δὲ περιορίζεται ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος ποῖες εἶναι οἱ συνέπειες;

Βλέπουμε τὴν φανερὴ πρόδο τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν ἰδίως εἰς ἐφαρμογὰς των, ποὺ δαμπώσαν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐπίσης βλέπουμε τὴν ἐγκατάλειψη, ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τῶν λαῶν, τῶν ἀνθρωπιστικῶν κλασσικῶν (Ἑλληνικὴ Γραμματεία) δπουδῶν. Δηλαδή ἔχουμε θαύματα τεχνολογίας ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, καὶ ἔλλειψη σταθερῶν ἀξιών ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Θαύματα ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ἀδριόττες ἀπὸ τὴν ἄλλη.
 Οἱ ἀνθρώποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς εἶναι πολιτικῶς καὶ ἀπολιτιστικοὶ ταυτοχρόνως. Αὐτὸ τὸ παράλογο συμβαίνει ἐπὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος

περιορίστηκε εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν χώρον. Βλέπουμε ἄλλοις δηλαδή παραβρατήματα λογικὰ νὰ κυριάρχουν ἐντὸν χώρῳ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν λαῶν σήμερα. Βλέπουμε ὠμόθυλον, καὶ ἀγνωστικισμό ἀπὸ τῶν δπουδῶν τὴν παρουσίαν τρέφεται ὁ μηδενισμός.

Πρέπει λοιπὸν νὰ δοθῇ τὸ πρέπον βάρος ἐπὶ τὴν μελέτη τῶν μοναδικῶν, τῶν Ἑλληνικῶν κλασσικῶν ἀνθρωπιστικῶν ἔργων, ὥστε νὰ ἀνδῇται καὶ πάλι ἡ ἠθικὴ, καὶ νὰ ἐπανέλθουν ἐπὶ τὴν γῆ «*λευκοῖσιν φάρεσσι Αἰδώς καὶ Νέμεσις*», ὥστε νὰ πλώσουν πρὸς «*ἀνθρώποις ἄλγέα λυχρά*» ὅπως μᾶς λέει ὁ Ἰσίδος, ποὺ προκαλοῦν τὴν καταβύθισιν τῆς ψυχῆς ἐντὸν βόρβορον τῶν διαστροφῶν. Εἶναι ἐγκληματικὴ ἡ παράλειψη τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Μὰ ἐπίσης τὸ ἴδιον πρέπει νὰ θεωρεῖται καὶ ἡ παράλειψη τῶν ἐντὸν Νέᾳ Ἑλληνικῇ γραφῇ. Μεγάλα βιβλία τῆς σημερινῆς ἐποχῆς δὲν ὑπάρχουν οὔτε πρότυπα οὔτε ἰδανικά.

Εἰς τὴν ἑλλάδα, ἡ ἐκπαίδευσις ἀντὶ νὰ σκεομετῇ, γκρεμίζεται. Ὁ Λόγος δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ Ἀττικὴ ἀρχαία γλῶσσα, αὕτη ποὺ

χρησιμοποιοιήθηκε ὅπως! ὅπως! γιὰ τὴν γραφὴ τῶν ἑβραϊστικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησαν τὴν διδασκίαν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματικῆς ἐπὶ τὴν Πατρίδα.

Ὁ Λόγος εἶναι ἡ Ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα ὅπως αὐτὴ ἀναπτύχθηκε καὶ τελειοποιήθηκε γιὰ τὴν γραφὴ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματικῆς. Αὕτῃ καὶ μόνον αὕτῃ ἡ γλῶσσα, ἡ Ἰωτικὴ πανάρχαια πηγὴ, μπορεῖ νὰ ξεδιψάσῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη διάνοια.

Καὶ εἰς ποῖαν κατάστασιν ὁδηγεῖται ἡ Πατρίδα μας, ἡ μακρινὴ μητέρα Ἑλλάδα, ρόδῳ ἀμάραντο, ἀφοῦ ἐκεῖ πᾶς δὲν διδάσκεται ἡ « ἑλληνικὴ Παιδεία » ;

Ἡ σημερινὴ κατάστασις ἐπὶ τὴν Πατρίδα εἶναι τραγικὴ. Καὶ αὐτὸ διότι ἡ ἑπανάστασις τοῦ 1821 προσδόθηκε, γιὰ τὸ ὄνειρο τῶν διαφωτιστῶν καταπατήθηκε, γιὰ τὴν μετὰ τὴν τυπικὴν πᾶς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι τῶν ἑλλήνων, δὲν εἶναι ἐλεύθερη. Οὐδέποτε ἦταν ἐλεύθερη. Τὸ σημερινό, δὴ δὲν « ἑλληνικόν » κράτος οὐδέποτε

ἀνάπτυξε καίποιο ἐπίπεδο δημόσιας ἐκπαίδευσις πού θά ἄρμοζε ἐπὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, πού θά συνέδεε τὴν προγονικὴν κληρονομίαν μετὰ τοὺς νέους Ἕλληνες.

Ἡ κυρίαρχη ἐκκλησιαστικὴ ἢ μάλλον ἑλληνοχριστιανικὴ ψευδοδιδασκαλία καὶ οἱ πανίσχυροι ἐκφραστὲς τῆς [κράτος - ἐκκλησία] ἀποτελοῦν τὸν ὁδοστρωτήρα, ὅπου πάτησαν καὶ ἔλυσαν τίς φωνὰς ὅλων ὅσων τάλμησαν νὰ ζητήσουν « Παιδείαν ἑλληνικὴν » ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς ἑθνοεγερσίας ἕως σήμερον.

Ἡ σημερινὴ ολοκληρωτικὴ ἐξασπίωσις τῆς « Ῥωμαϊκῆς », σημειώνω! ὅχι! ἑλληνικῆς, ἐκπαίδευσις εἶναι ἀπογοητευτικὰ ἐπικυνδύνου.

Καὶ προέξτετε σὰς παρακαλῶ!

Οἱ νέες γενιὲς τῶν ἑλλήνων ὑφίστανται ἕναν ἰδιότυπον καὶ ἐκτενὲς ἐκβιασμό! : ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ μορφωθῇ ἢ νὰ σπουδάσῃ δὲν ἔχει θέσιν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, πρέπει νὰ μεταναστεύσῃ. Καὶ ἂν ἐπιθυμῇ νὰ σταδιοδρομήσῃ ἀξιοπρεπῶς, πρέπει νὰ μείνῃ δριμυτικὰ μετανάστης.

Χιλιάδες γενεαί (Έλληνες) νέσι εγκαταλείπουν κάθε χρόνο τὴν Ἑλλάδα
 καὶ οἱ περιβόότεροι ἀπὸ αὐτοῦς δὲν ἐπιστρέφουν μονίμως ποτέ!
 Τὴν ἴδια στιγμὴ, δεκάδες χιλιάδες βαλκάνιοι μεταναστεύουν εἰς τὴν
Ἑλλάδα μας, καὶ ὁμοίως, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοῦς δὲν ἐπιστρέφουν
ποτέ εἰς τὴν πατρίδα τους.

Ἡ ἐκπαίδευση τῆς Ἑλλάδος λοιπὸν ἀντί νὰ οἰκοδομῇ τὴν Πατρίδα
τὴν **ΓΚΡΕΜΙΖΕΙ**. καὶ σκορπίζει τοὺς Ἕλληνες εἰς τοὺς πέντε
ἀνέμους τῆς Γῆς ὅπου ἀφομοιώνονται καὶ γίνονται ὄρετικὰ, ἐνῶ
ἡ Πατρίδα γίνεται μαφενεῖο τῶν Ξένων!

Τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν κατὰ πτώση τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας;

Ἡ ἐξουδετέρωση τοῦ “ἀτίδασου” Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι δυνατὴ μόνον
διὰ ἀποκοπῆς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ, εἶπε ὁ Υπουργὸς
Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ, ὁ ἐβραιογενὴς καθηγητὴς Henry Kissinger.
“Μακριὰ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοῦς ἀρχαίους (Ἕλληνες) ἀρχαῖα Γραμματεῖα.”
Τί λοιπὸν βλέπουμε νὰ συμβαίνει εἰς τὴν Πατρίδα; Βλέπουμε:-
ἀπερχομένης δασκάλων, καταλήψεις σχολείων, καταστροφές σχολείων,
ὅλα αὐτὰ ὁποκινούμενα γεγονότα.

Βλέπουμε τὴν διαμόρφωση μίας καινούργιας γενίας Ἑλλήνων
χωρὶς Ἑλληνικὴν Συνείδηση: Αὐτὸ εἶναι φανερὸ ἂν ἀναλογισθούμε
τί ἔχει συμβῇ εἰς τὴν Πατρίδα τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια -
κατάρχησι τῶν Ἀρχαίων, ἀλλαγὴ ἐν τῷ συστήματι διδασκαλίας ἐλλογῇ
καὶ περιεχόμενων τῶν διδασκομένων βιβλίων.

Μέσα εἰς τὴν Παλαιὰ Διαθήκην, Καινὴ Διαθήκην, εἰς τὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰδικώτερα τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδὴ εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν λειτουργικῶν τῆς βιβλίων καὶ ἐπιδήμιων κειμένων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἀρχιερέων τῆς, Συναξαριστῶν τῆς καὶ Ἀγίων τῆς, ποὺ γράφτηκαν ἐπὶ Βυζαντινοῦ Μεσαίωνα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, κατὰ καὶ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ γράφονται ἕως σήμερα, γίνεται καταγραφὴ ἐνὸς ἀπελείωτου ὁχέτου ὕβρεων, συκοφαντιῶν, ἀπειλῶν, στρεβλώσεων, ἐπιδήμιων καταδικαστικῶν κειμένων ἀναθεματισμοῦ, ἀφορισμοῦ... ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ μῖσος, ἄρνησιν, ἀπεχθείαν, καὶ ὀλοκληρωτικὴ ἀπόρριψιν παντὸς Ἑλληνικοῦ. Ἐναι δηλαδὴ συλλογὴ δηλητηριωδῶν κειμένων ποὺ ἐτρέφονται κατὰ τῶν Ἑλλήνων ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΩΣ, δηλαδὴ τῶν Ἑλλήνων ὡς φυλετικὴ ὄντοτητα, ὡς μεγάλων διανοητῶν, ὡς δημιουργῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐνατίων των ὡς πολιτιστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν δημιουργῶν, ὡς καὶ ἐναντίων τῶν ἱστορικῶν ἀγώνων τους γιὰ τὴν ἐθνικὴν τους ἀνεξαρτησίαν ὡς ἔθνη καὶ πολιτικῆς ὁμάδος.

Οἱ Ἕλληνες ὡς ἔθνος καὶ ὡς Φυλὴ ὑπῆρξε ὁ κύριος στόχος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐστράφη, πολέμησε καὶ διεπράξε τὸ ἱστορικὸ ἔγκλημα τῆς ἐξοφάνισης τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιὰ δεκάεξι (16) αἰῶνες, ἢ πρὶν ὅσῳ διὰ ἐικοσιδύο (22) αἰῶνες, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστιανικὸς ἀνθελληνισμὸς διατηρεῖ τὴν ἰσχύ του καὶ τὴν ἐξοχικὴν ἔντασίν του ἀκέραα ὡς σήμερα.

Ὁ Χριστιανισμὸς - ὁ ἀσιατικὸς δογματισμὸς - ἡ μετὰ τοῦ ὁποῖου ἦταν τὸ Ἰσραήλ, ἐπικράτησε καὶ ἐπικρατεῖ, χωρὶς καμμία ἐξέλιξιν ἢ πολιτικὴν πρόοδον νὰ σταθεῖν ἱκανὲς νὰ τὸν ἀντιβληθῇ, νὰ τὸν μετριάσῃ ἢ νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς, δηλαδὴ ὁ τρόπος σκέψεως καὶ ζωῆς ποὺ δημιουργήσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πρόγονοί μας, ὑπῆρξε τὸ μοναδικὸ ἔμπόδιο γιὰ τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ τοῦ ἀσιατικοῦ δογματισμοῦ - τοῦ Χριστιανισμοῦ - κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του καὶ τὴν ἐπικράτησίν του.

Αὐτοῦς δὲ ὁ Ἑλληνισμὸς - ὁ Φωτιστικὸς Μεγάλος Πολιτισμὸς - ἀποτελεῖ καὶ σήμερα τὸν μοναδικὸν κίνδυνον - ποὺ ἂν σταματήσῃ ὁ διωγμὸς καὶ

ἡ ἀπαξίωσή του - μπορεῖ νὰ ἀνασυγκροτηθῇ καὶ νὰ κλονίσῃ, νὰ κατεδαφίσῃ τὸ ἀσιατικὸ ἑβραϊκὸ δόγμα - Χριστιανισμό.

Ἐπομένως ἡ ἐπαγρύπνηση καὶ ἡ συνεχὴς πολεμικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ "Ελληνισμοῦ"¹ ἀποτελοῦν ζωτικῆς σημασίας πολιτικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τὴν ἐπιβίωσή του καὶ τὴν ὀλβερικὴ κυριαρχία του.

1* τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ

Ἄς σημειώσω ὅμως ἔδῳ, ὅτι

"Ελλην - Ἑλλάδα σημαίνουν Πῶς = Πνεῦμα, καὶ τὸ Πνεῦμα ποτε δὲν νικῆθηκε -
τὸ Πῶς Πάντα Νικά!

Ἐπίλογος

Στὸ ὄνομα τοῦ ἑβραϊκοῦ θεοῦ - αὐτοῦ τοῦ μεταφυσικοῦ μορμολυκείου) διαπράχθηκε τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ κατὰστροφὴ τοῦ "Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ κατὰστροφὴ δηλαδὴ τοῦ πολυτιμότερου ἀγαθοῦ ποὺ εἶχε κατακτήσει ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν κατάσταση τοῦ κτήνους. Ἐπιστήμη, Φιλοσοφία, Φιλολογία, Τέχνη, Ἱατρικὴ, Θέατρο, Ἀθλητισμός, καὶ ὅτι ἄλλο διακρίνει τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον, τὸν προηγμένον ἄνθρωπον ὅχι μόνον χάθηκαν (μέτῃ τῆς βίαιης εἰσβολῆς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος τῶν ἑβραίων προπατόρων αὐτοῦ) ἀλλὰ καὶ συκοφαντήθηκαν, καὶ διαβολοποιήθηκαν. Τὸ χειρότερον εἶναι δὲ ὅτι ἀλλοιωθῆκαν τόσο μέτῃς πολλὰς δόσεις ἑκατοντάδων χρόνων μεταφυσικοῦ παραλογισμοῦ καὶ αἱματηρὲς δόλεις καταδιώξεις, ἔτσι, ὥστε ὅταν κάποτε ἡ ἀνθρωπότητα (κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἀναγέννησης) τῆς ἀναρκαδίσκῃ νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ τὸν χαμένον ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πολιτισμό - τὴν οἰκουμένην κληρονομία ὅλων τῶν ἀνθρώπων βρῇκε τὸν ἑαυτό της νὰ κινῆται ἐν πνευματικῇ νάρκοδότημένῳ πεδίῳ, καὶ νὰ ἀγωνίζεται ἀνεπιτυχῶς ἔδῳ καὶ σήμερον νὰ θανατοεγγίσῃ τὴν

φυσική, πνευματική και ιστορική πραγματικότητα που είχε δημιουργήσει ο προδογματικός "Έλληνας" δημιουργός ανθρωπότητας, με την καθαρή του, ελεύθερη και αδογματική ματιά.

Αυτή δε η πνευματική υπόσταση του σημερινού ανθρώπου παραμένει αιχμαλωτισμένη, και ούτε ο στοχασμός του, ούτε η οποιαδήποτε τέχνη του δύναται να φθάσουν σε δημιουργικότητα την τελειότητα στην οποία είχαν φθάσει οι προ-χριστιανικής εποχής Έλληνες.

Ο Ελληνικός Πολιτισμός δάρτηκε και εξαφανίσθηκε γιατί έναντι του Ελληνισμού ως δημιουργού στράφηκε αποκλειστικά το μένος της Εβραιογενούς Ορθόχειας, το μένος των εγκληματιών της Ιστορίας, κι όχι έναντι άλλων. Με αυτήν την "θεάρεστη βαναυσότητα" γράφτηκε η μαύρη βίβλος, η οποία και ακόμα κρατά όμηρον όλον τον κόσμο. Και τα μεγαλύτερα δύματα της καταστροφικής αγριότητας της είμασαν, και είμαστε ακόμα, εμείς οι "Έλληνες", που από πρωτοπόροι του Πολιτισμού μας κατακτήσαμε πρωτοπόρους εθνικής και ηθικής εξαθλίωσης γιατί όχι μόνον

δεν συνειδητοποιούμε την τραγική μας θέση της αποσυνθέσεως, αλλά γινόμαστε και συνέργοι των εγκληματιών των προγόνων μας, καθώς επιβραβεύουμε τους καταστροφείς του γένους μας, τους καταστροφείς του Ελληνικού Πολιτισμού μας και της Ελληνικής Ιστορίας μας και ταυτότητας μας. Τραγικό, πράγματι, είναι το γα.λ. ενός Έθνους (του Έθνους μας), που του άξιζε καλύτερη τύχη μεταξύ των πολιτισμένων λαών της Γης.

Σέ ἐμᾶς πού θέλουμε μιᾶ ἐξελθούτικὴ καὶ ἀδουμά-
τιστὴ μόρφωση τῶν Ἑλλήνων παιδῶν,

Σέ ἐμᾶς πού ἐνδιαφερόμαστε νὰ ἐπιβιώσῃ ἡ Ελλάδα
σὰν σκέψη, σὰν ἐπιστήμη, σὰν γλῶσσα καὶ πολιτισμός,

Σέ ἐμᾶς πού ἀντιλαμβανόμαστε τὴν ὑπέρτατη ἀξία
τῆς Ἀληθείας,

Σέ ἐμᾶς πού καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία τῆς ἀτομικότητας
πού τόσο συκοφαντεῖται, πολεμῆται καὶ περιφρονῆται,

Σέ ἐμᾶς πού τόσο πολὺ καταλαβαίνουμε τὴν ἀξία τῆς
ἐλευθερίας

Σε ἐμᾶς λοιπόν, στὴν δική μας παλλόττητα καὶ ἀποφασιστι-
κότητα ἐξαρτᾶται ἡ ἴαση τῆς Ελλάδας, ἡ ὁποία
καταπνίγεται μέσα στὸ πέλαγος τοῦ μαζισμοῦ.

τοῦ ἐξουδιασμοῦ, τοῦ δογματισμοῦ, τοῦ ψεύδους
καὶ τῆς ἀποδυνδένσεως.

Γιατί ἡ πατρίδα ἀκριβοὶ μου Ἕλληνες ἐλεύθερη δεῖν
εἶναι:

Σέ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες ἀνήκει ἡ πάλη, γιατί ὅπως καὶ
παλαιὰ ὡς θερμοπύλες, σὴν Πλαταιά, σὸν Μαραθῶνα,
σὴν Σαλαμίνα, οἱ πρὸ φοβεροὶ καὶ ἀήττητοι μαχητὲς
ἦταν οἱ Ἕλληνες γιατί αὐτοὶ ἤθελαν πάντοτε νὰ εἶναι
«ἐλεύθεροὶ ἄνθρωποι», καὶ οἱ «ἐλεύθεροὶ ἄνθρωποι»
εἶναι οἱ πρὸ ἀήττητοι μαχητὲς. Ἐνῶ οἱ δούλοι, ἀδιάφορο
ἂν εἶναι δούλοι Θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, εἶναι καταδικασμένοι
νὰ παραμείνουν πάντα σὴν ἴδια κατάστασιν — δούλοι.

Ἄς θανατοῦμε μαζί, δυνατὰ τοὺς ἀθάνατους ὁτίχους, τὸν
«Παιᾶνα τῶν Ἑλλήνων»

<< ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε ἐλευθεροῦτε πατρίδα,
ἐλευθεροῦτε δε παῖδας,
γυναικας,
νέων τε πατρῶων ἔδη,
θῆκας τε προγόνων.

νῦν ὅπερ πάντων ἄγων ! >>

Αἰσχύλος « Πέρσες »

Βιβλιογραφικές Συλλογές:

From the Library of Athens: "Εκκλησιαστικά Κείμενα"

1 "Παρθένον": ΕΝ ΣΑΝΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

2 "ΜΗΝΑΙΑ" 12 τόμοι. Έκδ. ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

3 "ΥΜΝΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ" Έκδ. Μονής Σταυροβουνίου
Κύπρος, 1996

4 "ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ"

5β "ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ"

5α "ΠΡΑΞΕΙΣ"

5γ "ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ"

6 "ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ"

7 "ΔΙΠΤΥΧΑ" Έκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ 2005

8 "Ἰωάννης Χρυσόστομος" - "Λόγοι Κατὰ Ἰουδαίων"

9 Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς: "Προτρεπτικὸς πρὸς Ἕλληνας"

Ἱστορικά Κείμενα:

10 Μενέλαος Α. Χρόνης: "Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, 28 αἰῶνες ἱστορία, ἀθλητισμός, πολιτισμός"
Έκδ. "Λαμπρόπουλος" Ἀθήνα 2002.

11 Πλούταρχος "Περὶ τῆς Ἡροδοτῶν κακοπείας"
"Plutarchi Moralia" LOEB CLASSICAL LIBRARY.

12 Στίλβων Κυριακίδης: "Ἡ ἐξαγωγή χειρογράφων ἐξ Ἁγίου Ὄρους"
Μακεδονικά 1959-1960 τόμος Δ'

[13] Άνωνύμου "Ελληνική Νομαρχία": Βιβλιοπωλείον Ε.Γ. Ιταλία 1806
Βασιωνάκη

[14] Voyage dans la Grece... Paris 1820 Πηγή: Κυριάκος
Σιμόπουλος "Ξενοί Ταξιδιώτες στην Ελλάδα"
έκδ. "Στάχυ" 9η έκδ. Αθήνα 1999.

[15] Παναγιωτόπουλος .Ι.Μ. "Κωστής Παλαμάς" Εκδόσεις τών Φίλων,
Αθήνα 1981

[16] Κ. Τσάτσος "Κ. Παλαμάς" Βιβλ. Γετία, Αθήνα 1943.

[17] A.A. VASILIEV, "History of Byzantine Empire 324-1453"
Wisconsin 1951

[18] Νικολάου Β. Τωμαδάκη "Εισαγωγή εις την βυζαντινή Φιλολογίαν"
Αθήναι 1956

[19] "Ιστορία του Ελληνικού Έθνους" Εκδοτική Αθηνών

[20] Γ. Γρηγορομιχελάκης "Βίοι Αγίων" Πρότυπα... έκδ "Ααδούρας"
Θεσσαλονίκη 2004.

[21] Μ. Κορέ. "Από την Πεντέλη στον Παρθενώνα" έκδ. "Μελίσσα" 1994

[22] Εφημερίδα "Μάχιμο βήμα". Ιανουάριος 2006.

[23] Βασιλείου Βέλλα "Εβραϊκή Αρχαιολογία" έκδ. "Αποστολικής
Εκκλησιαστικής Έκδοσης. Εκκλησιαστικό Κείμενο. Διακονίας" 1996.

[24] Στέργιος Αλεξιάδης "Αναστάσιος Πολυβίου, 1802-1873"
Λόγος Πανηγυρικός Δημοκράτειο Πανεπιστήμιο Θράκης.
Κομοτηνή 1980.

[25] Πελαγία Γέσιου - Φαλτσή "Η δίκη του στρατηγού Κολοκοτρώνη" 1999

[26] Ντίνος Κονόμος "Γεώργιος Τερτσέζης, Ανέκδοτοι Λόγοι",
Διεθνής Βιβλία, 1989

[27] Κ. Β. Χιώλος "Αναστάσιος Πολυτσίδης (ο δίκαιος, ο λόγιος, ο πολιτικός)" Αθήναι 1994

[28] Προκόπιος: "Ανέκδοτα" Μετάφραση Άλφons Σιδέρη, έκδ. "ΑΓΡΑ"

[29] Πρόκλος "Περί της Κατὰ Πλάτωνα Θεολογίας" έκδ. Κάκτος.

[30] 230: Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών
Ιστορία του Σουλταίου και Πάρχας.
του Χριστοφόρου Περραιβού Τόμος Α'.
Εν Αθήναις 1857
Βιβλιοπωλείο Διονυσίου Νότη Καράβια
ΑΘΗΝΑΙ ΜΣΜΧCVII.

[31] Κ. Σάθα "Μεσαιωνική Βιβλιοθήκη" έκδ. "Βασ. Ν. Γρηγοριάδης"
Αθήναι 1972.

[32] Κ. Σάθα: "Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα" έκδ. "Νέα Ξύπια"
Αθήναι 1995.

[33] Κ. Σάθα: "Ελληνικά Ανέκδοτα" έκδ. "Καράβια" Αθήνα 1982.

[34] Κ. Σάθα "Έλληνες στρατιώται εν τη Δύσει και θναγέννησις
της Ελληνικής Τακτικής" έκδ. "Καράβια" Αθήνα 1986

[35] Κ. Σάθα "Ιστορική Διατριβή" έκδ. "Καράβια" Αθήνα 1994

[36] Κ. Σάθας. "Μεσαιωνική Βιβλιοθήκη." Βενετία 1872.

[37] Κ. Σάθας. "Περί του Θεάτρου και της Μουσικής των Βυζαντινών"
Βενετία 1878.

[38] Έλλη Αλεξίου (Επιμέλεια) "Άπαντα Κυλοκοτρώνη"
Ιστορικές Έκδόσεις.

Εὐχαριστῶ ἐνθέρμα τοὺς ἐπώνυμους καὶ ἀνώνυμους
συγγραφεῖς ποὺ ἔγραψαν παρουσίασαν καὶ κατὰ χεῖρα
πολλὰ ἀπὸ τὰ κείμενα ποὺ συμπεριελήφθησαν ἐπὶ τὴν ὁμιλία
μου, ποὺ δίδαξαν καὶ διδάσκουν τοὺς Ἕλληνες τὰ
διαχρονικά Πάθη τοῦ Ἑλληνισμοῦ! ὥστε νὰ μὴν ξεχάσουμε
ποτέ τὴν δαρνοστεφανωμένη Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων προγό-
νων μας!

Ἀφιερῶνω τὴν ὁμιλία μου αὕτῃ βέ ὅλους τοὺς Ἕλληνες,
ἐπὶ τὴν ἀθάνατη φλόγα τῆς ψυχῆς τους, ἐτοὺς Ἕλληνες, τὴν
Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου. Εἶδε νὰ συνεγείρω τοὺς δεκτικομένους
ἀνθρώπους βέ δράβη ἐνημέρωσης καὶ πληροφόρησης
τῶν ὑπνωτισμένων ἀπὸ τὴν ὀρθόκευτική Νάρκωσι Ἑλλήνων.

Γραφεῖα Νικίτς